தமிழ் அன்னை
பிறந்து வளர்ந்த கதை
(இரண்டாம் பாகம்)

நாடகப் பேராசிரியர்
ப. சம்பந்த முதலியார், பி. ஏ. பி. எல்
அவர்களால் இயற்றப்பட்டவை

இவரது மற்ற நூல்கள்

லீலாவதி - சுலோசனை, சாரங்கதரன், மகபதி, காதலர் கண்கள். நற்குல தெய்வம், மனோஹரன், ஊர்வசியின் சாபம் இடைச்சுவர் இருபுறமும், என்ன நேர்ந்திடினும், விஜயரங்கம், தாசிப்பெண், மெய் காதல், பொன்விலங்கு, சிப்ஹளநாதன், விரும்பிய விதமே, சிறுத்தொண்டர், காலவரிஷி, ரஜபுத்ரவீரன், உண்மையான சகோதரன், சதி—சுலோசனை, புஷ்பவல்லி, உத்தம பத்தினி, அமலாதித்யன், கள்வர்தலைவன். சபாபதி முதற்பாகம், பொங்கல் பண்டிகை அல்லது சபாபதி இரண்டாம் பாகம், ஓர் ஒத்திகை அல்லது சபாபதி மூன்றும் பாகம், சபாபதி நான்காம் பாகம், பேயல்ல பெண்மணியே, புத்த அவதாரம், விச்சுவின் மனைவி, வேதாள உலகம், மனைவியால் மீண்டவன், சந்திரஹரி, சுபத்ரார்ஜுனா, கொடையாளி கர்ணன். சஹாதேவன் சூழ்ச்சி, நோக்கத்தின் குறிப்பு, இரண்டு ஆத்மாக்கள், சர்ஜன் ஜெனரல் விதித்த மருந்து. மாளவிகாக்னிமித்ரம், விபரீதமான முடிவு, சுல்தான் பேட்டை மாஜிஸ்டிரேட், சகுந்தலை, காளப்பன் கள்ளத்தனம், முற்பகல் செய்யின் பிற்பகல் விளையும், நாடகமேடை நினைவுகள், நாடகத்தமிழ், யயாதி, பிராமணனும் சூத்திரனும், வாணீபுர வணிகன், இரண்டு நண்பர்கள், சத்ருஜித், ஹரிச்சந்திரன், மார்க்கண்டேயர், ரத்னாவளி, மூன்று விநோத நடிகைகள், வைகுண்ட வைத்தியர், தீட்சிதர் கதைகள், ஹாஸ்யக்கதைகள், குறமகள், நல்லதங்காள், சிறுகதைகள், நடிப்புக் கலையில் தேர்ச்சிபெறுவதெப்படி? ஹாஸ்ய வியாசங்கள், தமிழ் பேசும் படக் காக்ஷி, விடுதிப் புஷ்பங்கள், பேசும்பட அனுபவங்கள், வள்ளிமணம், கதம்பம், மாண்டவர் மீண்டது, ஆஸ்தானபுர நாடக சபை சங்கீதப் பயித்தியம், ஒன்பது குட்டி நாடகங்கள், சபாபாதி ஜமீந்தார், சிவாலயங்கள் இந்தியாவிலும் அப்பாலும்—சிவாலய சிற்பங்கள், சதி சக்தி, மனை ஆட்சி, இந்தியனும் ஹிட்லரும், தீபாவளி வரிசை, காலக் குறிப்புகள், சுப்ரமண்ய ஆலயங்கள், தீயின் சிறு திவலை, கலையோ காதலோ, உணவுப் பொருள்கள், சபாபதி துவிபாஷி, சபாபதி துணுக்குகள், இல்லறமும் துறவறமும், சபாபதி முதலியாரும் பேசும் படமும், நான் குற்றவாளி, நீண்ட ஆயுளும், தேக ஆரோக்யமும், தமிழ் அன்னை பிறந்து வளர்ந்த கதை, (முதல் பாகம்)

2.50

முதல் பதிப்பு
1957

[விலை ரூ. [redacted]

என் தந்தை—தாயார்

ப. விஜயரங்க முதலியார்

ப. மாணிக்கவேலு அம்மாள்

ஞாபகார்த்தமாக இந்நூல் சமர்ப்பிக்கப்பட்டது

தமிழ் அன்னை பிறந்து வளர்ந்த கதை

2-ம் பாகம்

தமிழர்கள் பூர்வீக நாகரீகத்தை அறிவிக்கும் சொற்கள்

பாக்கம் என்பது பக்கம் என்னும் சொல்லிலிருந்து பிறந்திருக்க வேணும். பெரிய ஊரின் பக்கத்திலுள்ள இடம் என்றும்; உதாரணமாக, புரசைபாக்கம், காவிரிப்பாக்கம், நுங்கம்பாக்கம், காட்டுப்பாக்கம் முதலியவற்றைக் காண்க.

பள்ளி என்பது பள்ளத்தாக்கிலுள்ள சிற்றூர் என்று சிலர் அபிப்பிராயப்படுகின்றனர் ; உதாரணமாக, காட்டுப்பள்ளி, செம்பொன்பள்ளி, சிராப்பள்ளி, அகத்தியான்பள்ளி,முதலியவற்றைக் கூறலாம் ; இதே பதம் தெலுங்கில் பல்லே என்று மாறியிருக்கிறது. கன்னடத்தில் ஹல்லி என்ருயது.

பேடு என்பது சிறிய ஊர் என்று சொல்லப்பட்டிருக்கிறது அமரம்பேடு, சூணும்பேடு முதலியவற்றைக் காண்க.

பேட்டை என்பது பேடு என்பதினின்றும் பிறந்திருக்கலாம். உதாரணமாக சிந்தாதிரிப்பேட்டை, வண்ணுரைப்பேட்டை, சேத்துப்பேட்டை தண்டையார்பேட்டை முதலியவற்றைக் காண்க. ஆதிகாலத்தில் இழிகுலத்தவர் வசித்த இடங்களுக்கு இப்பெயர் கொடுக்கப்பட்டிருக்கலாம்.

சேரி என்பதும் அவ்வாறே முற்காலத்தில் தாழ்ந்த குலத்தவ வசித்த இடங்களுக்குப் பெயராக இருக்கலாம், இடைச்சேரி, பறை சேரி என்பவற்றைக் காண்க.

இச்சந்தர்ப்பத்தில் ஐவகை நிலங்களிலுள்ள ஊர்களுக்குப் பிர தியேகமாக பெயர்கள் இருந்ததாக இலக்கண நூல்களில் கூறியிரு பது கவனிக்கத்தக்கதாம்.

முல்லை நிலத்தார்களுக்கு பாடி, சேரி, பள்ளி என்று பெ ராம், மழபாடி வியாசர்பாடி முதலியவற்றைக் காண்க,

நெய்தல் நிலத்தார்களுக்கு பாக்கம், பட்டினம் என்று பெய களாம். காவிரிப்பாக்கம், காவிரிப்பூம்பட்டினம், நாகப்பட்டினம் மு லியவற்றைக் காண்க. (கடற்கரையில் வசிக்கும் செம்படவர்களுக்(பட்டினவர் என்று பெயர் இருப்பதைக் கவனிக்க)

குறிஞ்சி நிலத்தார்களுக்கு குறிஞ்சி என்றும், சிறுகுடி என் றும் பெயராம். பாஞ்சாலன்குறிச்சி, கள்ளிடைக்குறிச்சி முதலியவை களைக் காண்க,

மருத நிலத்தார்களுக்கு. பாழி என்றும் பள்ளி என்றும் பெயர்க ளுண்டாம், அரதைப் பெரும்பாழியைக் காண்க.—பாழி மூன்றும் என்று தேவாரத்தில் காண்க. நச்சினார்க்கினியர் மருத நிலத்தார்களுக்கு ஊர் என்றே பெயர் என்று கூறியுள்ளார்.

பாலை நிலத்தார்களுக்கு பறந்தலை என்று பெயர் என்று நச்சி னார்க்கினியர் கூறியிருக்கிறார்.

பட்டினம்—பட்டணம். பட்டி-பட்டணம் என்பது மேற் சொன்னபடி நெய்தல் நிலத்தாரைக் குறிப்பதாகும். பட்டணம் என்று தமிழ் மொழியாயின் பட்டிணத்திலிருந்து பிறந்திருக்கலாம், சம்ஸ்கிருத பதமாயின் **பதணம்**=அரணையுடையது, என்னும் பதத்தினின்றும் பிறந்ததாகும். கால்டுவெல் துரையவர்கள் பட்டணம் என்பது சமஸ் கிருதத்தில் உபயோகிக்கப்பட்டபோதிலும், தமிழ் மொழியே என்று அபிப்பிராயப் படுகின்றனர்; வடநாட்டில் பட்டணம் என்கிற பதம் சாதாரண வழக்கிலில்லை தமிழ் நாட்டில்தான் இது அதிகமாய் உபயோ கத்திலிருக்கிறது. சென்னப்பட்டணம், மதுரைப் பட்டணம், சதுரங் கப்பட்டணம் முதலியவற்றைக் காண்க. பட்டினம் என்பது சிறிய ஊரையும், பட்டணம் என்பது பெரிய ஊரையும் குறிக்குமோ என்று

சிலர் அபிப்பிராயப்படுகின்றனர். பட்டி என்பது சித்தூரைக் குறிக்கும். பட்டி என்பதற்கு—ஆட்டுக்கிடை, மாட்டுக் கொட்டில் எனும் அர்த்தங்களுண்டு. ஆகவே சிறிய ஊரைக் குறிப்பதாம். மதுரை திருநெல்வேலி ஜில்லாக்களில் அநேகம் ஊர்களுக்கு இப்பெயர் உண்டு. கோவில்பட்டி, அக்கரைப்பட்டி, ஆண்டிப்பட்டி, சந்திரப்பட்டி, கணக்கன்பட்டி முதலியவற்றைப் பார்க்க.

ஊர்—புரம். ஊர் என்பது தமிழ் மொழியாம், டாலமி (Ptolemy) என்னும் மேநாட்டு ஆசிரியர் தென் இந்தியாவில் மாத்திரம் 23 ஊர் என்று முடியும் பட்டணங்களின் பெயர்களைக் குறிப்பிட்டிருக்கிறார். புரம், புரி என்பவை சமஸ்கிருத பதங்களாம், உதாரணமாக பாடலிபுரம், புஷ்பபுரம், புருஷபுரம், ஹஸ்தினபுரம், லட்சுமண புரம் என்பவற்றைக் காண்க. வடமொழிக்காரர் தமிழ் நாட்டிற்கு வந்த பிறகு தமிழ் ஊர்களுக்கு புரம் அல்லது புரி என்பதைச் சேர்த்து வழங்கலாயினர். உதாரணமாக காஞ்சீபுரம், மதுராபுரி, விறிஞ்சிபுரம், நாகலாபுரம் முதலியவற்றைக் காண்க. புரம் என்கிற மொழி ஆரியர்களால், ஆரியர்களல்லாதாருடைய காவலமைத்த ஊர்களுக்குப் பெயராக உபயோகப்பட்டதென சிலர் அபிப்பிராயப்படுகின்றனர்.

கோட்டம்—நாடு—நத்தம் தொண்டமண்டலமானது. குறும்பர் காலத்தில் 64 கோட்டங்களாகப் பிரித்திருந்ததாகத் தெரிகிறது. கோட்டம் என்பது காவலமைத்த இடம். பாசறை என்பதாம். மதிற்சுவரையுடையது என்றும் பொருந்தும். சிலப்பதிகாரத்தில் கோட்டம் என்பது **கோயில்** என்னும் பொருளில் உபயோகிக்கப்பட்டிருக்கிறது. கோயிற் சேவற்கொடியோன் கோட்டமும் என்பதைக் காண்க. கோயில்களெல்லாம் ஆதிகாலத்தில் தற்காலத்திலிருப்பது போலவே மதிற்சுவர்களை யுடைத்தாயிருந்தன வென்பதற்கு ஐயமிற்று. ஒவ்வொரு கோட்டமும், அதனைச் சார்ந்த பூமியும், நாடுகளாகப் பூர்வீகத்தில் பிரிக்கப்பட்டது. **நாடு** என்பது **நடு** என்னும் மொழியினின்றும் உற்பத்தியானதாக சிலர் எண்ணுகின்றனர். தொண்டைமண்டலம் 79 நாடுகளாகப் பிரிக்கப்பட்டிருந்தது. பூவிருந்தமல்லி நாடு, பொன்னேரி நாடு முதலியவற்றைக் காண்க. நாட்டார் என்பது தற்காலம் வேளாள வகுப்பிற் வழங்கும் பதம், நாடுகளின் தலைவர் என்று பொருள்படும். நாட்டாமை = நாட்டாண்மை = நாடு + ஆண்மை = நாட்டுத் தலைமை என்பதாம். ஒவ்வொரு நாட்டிலும் நத்தங்கள் இருந்தன; தொண்டைமண்டலத்தில் 999 நத்தங்களிருந்ததாகக் குறிக்கப்பட்டிருக்கிறது.

நத்தம் என்றால் ஓர் ஊரில் குடியிருப்பிடமாம். வடமொழியர் தென்னாட்டிற்கு வந்த பிறகு பிராம்மணர்கள் வசிக்குமிடத்திற்கு அக்ரஹாரம் என்று பெயர் வந்தவுடன், பிராம்மணர்கள் அல்லாதார் வசிக்குமிடத்திற்கு நத்தம் என்று வழங்கலாயிற்று. தற்காலமும் கிராமநத்தம் என்றால், வீடுகள் கட்டுவதற்காக ஏற்படுத்தப்பட்ட நிலத்திற்குப் பெயராகும்.

தாங்கல் என்று சில ஊர்களுக்குப் பெயர் உண்டு. தாங்கல் என்றால் நீர் நிலை, நீர்தங்குமிடம், என்று பொருள் உண்டு. அதனின்றும் இவ்வூர்களுக்கும் அப்பெயர் வந்திருக்கக் கூடும். (சென்னைக்கு வடக்கில் ஒரு இடத்திற்கு தாங்கல் என்று பெயர் உண்டு.)

களம் என்றால் இடம் என்று பொருள்படும். திருக்ஷேத்திரக் கோவையில் ' களம் ' அஞ்சும், என்றிருப்பதைக் காண்க. அஞ்சைக் களம், நெடுவங்களம் ,வேட்களம்.

குளம், கரை, துறை என்று முடியும் ஊர்களுக்குப் பெயர் வந்தது நாம் கூறாமலே அர்த்தமாகும்.

பட்டு என்பது தமிழ் மொழியாம் பட்டு என்றால் சிற்றூர் என்று பொருள் படும் உதாரணமாக, சேத்துப்பட்டு, செங்கல்பட்டு முதலியவற்றைக் காண்க.

தேசம், மண்டலம், கிராமம், நகரம் என்னும் சொற்கள் வடமொழியினின்றும் வந்தனவாம்.

இனி தமிழ் நாட்டிலுள்ள சில ஊர்களின் பெயர்களை எடுத்துக் கொண்டு அவைகளைப் பற்றி நாம் அறியக்கூடிய விஷயங்களை சிறிது ஆராய்வோம்.

(1) **காவிரிப்பூம்பட்டினம்.** இது சமுத்திரக்கரையோரம் இருந்த ஊராகையால் பட்டினம் எனப் பெயர் பெற்றது. காவிரி நதி இங்கு சமுத்திரத்தில் சங்கமமாகிறபடியால் காவிரிப்பூம்பட்டினம் என்றாயது. இப்பெயரை நோக்கும்போது காவிரி + புகும் + பட்டினம், அதாவது காவிரியானது சமுத்திரத்தில் புகுமிடத்திலுள்ள பட்டினம் என்று இப்பெயர் வந்திருக்கலாம் எனத் தோன்றுகிறது. இதற்கு புகார் என்று மற்றொரு பெயர் உண்டு. ஆறு புகு மிடம் என்று பொருள் கூற இப்பதமும் இடங்கொடுக்கிறது. சங்க காலத்தில் **இடையின ரகமும் வல்லின** ரகமும் மாறி உபயோகிக்கப்பட் டிருக்கின்றது,

தற்காலமும் இப்பட்டினம் இப்பெயர் உடைத்தாயிருக்கிறது; இவ் வூருக்குக் **காகத்தி** என்னும் மற்றொரு பெயர் பூர்வகாலத்தில் வழங்கி வந்தது. அப்பெயர்கொண்ட அரசர்கள் இங்கு ஆண்டமை யால் அப்பெயர் வழங்கலாயிற்று என்று அறிகிறோம்,

(2) **சோபட்டினம்** இது பழைய ஊர்களிலொன்று. இதைப் பெரிப்ளஸ் (Periplus) என்பதை வரைந்த ஆசிரியர் சோபட்மா (Sopatma) என்று அழைத்திருக்கிறார். பட்டினம் என்னும் பதம் அரண் அமைந்த ஊர்களுக்கு முன் காலத்தில் உபயோகப்பட்டதாக காலஞ்சென்ற தமிழ் அறிஞர் கே. கனகசபை பிள்ளை அவர்கள் அபிப் பிராயப்பட்டிருக்கிறார். சிறுபாணாற்றுப்படைகள் இதை எயில்பட்டினம் என்று கூறியிருப்பது கவனிக்கத்தக்கது. எயில் என்றால் மதில் என்று பொருள்படும்.

(3) **மயிலாப்பூர்** இதற்கு முற்காலத்தில் மயிலை என்றே பெயர் வழங்கி வந்தது. தேவாரத் திருத்தொண்டர் தொகையில் "பொன் மயிலை" என்று கூறப்பட்டிருப்பதால் இது ஒரு மிகவும் புராதன மான ஊர் என்பதற்கு சந்தேகமின்று. மயில் என்னும் பதத்தினின் றும் இப்பெயர் வந்திருக்க வேண்டுமென்று சாதாரணமாக எண்ணப் படுகிறது. சில பழைய நூல்களில் இதை மயிலார்ப்பூர் என்று கூறப் பட்டிருக்கிறது; மயில்கள் சப்திக்குமிடம் என்று ஒருவாறு பொருள் கூறலாம். தேவாரத்தில் இதற்கு **மயிலாப்பு** என்று பெயர் கூறப்பட் டிருக்கிறது. இதையொட்டி உமாதேவியார் மயில் வடிவமாக சிவ பிரா னைப் பூசித்ததாக ஸ்தல புராணம் கூறுகிறதைக் காண்க. திராவிட பாஷையின் ஒரு பிரிவென மதிக்கப்பட்ட காண்டி (Gondi) எனும், மத்திம மாகாணத்தில் பேசப்பட்ட ஓர் பாஷையில், மால்பூர் என்று அங்கு ஒரு பட்டணத்திற்கு பெயர் உளது; மால் என்றால் அப்பாஷை யில் மயில் என்று அர்த்தமாம்; மயில் என்னும் பதமே அப்பாஷையில் மால் என மருவியிருக்க வேண்டுமெனத் தோன்றுகிறது. மயிலை என்றால் ஓர்வகை மல்லிகை, அதனின்றும் இப்பெயர் வந்திருக்கலாம் என்றும் ஊகிக்கின்றனர் சிலர்.

(4) **திருவொற்றியூர்** இதுவும் புராதனமான தமிழ்நாட்டி லுள்ள ஊர். திருக்ஷேத்திரக் கோவையில் "கடலொற்றியூர்" எனக் கூறப்பட்டிருக்கிறது. இங்குள்ள கோயில் கல்வெட்டொன்றில் இதற்கு ஆதிபுரியென்று பெயர் இருந்ததாக அறிகிறோம்; ஆகவே இதுவும் மிக வும் பழைய ஊராம். இதையாண்ட ஓர் அரசன் இதை ஒற்றி (குதுவை)

யாக வைத்தபடியால் ஒற்றியூர் எனப் பெயர் பெற்றதாக, சிலர் அபிப் பிராயப்படுகின்றனர். மற்றும் சிலர் இங்கும் கடலானது ஒற்றிப்போன படியால் கடல் ஒற்றியூர் எனப் பெயர் வந்ததெனக் கூறுகின்றனர்.

(5) **மஹாபலிபுரம்** இது தற்காலத்திய பெயராம்; முற்காலத்தில் இதற்கு மல்லை என்று பெயர் இருந்தது. வைஷ்ணவ ஆழ்வார்கள் இதைக் கடற் மல்லை என்று அழைத்திருக்கின்றனர்; கடற்கரையிலுள்ள மல்லை என்பதாம். மல்லர் எனும் பல்லவ அரசர்கள் இங்கு ஆண்டமையால் இதற்கு மல்லபுரம் என்று பெயர் வந்திருக்க வேண்டும் என்று சில சரித்திர ஆராய்ச்சியாளர் கூறுகின்றனர். இச்சாதியார் நசித்துப் போகவே அப்பெயரின் அர்த்தமும் மறந்துபோகப்பட்டது, பிறகு இங்கு கற்பாறையில் செதுக்கப்பட்டுள்ள திருவிக்ரமாவதாரத்தில், மஹாபலி சக்ரவர்த்தியின் சிலையுருவத்தைக் கொண்டு மஹாபலிபுரம் என்று இதற்கு பெயர் வழங்கலாயினர். மஹாபலி சக்ரவர்த்திக்கும் இவ் வூருக்கும் கொஞ்சமேனும் சம்பந்தமில்லை; இங்குள்ள பல பூர்வீக கல்வெட்டுகளில் **மாமல்லபுரம்** (மஹாமல்லனுடையபுரம்) என்று கூறப்பட்டிருக்கிறதேயொழிய மஹாபலிபுரம் என்று கூறப்படவில்லை. பூர்வீக தமிழ் மொழியின் அர்த்தம் தவருகப் புதுப்பெயர் பெற்ற ஊர்களிலிது ஒன்ரும்.

(6) **தஞ்சாவூர்** தற்காலத்தில் தஞ்சாவூர் என்று சாதாரணமாக வழங்கப்படும் இவ்வூர் சுமார் 1000 ஆண்டுகளுக்குமுன் அரசாண்ட ஓர் சோழ அரசனுல் உண்டாக்கப்பட்டதாம். அவன் ஓர் ராஜ ராஜேஸ்வரம் எனும் ஓர் சிவாலயத்தைக் கட்ட அக்கோயிலைச் சுற்றி உண்டாக்கிற ஊருக்கு ராஜ ராஜேஸ்வரம் என்று பெயராயிற்று. கருவூர்த் தேவர் பாடிய திருவிசைப்பாவில் இதற்கு தஞ்சை ராஜ ராஜேஸ்வரம் என்றே கூறப்பட்டிருக்கிறது. திருநாவுக்கரசு நாயனுர் திருக்ஷேத்திரக் கோவையில் கூறியிருக்கும் தஞ்சையென்பது மற்ருெரு பட்டணமாம்.

(7) **பழமுதிர்சோலை** என்பது தற்காலம் அழகர் கோயில் என்று வழங்கும் ஊர் என்று சிலர் அபிப்பிராயப்படுகின்றனர். அங்ஙனமாயின் ஆதிகாலத்தில் அது சுப்பிரமணிய ஸ்தலமாயிருக்கவேண்டும். பிறகு விஷ்ணு ஸ்தலமாக மாற்றப்பட்டிருக்க வேண்டும். நற்கீரர் பாடிய ஆறுபடை வீடுகளில் இது ஆருவது ஆகக் கூறப்பட்டிருக்கிறது. பழம் + உதிர் + சோலை = பழமுதிர் சோலையாம்.

(8) **சென்னபட்டணம்** இதற்கு ஆங்கிலப் பெயர் **மட்ராஸ்** (Madras) ஆதியில் இதுமட்ராஸ் படாம் (Madras Patam) என்றே வழங்கப்பட்டது. இவ்வூர் ஆங்கிலேயரால் 1639 ஷு புதிதாய் உண் டாக்கப்பட்டதாம். இப்பெயர் வந்ததற்கு அநேகம் விடைகள் கொடுக்கப்பட்ட போதிலும். அவற்றுளெல்லாம், தற்காலம் பெரும் பாலும் அங்கீகரிக்கப்பட்டது, மதுரேசன் பட்டணம் என்பதுதான். மதுரை நாயக்கன் அல்லது மதுரேச நாயக்கன் என்ெருரு விஜய நகரத் தலைவன் பெயரால் இது வழங்கலாயிற்று என்பதே. இவ் வூரைச் சாதாரணமாக மெட்ராஸ் என்று அழைத்த போதிலும், தமிழர் கள் இதை சென்னபட்டணம் என்றே அழைக்கின்றனர். இப்பெயர் வந்ததற்குக் காரணம் சென்னப்ப நாயக்கன் எனும் விஜயநகர சமஸ் தான அதிகாரி ஒருவன் பெயரினின்றும் வந்தது என்று ஒப்புக்கொள் ளப்படுகிறது. சென்னபட்டணம் என்பது குறுகி, சென்னை என்று வழங்கப்படுகிறது.

(9) **பறங்கிமலை** இது சென்னைக்கு 11 மைல் தூரமுள்ள ஓர் சிற்றூர். மலையின் தமிழ்ப் பெயர் பறங்கிமலை. பறங்கி என்பது பெரிங்கி (Feringhee) எனும் ஐரோப்பிய பதத்தின் மருவாம். அம்மலையில், அல்லது அம்மலையருகில் முற்காலத்தில் குடிபுகுந்த சில ஐரோப்பியர் கள் பெயரால் இது வழங்கலாயிற்று.

(10) **பல்லாவரம்** இது சென்னைக்கு 10 மைல் தூரமுள்ள ஓர் கிராமம். இதன் பூர்வீக பெயர் பல்லவபுரம். கி, பி. ஐந்தாம் நூற் ருண்டு முதல் சுமார் 300 வருடங்கள் வரையில், காஞ்சியை ராஜதானி யாகக் கொண்டு தமிழ்நாட்டில் பல்லவ அரசர்கள் ஆண்டது சரித்திர மூலமாக நாம் அறிந்த விஷயமாம். பல்லவர்கள் என்னும் பெயரினின் றும் பல்லவபுரம் வந்ததென்பதற்கு சந்தேகமில்லை. இங்கு பல்லவர் களால் வெட்டப்பட்ட ஒரு குகைக் கோயில் இருப்பது கவனிக்கத் தக்கது.

(11) **ஸ்ரீபெரும்பூதூர்** இதன் பழைய பெயர் பூதலூர். இங் குள்ள சில கல்வெட்டுகளில் இவ்வூர் பூதலூர் என்றே கூறப்பட்டிருக் கிறது. இங்கு புராதனமான சிவன் கோயில் ஒன்றிருக்கிறது, சிவ ஸ்தல மாயிருந்தபோது பூதலூர் எனும் பெயர் பெற்றிருந்தது; வைஷ்ணவ ஆசாரியராகிய ராமானுஜர் காலத்தின்பின் வைஷ்ணவ ஸ்தலமாகி ஸ்ரீபெரும்பூதூர் எனும் பெயர் பெற்றது.

(12) காஞ்சீபுரம் இது தமிழ்நாட்டிலிருக்கும் மிகவும் பழைய ஊர்களிலொன்றும். கி. பி. ஐந்தாம் நூற்றுண்டில் இங்கு அரசாண்ட பழைய அரசர்களது காலத்திற்கு முன்பே இது இருந்ததென்பதற்கு சந்தேகமில்லை. ஆரியர்கள் வந்த பிறகு அவர்கள் கொண்டாடும் 'சப்தபுரி'களில் இது ஒன்றும். அன்றியும் " நகரேஷு காஞ்சி " எனும் சமஸ்கிருத மொழிக் தொடர் இதன் பூர்வீக பெருமையை விளக்குகிறது. காஞ்சி என்பது சுத்த தமிழ் மொழியாம்—ஓர் வகைப் பூவரசின் பெயராம். காஞ்சிப் பூ மாலையைப் புனைதல் ஓர் பழைய வழக்கம் புறத்துறை இலக்கணத்தில் நன்கு விளங்கும் முல்லையினின்றும் திருமுல்லைவாயல் வந்ததுபோல, காஞ்சியினின்றும் காஞ்சீபுரம் வந்திருக்கவேண்டும். பூர்வ காலத்தில் இது ஒரு அரனுடைய பட்டணமாயிருந்ததென்பதற்குச் சந்தேகமில்லை ; புரம் என்பது சாதாரணமாக மதில் காப்புடைய பட்டணங்களுக்கே கொடுக்கப்பட்டன என்பதை முன்பே குறித்துள்ளோம். மணிமேகலையில் " பொன் எயிற் காஞ்சி " என்று கூறியிருப்பதைக் காண்க. (எயில்=மதிற் சுவர்) இதற்கு 2 மைல் தூரத்திலுள்ள தற்காலம் சின்ன காஞ்சிபுரம் எனும் ஊர் ஆதியில் அத்தியூர் என்று பெயருடைத்தாயிருந்தது. ஆதியில் சிவ ஸ்தலமாயிருந்தது வைஷ்ணவ ஸ்தலமாக மாற்றப்பட்டபின் சின்ன காஞ்சிபுரம் எனும் பெயர் வந்தது.

(13) செவாப்பேட்டை ஆங்கிலத்தில் செவாபெட் (Sevapet) என்று மாறியிருக்கிறது. இதன் சரியான பெயர் செவ்வாய்ப்பேட்டையாம். இதை சற்று ஆராய்ந்து பார்ப்போமாயின் இப்பெயர் வந்ததற்குக் காரணம் அறிவோம். முற்காலத்தில் சில இடங்களில் வர்த்தகர்கள் வாரத்திற்கொருமுறை ஓரிடத்தில் சந்தை கூடுவது வழக்கம்; இப்பொழுதும் மதுரை முதலிய ஜில்லாக்களில் இவ்வழக்கம் உண்டு. செவ்வாய்க்கிழமைகளில் இந்த இடத்தில் ஆதிகாலத்தில் சந்தை கூடுவது வழக்கமாயிருந்தபடியால் செவ்வாய்ப்பேட்டை எனப் பெயர் வந்ததாம், புதவார்பெட், சுக்கிரவார்பெட், சனியார்பெட் என்னும் பெயர்களையுடைய கிராமங்கள் இதர ஜில்லாக்களில் இருப்பதைக் காண்க.

(14) அச்சிறுபாக்கம் அச்சு+இறு+பாக்கம். ஓர் சோழ அரசன் இங்கு ரதத்தின் மீது ஊர்ந்து செல்லுங்கால், ரதத்தின் அச்

சானது இங்கு முறிய அரசன் அதை சரிப்படுத்திக்கொண்டு போக் இங்கு தங்கவேண்டி வந்தபொழுது, இங்கு ஓர் லிங்கம் பிரதிஷ்டை செய்து, பிறகு கோயில் கட்ட, இவ்வூருக்கு அச்சிறுபாக்கம் எனப் பெயர் வந்ததாம். தேவாரத்தில் குறிக்கப்பட்ட சிவ ஸ்தலங்களில் இது ஒன்ருகும். த்ரிபுர சம்ஹார காலத்தில் சிவபெருமானுடைய தேரின் அச்சு முறிந்ததாக ஸ்தல புராணம் கூறும்.

(15) **கோழியூர்** இது உரந்தைக்கு பழைய பெயர் கோழி + ஊர். இங்கு சோழர்கள் சில காலம் அரசாண்டமையால் கோழிவேந் தன் என்று அவர்களுக்கும் பெயராயிற்று. உரந்தை (உறையூர்)யைப் பற்றி முன்பே கூறியுள்ளோம்.

(16) **பந்தர்** என்பது மசுலிபட்டணம். (மச்சிலிப்பட்டணம்) பந்தர் என்ருல் முத்துக்குப் பெயர்பெற்ற கடற்கரை பட்டினம் என்று ஒரு அகராதியில் கூறப்பட்டிருக்கிறது. பொதுவில் பந்தர் என்கிற பதத்திற்கு கடல் வியாபாரிகள் தங்கள் சரக்குகளை விற்குமிடம் என்று பொருள்படும். (பம்பாயில் அபாலோ பந்தர் முதலிய பல பந்தர்கள் இருப்பதைக் காண்க) சென்னையிலும் பந்தர் வீதி என்று ஒரு வீதி யுண்டு. மசுலிபட்டினம் பூர்வத்தில் கடல் வியாபாரத்தில் சிறந்த ஊராயிருந்தமையால் இதற்கு பந்தர் எனும் சிறப்புப் பெயர் வழங்கலாயிற்று,

(17) **தொண்டி** இது ஓர் ஊரின் பெயராம். பூர்வ காலத்தில் மேநாட்டார் தென் இந்தியாவில் இப்பெயர்கொண்ட ஓர் துறைமுகம் இருந்ததாகக் குறித்திருக்கின்றனர். தொண்டி என்கிற ஊர் கேரள தேசத்தில் ஒன்று உண்டு; ராமநாதபுரம் தாலூகாவில் ஒன்றுண்டு; இப்பெயர்கொண்ட ஊர் சேர நாட்டிலும் ஒன்றுண்டு. வாஸ்தவம் என்னவென்ருல், தொண்டி எனும் பதத்திற்கு '**கடற்கழி**' என்று அர்த்தம். கடலானது நிலத்தில் பாய்ந்து கழியாகச் செய்யப்பட்ட நிலத் திற்கு தொண்டி என்று பூர்வத்தின் பெயர்; ஆகவே இப்பெயரைக் கொண்ட பல இடங்களிருப்பது ஆச்சரியமன்று.

(18) **கூடலூர்** என்பது ஓர் பழைய தமிழ் ஊரின் பெயர். இதைத் தற்காலம் கடலூர் என்று பலர் கூறுகின்றனர். இது ஒருவிதத் தில் தவருகும். கூடலூர் கிழார் என்பதைக் காண்க. கூடல் = கடல் சங்கமம் என்பதாம்.

(19) செங்கல்பட்டு என்பதற்குச் சாதாரணமாக செங்கல்+பட்டு; செங்கல் சூளை போடும் சிற்றூர் என்று அர்த்தம் கூறிவிடலாம். ஆயினும் அப்படி கூறுவது தவருகும் இவ்வூரின் பழைய பெயர் செங் கழுநீர்ப்பட்டு என்று கல்வெட்டுகளில் இருக்கிறது. செங்கழுநீர்ப்பட்டு உச்சரிப்பது சற்று சிரமமாயிருப்பதால் அதைக் குறுக்கி செங்கல்பட்டு என்று வழங்கலாயிற்று. இங்ஙனமே திருச்சிலம் பேரூர் என்பது திருச் சூர் எனவும், பழைய பெயர்கொண்ட சோழபுரம் என்பது பழைய செங்கடம் எனவும், மயூரபுரம் என்பது மாயவரம் என்றும் குறிக்கப் பட்டிருப்பதைக் கவனிக்க,

(20) கார்வேடி நகரம் என்பது காடுவெட்டி நகர மாம், காட்டையழித்து நகரமாக்கப்பட்டது என்று பொருள்படும். காடு வெட்டிச் சோழன் என்பதைக் காண்க.

(21) சோளிங்கபுரம் என்பது சோழலிங்கபுரம் என்பதின் சிதைவாகும்.

(22) கலிங்கம் இது ஒரு தேசத்தின் பெயர். அங்கிருந்து முத லில்வந்த ஓர்வகை ஆடைக்கு கலிங்கம் என்று பெயர் வழங்கலாயிற்று.

(23) துயிலி இது ஒரு கிராமத்தின் பெயர். அக்கிராமந்தி லிருந்து முதன் முதலாக நெய்யப்பட்டுவந்த ஆடைக்கு துயிலி என்று பெயர் வந்தது.

(24) அஷ்டக்கிராம என்பது மைசூரிலுள்ள ஓர் இடம். அவ் விடமிருந்து வரும் ஓர்வித வெள்ளைச் சர்க்கரைக்கு அப்பெயரே வந்துவிட்டது.

ஆறுகளின் பெயர்கள்

இனி தமிழ்நாட்டிலுள்ள ஆறுகளின் பெயர்களைப் பற்றி சற்று ஆராய்வோம். ஆறு அல்லது யாறு என்பது சுத்தத் தமிழ் மொழியாம், யாறு என்பது பழந் தமிழ் மொழி; நதம் நதி என்பவை சமஸ்கிருத மொழிகள்.

(1) குமரி என்பது பழங் காலத்தில் ஒரு ஆற்றின் பெயரா யிருந்தது. 'தென் குமரி' என்றது குமரியாற்றைக் குறித்தேயாம்; இது தமிழ்நாட்டிற்குத் தெற்கு எல்லையாயிருந்தது; இதைக் கடல்

கொண்டதென அறிகிறோம். தற்காலம் குமரி என்பது தென் இந்தியாவின் தெற்கு முனை (Cape)யின் பெயராயிருக்கிறது; கன்யாகுமரி என்பதைக் காண்க.

(2) **தாம்ரபர்ணி** இதன் பழைய தமிழ்ப் பெயர் '**செம்பில்**' என்பதாம். இதை சமஸ்கிருதக்காரர்கள் தாம்பரபர்ணி என்று மொழி பெயர்த்தனர். தாமிரம் = செப்பு இதற்குப் பொருனை என்றும் பெயர் உண்டு. இச்சந்தர்ப்பத்தில் இலங்கைத் தீவிற்கு மிகவும் புராதனமான பெயர் 'தாம்ரபர்ணி' என்பது கவனிக்கத்தக்கது; கிரேக்கர்கள் இந்தத் தீவை 'தாம்ரபோன்' என்று அழைத்திருக்கின்றனர். இதற்குக் காரணம் தாம்ரபர்ணிக்கரையினின்றும் இத்தீவிற்கு முதல் முதல் குடிபுகுந்தவர்வர்கள், தாங்கள் வந்த இடத்தின் பெயரையே இதற்கும் கொடுத்திருக்க வேண்டுமென்று எண்ணப்படுகிறது. (அமெரிக்காவில் நியூயார்க் (New york) என்னும் பட்டணத்திற்கு பெயர் வந்ததைக் காண்க.)

(3) **காவேரி** பழைய நூல்களில் இதைக் காவிரி என்று அழைத்துளார். இது சுத்த தமிழ் மொழியென்று சில தமிழ் அறிஞர் கூறுகின்றனர். மணிமேகலையில் "காவிரி வாயிலில்" என்று கூறப்பட்டிருப்பதைக் காண்க; காவிரிப்பூம் பட்டணம் என்பதையும் கவனிக்க; சிலப்பதிகாரத்தில் வேளாளரை காவிரிப் புதல்வர் என்று கூறப்பட்டிருக்கிறது. காவி வர்ணமுடைய ஜலத்தையுடையதால் இப்பெயர் இதற்கு வந்திருக்கலாம் என்று கால்ட்வெல் துரை நினைக்கிறார். காவேரி, என்றதற்கு, காகமானது குடத்தைச் சாய்க்க, அதனாலுண்டான நதி, என்பது புராணக் கதையாகும். கவேரன் என்பவனுடைய புதல்வி ஆதல்பற்றி காவேரி என்றாயது என்பது வடமொழியாளர் கொள்கையாம். இந்நதிக்கு **பொன்னி** என்று ஒரு பழைய பெயர் உளது. பொன்னைப்போல் அத்துணை அருமையானது, அல்லது பொன்னைத் தருவது (தன் வளப்பத்தினால்) என்று பொருள்படும். (பொன்விளைந்த களத்தூர் என்பதை ஒத்திட்டுப் பார்க்க.)

(4) **பாலாறு** இது சுத்த தமிழ் மொழியாம் இதை வட மொழிக்காரர்கள் க்ஷீர நதி என்று மொழி பெயர்த்திருக்கின்றனர்; பால்போன்ற ஜலத்தையுடையது அல்லது பால்போன்ற வெண் மணலையுடையது என்று பொருள்படும்.

(5) **ப∴றுளி** என்று ஓர் பழைய ஆறு தமிழ்நாட்டிலிருந்ததாகப் பழைய தமிழ் நூல்கள் கூறுகின்றன; இதையும் கடல் கொள்ளை கொண்டதாம் பல்+துளி=ப∴றுளி என்றுயதுபோலும் புறநானூற்றில் ப∴றுளி மணலிலும் என்று கூறியிருப்பதைக் காண்க. இது குமரியாற் றிற்குத் தெற்கில் இருந்ததாம்.

(6) **வைகை** பழைய தமிழ் நூல்களில் வையை என்று அழைக்கப்பட்டிருக்கிறது; இதற்கு தமிழ் நதி என்று மற்றொரு பெயர் உண்டு.

(7) **பெண்ணாறு** என்பது சுத்த தமிழ் மொழியாம். பெண்+ஆறு=பெண்ணாறு; பெண்ணை என்றும் கூறப்பட்டிருக்கிறது.

(8) **குடத்தலை** இது சமஸ்கிருதத்தில் குசஸ்தலி என்று மாற் றப்பட்டிருக்கிறது.

(9) **வெள்ளாறு** வெள் (வெண்மையான) + ஆறு; அல்லது வெள்ளம்+ஆறு. என்றிருக்கலாம்.

(10) **வெட்டாறு** என்பது வெட்டப்பட்ட ஆறு என்று பொருள் படும். ஒரு சோழ அரசன் இதை வெட்டி உண்டாக்கியபடியால் இப் பெயர் பெற்றது; இது சுபாவமாக உண்டான ஆறன்று.

(11) **குடமுறுட்டி** குடம்+உறுட்டி; குடத்தையே உறுட்டிக் கொண்டு போகும்படியான, அத்துணை கனவேகமாய்ச் செல்லும் பிர வாகமுடையதெனப் பொருள்படும்.

மலைகளின் பெயர்கள்

மலையென்பது பெரிய பர்வதத்தையும், குன்று என்பது சிறியதை யும் குறிக்கும் தமிழ்ச் சொற்களாம். அவற்றுள் சிலவற்றை ஆராய்வோம்

(1) **திருக்கழுக்குன்றம்** கழுகு + குன்றம் = கழுக்குன்றம், கழுகுகள் வசிக்கும் குன்றம் என்று பொருள்படும். (இந்தியாவின் வடக்கில் கிருத்திர கூடம் என்று ஒரு மலை இருப்பதைக் காண்க) கிருத் திரம் என்றால் கழுகு என்று பொருள்படும்.

(2) **திருப்பரங்குன்றம்** திரு+பரம்+குன்றம். இது புராதனமான ஜைனகாவியங்களில் குறிக்கப்பட்டிருக்கிறது. பரன் என்பது பரமசிவத்தின் பெயராம்.

(3) **நீலகிரி** நீலம்+கிரி நீலவர்ணமுடைய மலையாம். தூரத்திலிருந்து இம்மலையை நோக்கினால் நீலமலையாய்த் தோன்றுவதைக் காணலாம்.

(4) **நாகமலை** நாகம்+மலை பாம்பைப்போல் நீண்டும் வளர்ந்தும் இருக்கும்மலை.

(5) **பசுமலை** பசு+மலை. பசுவின் உருவத்தையுடைய மலை என்பதாம். மதுரை ஸ்தல புராணத்தைப் பார்க்க.

(6) **யானைமலை** யானை+மலை யானையின் உருவுகொண்ட மலை. தூரத்திலிருந்து பார்த்தால் யானை படுத்திருப்பதுபோல் காணும்.

(7) **வள்ளிமலை** இப்பெயர் பூர்வீக திராவிட தெய்வமாகிய முருகர் மணந்த வள்ளியின் பெயரினின்றும் பிறந்ததாம். இந்த வள்ளி மலை எனும் பெயர் அநேக சுப்பிரமணிய ஸ்தலங்களிலிருக்கும் சிறு மலைகளுக்கும் பெயராயினது.

(8) **திருச்செங்கோடு** திரு+செம்+கோடு சிவந்தசிகரத்தை யுடைய குன்று என்பதாம்.

(9) **பறங்கிமலை** முன்பே இதைப்பற்றி கூறியுள்ளோம்.

(10) **மலயபர்வதம்** இதற்கு மலயம் என்றும் பெயர். கன்யா குமரிக்கு அருகிலுள்ள பர்வதம். மலயம் என்றால் சந்தனம் என்று பொருள். சந்தன விருட்சங்கள் அதிகமாயுள்ளதால் இப்பெயர் வந்திருக்க வேண்டும்.

(11) **திண்டுக்கல்** திண்டு+கல் திண்டைப்போல் இருக்கும் ஒரேபாறையாலாய சிறு குன்று.

பூர்வீக மனித வர்க்கத்தின் பெயர்கள்

பூர்வ காலத்தில் தமிழ்நாட்டில் வசித்த ஆண் பெண்களின் பெயர்களைச் சற்று கருதுவோம். ஆதிகாலத்தில் அப்பெயர்களெல்லாம் சுத்த தமிழ் மொழிகளாக இருந்தனவென்பதற்குச் சந்தேகமில்லை; உதாரணமாக—அதிகன், ஏலேலன், ஆதன், கிள்ளி, கோவலன், அந்திமான்

பெயர்களையும், கண்ணகி, மாதவி, கவுந்தி, அஃதை, சோணை, அங்கவை பரவை முதலிய பெண்டிரின் பெயர்களையும் கூறலாம். இப்பெயர்களெல்லாம் அவர்களின் பெற்ருேர் வைத்த பெயர்களைப்போல் காண்கின்றன. எழிலி. காரி ஒரி, ஒன்னி, பாரி, பேகன், மலையன் எனும் கடை எழுவள்ளல்களின் பெயர்களையும் கவனிக்க பூர்வீக அரசர்களுடைய பெயர்களில் சேரமான் பெருஞ் சேரலிரும்பொறை, முதுகுடுமிப் பெருவழுதி, நலங்கிள்ளி முதலியற்றை கவனிக்க. செழியன் வழுதி என்பது பாண்டிய அரசர்களின் பெயராம்; கிள்ளி என்பது சோழ அரசர்களுடைய பெயராம். பொறை என்பது சேர அரசர்களின் பெயராம்.

வடமொழிக் கலப்பு வந்த பிறகு பெரும்பாலும் பெயர்களெல்லாம் சமஸ்கிருத மொழிகளாக மாற்றப்பட்டன; உதாரணமாக, குலோத்துங்கன், பராந்தகன், அனபாயன், ராஜசிம்ஹன், விஷ்ணு வர்த்தனன், ராஜேந்திரன், விஜயவர்மன், மஹேந்திரவர்மன் முதலிய ஆண் மக்கள் பெயர்களையும், மாதவி, மணிமேகலை, காமாட்சி, விசாலாட்சி முதலிய ஸ்திரீகளின் பெயர்களையும் கூறலாம்,

இனி சங்கப் புலவர்களின் பெயர்களைக் கருதுமிடத்து, முதல் இடைச் சங்கங்கள், இருந்தனவோ இல்லையோ என்று சிலர் சந்தேகிக்கிறபடியால், அப்பெயர்களைவிட்டு, கடைச் சங்கப் புலவர்களின் பெயர்களுள் சிலவற்றைக் கருதுவோம்; சிறு மேதாவியர், சேந்தம்பூதனுர், அறிவுடையனுர், நக்கீரனுர் முதலியோர் கடைச் சங்கத்துப் புலவர்களுள் சிலருடைய பெயராகும்; இவற்றுள் சிறு மேதாவியர், பெருங்கூற்றூக்கிழார் முதலிய பெயர்கள் அவர்கள் தந்தை தாயார் இட்ட பெயராகத் தோன்றவில்லை. அவர்களுடைய சிறப்புப்பெயர்களாக தோன்றுகிறது. இப்பெயர்களுள் சிலவற்றை எடுத்துக்கொண்டு ஆராய்வோம்: —

(1) **சிறு மேதாவியர்** என்பது அவரது புத்தியைக் குறிக்கும் சிறப்புப் பெயராகத் தோன்றுகிறதேயொழிய அவரது நாமகரண காலத்தில் வைத்த பெயராகக் காணேம்.

(2) **ஆதங்கோட்டாசான்** இதைப் படித்து பார்க்குமிடத்து ஆதங்கோடு என்னும் ஊரிலுள்ள ஆசான் = ஆசிரியன், என்று

பொருள்படுகின்றதேயொழிய பிறந்தபோது வைத்த பெயராகக் காணப்படவில்லை.

(3) **கோவூர்கிழார்** கோவூர் என்பது அவர் பிறந்த ஊராகும் அல்லது அவர் வசித்துக்கொண்டிருந்த ஊர் ஆகும். கிழார் என்பது வேளாளர்களுக்குள் பழைய காலத்தில் வழங்கப்பட்ட பட்டப் பெயராகும். அவருடைய சொந்தப் பெயர் தெரியவில்லை.

(4) **தொல்காப்பியர்** தொல்காப்பிய நூலாசிரியர் இவர். தொல் + காப்பியம் = பழைய காவ்யம் என்பதாம். இந்நூலை இயற்றியவருக்கு தொல்காப்பியர் எனும் பெயர் சிறப்புப் பெயராக வந்ததாகத் தோன்றுகிறது; இவரது தாய் தந்தையர் இவர் பிறந்தவுடன் இவருக்கு இப்பெயர் வைத்ததாக எண்ணுவது உசிதமன்று. தொல்காப்பியக்குடி என்று ஊரோ. குலமோ, இருந்ததாக சிலர் கூறுகின்றனர். இதனின்றும் தொல்காப்பியக்குடியிற் பிறந்தவர் தொல்காப்பியர் என்று சிலர் கூறுகின்றனர்; இதைவிட தொல்காப்பிய நூலாசிரியர் உதித்த இடமோ, குலமோ, அவரது சிறப்பினால், அப்பெயர்பெற்றது என்று எண்ணுவது சிறிது மேலானதுஎன்று எண்ணத்தக்கதாயிருக்கிறது.

(5) **மதுரைக் கூலவாணிகன் சாத்தனர்** மதுரையில் பிறந்த அல்லது வாழ்ந்த, கூலம் = நெல் முதலிய எண்வகைத் தானியம் வியாபாரம் செய்யும் சாத்தனர் என்று பொருள்படுமேயொழிய அவரது இயற்கை பெயராகாது.

(6) **இளங்கோவடிகள்** என்பது, அரசருக்குப்பின் பிறந்த இளையவராகிய சமண சன்யாசி என்று பொருள்படும். இவர் சன்யாசம் வாங்கிக் கொண்ட பிறகு இப்பெயர் வந்திருக்கவேண்டும். பூர்வ ஆசிரத்துப் பெயரல்ல,

(புத்தநந்தி, பவணந்தி, திருத்தக்கதேவர், நேமிநாதர் முதலிய பெயர்கள் புத்த சமணர்களுடைய பெயர்களாகும்.)

(7) **சம்பந்தர்** இவரது முழுப் பெயர் திருஞான சம்பந்தர் என்பதாம். திரு + ஞானம் + சம்பந்தம். சம்பந்தர் என்பது சமஸ்கிருத மொழியினின்றும் வந்ததாம். சம்பந்தர் இதை நோக்குமிடத்து இது இவரது இயற்கை பெயராகத் தோன்றவில்லை; சிறப்புப்

பெயராகத் தோன்றுகிறது. இவருக்குப் பிள்ளையார் என்றும், ஆளு டைய பிள்ளையார் என்றும் பெயர் உண்டு.

(8) **திருநாவுக்கரசு** இப்பெயர் இவருக்குச் சிறப்புப் பெய ராகும். இவரது இயற்கை பெயர் மருணீக்கியார் என்பதாம் மருள்+ நீக்கியார் மருளைநீக்கினவர்: என்பது பொருளாம், இவர் சமண மதத் தைச் சார்ந்தபொழுது இவருக்கு தருமசேனர் என்று சமணர் பெயர் வைத்தார். தற்காலமும் ஒரு மதத்தைவிட்டு மற்றொரு மதத்தைச் சாரும் ஒருவனுக்கு புதுப் பெயர் கொடுக்கப்படுவதை கவனிக்க.

(9) **சுந்தரர்** இவருக்கு இவரது பெற்றோர்கள் இட்ட பெயர் நம்பி ஆரூரர் என்று சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. ஆரூர் என்பது திருவாரூ ராம்; நம்பி என்பது ஆடவரின் சிரேஷ்டன் என்று பொருள்படும். இவ ரது முழுப் பெயர் ஆலால சுந்தரர் என்று இருப்பதால் இவரது இயற்கை பெயர் சுந்தரர் என்பதுதான் இருக்கலாமெனத் தோன்று கிறது.

(10) **மாணிக்கவாசகர்** இப்பெயர் சிறப்புப் பெயரென தமிழ்ப் புலவர்கள் அனைவரும் ஒப்புக்கொள்ளுகின்றனர். இவரது பிள்ளைத் திருநாமம் வாதவூரர் என்று சிலர் கூறுவர்; இதுவும் காரணப் பெயராகத்தான் காணப்படுகிறது. இவர் பிறந்த இடம் வாதவூர் என்ப தாயின் இவரை வாதவூரர் என்று காரணப் பெயராக அழைத்திருக்க வேண்டும். இவருக்கு அரசன் தென்னவன் பிரமராயன் என்றும் பட்டப் பெயர் கொடுத்ததாக அறிகிறோம். ஆகவே அக்காலத்திலும் அரசர்கள் பெரியோர்களுக்குப் பட்டப் பெயர்கள் வழங்கும் வழக்கம் உண்டென் பதைக் இதனால் அறிகிறோம்.

இடைக்காலத்து தமிழர்களின் பெயர்கள்

இனி இடைக் காலத்து தமிழ் அறிஞர்களுடைய பெயர்களுள் சில வற்றை ஆராய்வோம்.

(1) கவி சக்ரவர்த்தி யாகிய **கம்பர்**. இவர் இயற் பெயர் கம்பர் என்பதுதானா என்று சந்தேகிக்க வேண்டியிருக்கிறது. இவர் பிறந்த சாதியினின்றும் இவருக்கு இப் பெயர் வந்திருக்கலாம் என சிலர் ஊகிக் கின்றனர்; கம்பங் கொல்லையை இள வயதில் இவர் காத்தபடியால்

இவருக்கு இப் பெயர் வந்ததெனவும் கூறுகிறார்கள்; இன்னும் சிலர் இவரைக் கம்ப நாடர் கம்ப நாட்டாழ்வார் என்று கூறி யிருப்பதால் இவர் பிறந்த, அல்லது வசித்த தேசத்திலின்றும் இவருக்கு இப் பெயர் வந்திருக்கலாம் என்று எண்ணுகிறார்கள். (கம்பம் என்று ஒரு ஊர் தற்காலமும் தமிழ் நாட்டில் உளது. கம்ப நாடு என்றும் ஓர் நாடு உளது.)

(2) **ஒட்டக்கூத்தர்** இவர் இயற பெயர் கூத்தர் என்று சொல் லப்படுகிறது. இவரது தாய் தந்தையர் இவருக்குக் கூத்தர் என்று பெயரிட்டிருப்பார்கள் என்பது சந்தேகத்திற் கிடமாம்; சிலர் அம்பலக் கூத்தர் என்று சிவபெருமானுக்குப் பெயரிருத்தலால் கூத்தர் என்று குறுகிய பெயரா யிருக்கலாம் என்பார் சிலர். ஒட்டம் என்றால் பந்த யம் என்று பொருள்படும். இவர் மற்றப் புலவர்களுடன் பந்தயம் வைத்துப் பாடியபடியால் இப் பெயர் இவருக்கு சிறப்புப் பெயரானது என்பார் மற்றவர்கள். சிலர் அந்த தலைகளை ஒட்டச் செய்ததினால் ஒட்டக் கூத்தர் என்று இவருக்கு சோழ அரசர்கள் பட்டப் பெயர் கொடுத்தார்கள் என்று கூறுகிறார்கள். இது தற்கால ஆராய்ச்சிக்கு பொருத்தமானதாயில்லை.

(3) **புகழேந்தி** புகழ் + ஏந்தி இதை நோக்கு மிடத்து இப் பெயர் சிலருக்கு இயற் பெயராகத் தோன்றவில்லை; சிறப்புப் பெய ராகத்தான் காண்கிறது.

(4) **பரிமேலழகர்** இவரது இயற் பெயர் அழகர் எனக் கூறப் பட்டிருக்கிறது; அழகர் மலை, அழகர் கோயில் என்பதைக் காண்க. பரிமேல் அழகர் என்பது இவர்து சிறப்புப் பெயராகும்.

(5) **காளமேகப் புலவர்** இது இவரது சிறப்புப் பெயராம் காள மேகம் ஜலத்தை வர்ஷிப்பது போல் கவிகளை வர்ஷிப்பவர் என்று பொருள்படும். இவர் ஜாதியில் வைஷ்ணவப் பிராம்மணர் என்று கூறப்பட்டிருக்கிறது. ஆகவே இவர் பெயர் வேறாக இருந்திருக்க வேண்டும்.

(6) **சேக்கிழார்** பெரிய புராணம் இயற்றியவர். இது இவரது குடிப்பெயரி னின்றும் வந்ததாம். குன்றத்தூரில் சேக்கிழார் குடியென் றும் சைவ வேளாளர் வகுப்பில் பிறந்தமையால் இப்பெயர் பெற்றவர்

என்று நினைக்கலாம். (அல்லது இவர் பிறந்த பெருமையால் அவ் வகுப் பினருக்கு சேக்கிழார் குடி என்று பெயர் வந்ததோ?) இவரது தந்தை யின் பெயர் குன்றத்தூர் கிழார் என்று கூறப்பட்டிருக்கிறது; குன்றத் தூர் எண்ணத்தூர் என்று வழங்கும் ஊரின் பெயராகும். கிழார் என்பது ஒரு வேளாள வகுப்பின் பட்டப் பெயராகும். ஆகவே இப் பெயரை நாம் ஒருவாறு இவரது பட்டப்பெயராகக் கொள்ளலாம். சேய்+கிழார் = சேக்கிழார் என்றுயது என்பாருமுளர்.

(7) **ஸ்ரீ வில்லிபுத்தூரார்** என்பது ஸ்ரீ வில்லிபுத்தூரில் பிறந் தமையால் வந்த காரணப் பெயராகும்.

இது போலவே **அடியார்க்கு நல்லார் நச்சினார்க்கினியர்** என் பவை காரணப் பெயர்களாகத்தான் காணப்படுகின்றன.

சில வைஷ்ணவப் பெயர்கள்

(1) **பொய்கையார்,** (2) **பூதத்தார்,** (3) **பேயார்** என்னும் முதன் மூன்று ஆழ்வார்களின் பெயர்கள் காரணப் பெயர்களாகவே தோன்றுகின்றன. பொய்கையார் என்பது பொய்கையில் அவதரித்த வரென்றும், பூதத்தார் என்பது பூதம் எனும் பதத்தி நின்றும் பிறந்த தென்றும், பேயார் என்று பேய் எனும் மொழியினின்றும் உண்டான தென்றும், இம் மூன்று பெயர்களை காரணப் பெயர்களாகக் கொள்ளப் படுகின்றன. இவர்களது இயற் பெயர் தெரியவில்லை.

(4) **திருமழிசையாழ்வார்** திருமழிசை எனும் ஊரிற் பிறந்த படியால் இவருக்குக் காரணப் பெயராகும்.

(5) **பெரியாழ்வார்** பெரிய—ஆழ்வார் எனும் காரணப் பெய ராகும் இவரது இயற் பெயர் விஷ்ணு சித்தர் என்பதாம். விஷ்ணு வினிடத்தில் சித்தத்தைவைத்தவர் என்று பொருள்படும்.

(6) **ஆண்டாள்** மற்றொரு பெயர் **சூடிக்கொடுத்தாள்** இவ் விரண்டும் சிறப்புக் காரணப் பெயர்களேயாம். இப் பெண் மணியின் இயற் பெயர் கோதை என்பதாம். நாயச்சியார் என்றும் மற்றொரு பெயர் உண்டு. நாய்ச்சி என்பதற்கு தலைவி என்று பொருளாம். தலை வன் தலைவி ; நாயகன் நாய்ச்சி என்பதைக் காண்க.

(7) **திருமங்கையாழ்வார்** இவரது இயற்கை பெயர் **கலியன்** இவருக்கு மற்றைப் பெயர்கள், கலிகள்ளி, மாகாலன், நீலன் என்பதாம் இவற்றுள் நீலன் என்பது இயற்கை பெயராகவும், மற்றவை காரணப் பெயர்களாகவும் கொள்ளப்படுகின்றன. மாகாலன் என்பது பகைவர்களுக்கு யமனைப் போன்றவர் என்று பொருள்படும். கலியன் என்பது சேனைத் தலைவன் எனும் பொருளுடைத்து; கலிகள்ளியென்றால் கலியை துவம்சம் செய்தவர் என்று பொருள் தந்திடும். இவருக்கு அரட்டமுக்கி என்றும் சிறப்புப் பெயர் உண்டு. அரட்டு+அமுக்கி= குறும்பை அடக்கியவர் என்றாம்.

(8) **தேசிகர்** இவருக்குத் தற்காலம் வழங்கும் பெயர் வேதாந்த தேசிகர் என்னும் சிறப்புப் பெயராம். தேசிகன் என்றால் குரு என்று பொருள்படும். இவரது இயற் பெயர் வேங்கடநாதன் என்பதாம் திருவேங்கடத்திலெழுந்தருளியிருக்கும் விஷ்ணுமூர்த்தியின் வரப்பிரசாதத்தால் உதித்தபடியால் இவரது தாய் தந்தையர் இப் பெயரை இவருக்கு இட்டனர்போலும். இவரது பாசுரங்களின் கடையில் இவரது இயற்கை பெயரை அமைத்து இவர் பாடியிராவிட்டால் இவரது இயற்கை பெயர் மறைந்துபோயிருக்கலாமன்றோ ?

மேற்குறித்த பூர்வீக பெயர்கள் ஆராயுமிடத்து, அக்காலத்தவர்' " ஊரைச் சொன்னாலும் பேரைச் சொல்லாதே என்னும் பழமொழியை மிகவும் கைப்பற்றி நடந்திருக்க வேண்டும் என்று ஊகிக்க இடமிருக்கிறது.

மத்திம காலத்தில் மனிதரின் பெயர்கள்

இவைகளை நாம் பெரும்பாலும் கி. பி. 1000 முதல் 1300 அல்லது 1400 வரையில் நமக்குக் கிடைத்துள்ள கல்வெட்டுகளினின்றும் அறிகிறோம்; இவைகளுக்கு உதாரணமாக :—காங்கேயராயன், லங்கேஸ்வரன், காளிகேசன், காளிமாரன், வயிரமேக படாரன், தாரைக் காணி சிங்கன்—கூறலாம். இவைகளும் பெரும்பாலாக காரணப் பெயர்களாகவே காண்கின்றன.

தற்கால மனிதர்களின் பெயர்கள்

தற்காலத் தமிழ் நாட்டிலுள்ள ஜனங்களின் பெயர்களைக் கருதுமிடத்து நூறு பெயர்களை எடுத்துக்கொண்டு ஆராய்வோமாயின்,

அவற்றுள் எண்பதுக்கு மேலாக விஷ்ணுவின் பெயரோ, சிவபிரான் பெயரோ, முருகக்கடவுள் பெயரோ, நாயன்மார்கள், ஆழ்வாராதிகள் பெயராகவோ யிருக்கும். இப்பெயர்களுள்ளும் ராமன், கிருஷ்ணன் என்னும் பெயர்கள், அல்லது அப்பெயர்கள் கலந்த நாமங்கள், நூற்றிற்கு முப்பதுக்கு மேலாக இருக்கும் ;

சில பெயர்கள் சில *ஜில்லா*க்களில் மாத்திரம் வழங்கப்படுகின்றன. உதாரணமாக, மதுரை திருநெல்வேலி *ஜில்லா*க்களில், சோணமுத்து, சுடலைமுத்து, பேச்சிமுத்து முதலிய பெயர்களைக் கவனிக்க.

ஜாதிப் பெயர்கள்

இனி தமிழ் நாட்டில் வழங்கும் ஜாதிகளின் பெயர்களைச் சற்று ஆராய்வோம். பூர்வகாலத்தில் தமிழ் நாட்டு நிலங்கள் குறிஞ்சி, பாலை, முல்லை, மருதம், நெய்தல் என் ஐவகையாகப் பிரிக்கப்பட்டிருப்பதை முன்பே குறித்துள்ளோம். பாலை என்பதை நீக்கி மற்ற நான்கு வகை நிலங்கட்கு நானிலம் எனப் பெயர் கூறப்பட்டிருக்கிறது.

(1) **குறவர்** இவர்கள் குறிஞ்சி நிலத்தில் வசிப்பவர் ஆவார். அதாவது மலைநாட்டில் வசிப்பவர். இவர்கள் வாழும் ஊர்களுக்கு குறிஞ்சி என்று சாதாரணப் பெயராம். இவர்கள் தெய்வமாகிய முருக வேளுக்கு, குறிஞ்சிக் கிழவன் என்று பெயர் உண்டு. முருகர் மணந்த வள்ளிக்குக் குறமகள் என்று பெயரிருப்பதைக் காண்க.

(2) **வேளாளர்** இம்மதமானது வெள்ளாழன் அல்லது வெள்ளாளன் என்று சாதாரணமாக வழங்கப்படுகிறது ; வெள்ளத்தை ஆள்பவன் வெள்ளாளன் என்று பொருள் கூறப்பட்டிருக்கிறது. ஆறுகளின் மூலமாக வரும் வெள்ளத்தை மருத நிலத்திற்குத் திருப்பி, அவைகளைப் பயிரிடுவதற்கு உபயோகப்படும்படிச் செய்வதினால் இப்பெயர் கிடைத்ததாம். வேளாளத் தலைவர்களுக்கு வேளிர் என்று பெயர். வேள்=நன்நிலம், ஆகவே நிலத்தை யாள்பவருக்கு வேளாளர் என்று பெயர் என்று திரு கனகசுந்தரம் கூறியுளார்.

(3) **காராளர்.** கார்காத்தார், கார்+காத்தார் கார் என்றால் மேகம் மேகங்களினின்றும் இழியும் ஜலத்தை குளங்களிலும் ஏரிலும் சொரிந்து நிலப்பயிருக்கு உபயோகப்படுத்துபவர் என்று அர்த்த

மாகிறது. தற்காலமும் கார்காத்தார் என்று பிரிவினர் தெற்கில் தமிழ் நாட்டில் உளர்:

(4) "**இடையர்.** இடை நிலத்திலிருப்பவர் என்று பொருள்படும். அதாவது குறிஞ்சி நிலத்திற்கும், முல்லை நிலத்திற்கும் இடையிலிருப்பவர்களாம். இவர்களுக்கு ஆயர் என்று பெயர் உண்டு. ஆ என்ருல் பசு. பசுக்களை மேயப்பவர்களாதலால் இப்பெயர் பெற்றனர். இவர்கள் வசிக்கும் ஊர்களுக்கு பாடி என்று பெயர்; ஆயர்பாடி என்பதைக் காண்க.

(5) **மறவர்,** பாலை நிலத்தில் வசிப்பவர்களுக்கு மறவர் என்று பெயர். **மறம்** என்ருல் வலிமை வீரம் என்று பொருள்படும்.

(6) **உழவர்** மருத நில மக்களுக்கு இப்பெயர். உழுது பயிர் செய்பவர்கள் என்ரும்.

(7) **வேடர்** வேட்டையாடி ஜீவிப்பவர் இவர்களுக்கு எயினர் என்றும் பெயர்.

(8) **கள்ளர்.** கள்ளத்தொழிலினுல் ஜீவிப்பராவார்கள்.

(9) **பரவர்** நெய்தல் நிலவாசிகள், அதாவது கடற்கரையோரம் இருப்பவர்கள். இவர்களுக்கு கரையார் என்றும் பெயர்; சமுத்திரக் கரையில் வசிப்பதினுல் இப்பெயர் பெற்றனர்; இவர்களுக்கு பரதவர் என்றும் பெயர் உளது.

மரவர், எயினர், பரதவர் இவர்களெல்லாம் **நாகர்** எனும் பூர்வீக ஜாதியாரின் பிரிவென்று காலஞ்சென்ற தமிழறிஞர் கனசுந்தரம் பிள்ளை அவர்கள் எண்ணுகிருர். நாகர் என்னும் பெயர், நாகசின்னத்தை அவர்கள் தலையிலணிந்தபடியால் வந்தது என்று சிலர் கூறுகின்றனர்.

(10) **குறும்பர்** இவர்கள் ஒரு மிகப் பூர்விக ஜாதியார். தொண்டை நாட்டில் வேளாளர் வருவதற்கு முன் இங்கு இருந்தவர்கள். குறும்பு எனும் பதத்தினின்றும் இப்பெயர் இவர்களுக்கு வந்திருக்க வேண்டும்; தேகமெல்லாம் மயிர் வளர்ந்திருந்தமையால் இவர்களுக்கு இப்பெயர் வந்தது போலும். குறும்பாடு எனும் தற்காலத்தில் வழங்கும் ஓர் ஆட்டு ஜாதியைக் காண்க. குறும்பாடுகளை

மேய்த்ததினால் இவர்களுக்கு இப்பெயர் வந்ததாக சிலர் எண்ணு கின்றனர்.

(11) **பள்ளர்** பள்ளத்தாக்குகளில் ஆதியில் வசித்தவர்கட்கு இப்பெயர் வந்தது போலும். தற்காலத்தில் பள்ளி எனும் ஜாதியாரைக் கவனிக்க.

(12) **மள்ளர்** மல்லர் என்று ஓர் ஜாதிப்பிரிவு இருந்ததாக அறிகிறோம்; மல் = மற்போர் அல்லது வலிமை, எனும் தாதுவிலிருந்து இப் பெயர் வந்திருக்கலாம். மாமல்லர் என்பதைக் காண்க.

(13) **கடையர்.** கடைசி வகுப்பினர் என்று பொருள்படும்.

(14) **காடர்** காட்டில் வசிப்பவர்கள்.

(15) **பணிச்சவர்** பணி செய்பவர்கள்—வேலையாட்கள். மலையாளத்தில் பணிக்கர் எனும் ஓர் ஜாதி தற்காலமும் உண்டு. தமிழ் நாட்டில் சவத்தொழில் செய்பவர்களுக்கே இப்பெயர் வழங்கப்படுகிறது. பணிக்கர் என்பது மலையாளத்தில் நாடகம் நடத்துவோருக்குப் பெயராம்.

(16) **செம்படவர்** இப்பெயர் சம்பு எனும் பதத்தினிடையாகப் பிறந்ததென சிலரும், சிவன்+படவன் என்பதினலாயது என்று சிலரும் எண்ணுகின்றனர். அல்லது செம்மை நிறம் வாய்ந்த படகோட்டிகள் எனினும் தகும்.

(15) **இருளர்** இருள்—கருமை என்பதினின்றும் பிறந்த பெயராம். கருநிறமுடையவர்கள், அல்லது இருட்டில் ஆதியில் சஞ்சரித்தவர் எனினும் தகும்.

(16) **படகர்** நீலகிரியிலுள்ள இச்சாதியார் பெயர் வடுகர் எனும் மொழியின் திரிபாம் வடக்கேயிருந்து வந்தபடியால் அப்பெயர் வந்தது போலும்.

(17) **வில்லியர்.** வில்லையுடையவர், வில்லாளிகள் என்று பெயராம்.

(18) **மண்ணுடி** மன்னுடியின் மருவாயிருக்கலாம். மலைநாட்டு கிராமத்தலைவர்களின் பெயராம்,

(19) பொதுவாள்—பொது+ஆள். மலையாளத்தில் ஓர் ஜாதியார் பெயர்,

மேற்கண்ட பூர்வீக ஜாதிப்பெயர்களைக் கவனிக்குங்கால், தமிழ் நாட்டில் ஆதியில், பிராம்மண, க்ஷத்திரிய, வைசிய, சூத்திரர்கள் எனும் பிரிவுகள் இல்லை யென்பது ஸ்பஷ்டமாகும். பெரும்பாலும் பூர்வீக ஜாதிப் பெயர்களெல்லாம் ஜனங்கள் வசித்த நிலத்தைப் பொறுத்ததாகக் காணப்படுகிறது. இப்பெயர்களெல்லாம் பெரும்பாலும் சுத்த தமிழ் மொழிகளாயிருப்பதைக் காண்க.

ஆரிய ஜாதிப் பெயர்கள்

ஆரியர் தென்னாட்டிற்கு வந்தபின் ஆரியப் பிரிவுகளாகிய பிராமண, க்ஷத்திரியர், வைஸ்யர், சூத்திரர்கள் எனும் பிரிவுகள் இங்கு வழங்கலாயிற்று. இவைகளெல்லாம் சமஸ்கிருத பதங்கள் என்பது கவனிக்கத்தக்கது. "நால்வகைச் சாதி இந்நாட்டினில் நீர் நாட்டினீர்" என்பதைக் காண்க.

தற்காலத்து ஜாதிப் பெயர்கள்

(1) ஐயர்—ஐயங்கார் பஞ்ச திராவிட பிராமணர்களான தமிழ்ப் பிராமணர்களைப் பற்றி மாத்திரம் நாம் கருதுவோம். அவர்களுள் ஸ்மார்த்தர்களும் சைவர்களும் ஐயர் எனும் பட்டப் பெயர் கொள்கின்றனர். வைஷ்ணவர்கள் ஐயங்கார் அல்லது ஆசாரியார் என்று பெயர் கொள்ளுகின்றனர். ஐயர் என்பது ஆரியர் எனும் பதத்தின் சிதைவாம்; அய்யங்காருமப்படியே; ஆர் எனும் விகுதியேற்றதாம் ஆர்யர் என்றால் உயர்ந்தோர் பூஜ்யர் என்று பொருள்படும். ஆசாரியர் என்பது குரு எனும் அர்த்தம் கொடுக்கும் சமஸ்கிருத பதமாம். பிராமணர்கள் மற்றவர்களுக்கு குரு ஸ்தானத்திலிருந்தபடியால் இப்பெயர் வந்தது. ஆசாரி என்பதற்கும் ஆச்சாரி என்பதற்கும் உள்ள பேதத்தை கவனிக்க. ஆசாரி என்பது தச்சர், கம்மாளர்களுக்கும் பட்டப் பெயராம்.

(2) ராவ் என்பது ராகுத்தன் எனும் வட மொழியின் திரிபாம். ராகுத்தன் என்றால் குதிரை வீரன் என்று பொருள்படும். இது சாதாரணமாக மஹாராஷ்டிர பிராம்மணர்களுடைய பெயராயிருந்தது. அவர்

கள் தஞ்சையில் ஆள ஆரம்பித்த காலமுதல் அவர்களுக்கு சாதாரண பட்டப் பெயராயிற்று.

(3) **முதலியார்** முதலி எனும் மொழி ஆர் விகுதியைப் பெற்று முதலியார் என்ருயது ஆர் என்பது பன்மையைக் குறிப்பதாயினும் மரியாதையின் பொருட்டு ஒருவருக்கு உபயோகிக்கப்பட்டிருக்கிறது. முதலி என்ருல் முதன்மையானவன் என்ரும். இது பிராம்மணர்கள் உட்பட பல ஜாதியார்களுக்கு ஆதி காலத்தில் உபயோகிக்கப்பட்டதாக அறிகிரேம். முற்காலத்தில் இது அரசர்களால் கொடுக்கப்பட்ட பட்டப் பெயராயிருந்தது, ஜெயினர்களுட் சிலருக்கும் இப்பெயர் வழங்கியதாக எட்கர் தர்ஸ்டன் துரை (Edgar Thurston) கூறியிருக்கிருர். ஆயினும் வேளாளர்களே இடைக்காலத்தும் தற்காலத்தும் இதைத் தமது பட்டப் பெயராக உபயோகித்திருக்கின்றனர். வேளாளர்களுள் சேனைத் தலைவர்களாக இருந்தவர்களே இடைக் காலத்தில் இப்பட்டப் பெயர் வகித்திருந்தனர்; மதுரை நாய்க்கமார் காலத்தில் இருந்த அரியநாயக முதலி என்பவரின் பெயரைக் காண்க. முதலியார் எனும் பெயர் தற்காலம் தொண்டைமண்டலத்தில்தான் அதிகமாய் வழங்கப்படுகிறது. இதற்குக் காரணம் ஆதொண்டைச் சக்கரவர்த்தி துளுவ வேளாளர்களைச் சைனியமாகக் கொண்டு இங்கு வந்து நாட்டை ஜெயித்து அதில் அவர்களைக் குடியேற்றியபொழுது, தன் சேனைத் தலைவர்களுக்கு முதலி, முதலியார் என்று பெயர் கொடுத்திருக்கவேண்டும் என்று தோன்றுகிறது. அனபாய சோழன் சேக்கிழார்க்கு முதலி எனும் பட்டம் வழங்கியதை கவனிக்க. திருநெல்வேலி, மதுரை ஜில்லாக்களில் இன்னும் தளவாய் முதலியார் வமிசத்தார் இருக்கின்றனர். தளம் + வாய் = தளவாய் என்ருயது, சைனியத்தின் முன்பாகம் என்று பொருள்படும்; யுத்தங்களில் முன் அணியில் நின்று சைனியங்கள் நடத்தியவர்களுக்கு இப்பட்டப் பெயர் கொடுக்கப்பட்டிருக்கவேண்டும். பிற்காலம் இவர்களது சந்ததியார்களெல்லாம், இப்பட்டப் பெயரை தமது ஜாதிப் பெயராக உபயோகித்திருக்க வேண்டும். செம்படவர்களுள் அவர்கள் தலைவருக்கு முதலி என்கிற பட்டப் பெயர் வழங்கப்படுகிறது; அச்சாதியாருக்குள் முற்பட்டவன், முதலி தலைவன் என்கிற பொருளில் உபயோகிக்கப்பட்டதாம்.

(4) **பிள்ளை** என்பது தமிழர்களுக்குள் மிகவும் புராதனமாக வழங்கிய பெயராம். பிள்ளையார் என்றும் ஆளுடைய பிள்ளையார் என்

றும் திருஞான சம்பந்த ஸ்வாமிகளுக்கு பெயர் வழங்கியிருந்ததைக் காண்க. திருவெண்காட்டடிகளுக்கு பட்டினத்துப் பிள்ளையார் என்று பெயர் இருந்ததைக் கவனிக்க. தற்காலத்தில் இப்பெயர் பெரும்பாலும் வேளாளர்களுக்குள்ளே வழங்கப்பட்டு வருகிறது மதுரை திருநெல் வேலி முதலிய ஜில்லாக்களில். ஆதி காலத்தில் தென் இந்திய பிராம்ம ணர்களெல்லாம் பிள்ளை என்கிற பட்டப் பெயரையே உபயோகித்தனி ரென்றும், பிறகு வேளாளர்கள் பிள்ளை என்கிற பெயரைக் கொண்ட தன்மேல், பிராம்மணர், ஐயன், ஐயர் என்கிற பெயரைப் பூண்டனர் என்றும் எட்கர் தர்ஸ்டன் துரை அபிப்பிராயப்படுகிருர். மலையாள தேசத்து நாயர்களும் பிள்ளை என்கிற பட்டப் பெயரை உபயோகிப்ப தைக் கவனிக்க. ராமன் பிள்ளை, மாதவ பிள்ளை என்பதைக் காண்க. வன்னியர்களும், தமிழ்நாட்டில் பிள்ளை என்கிற பட்டம் வகிக்கின்ற னர். ஆதியில் ஒருவன் இன்னுருடைய பிள்ளை என்றும் வழக்கத்தி லிருந்து இப்பெயர் உண்டாயிருக்கலாம்.

(5) **நாயகர்** என்பதும் முதலியார் என்பதைப்போல் ஆதியில் அரசரால் வழங்கப்பட்ட, பட்டப் பெயராயிருந்து பிறகு ஜாதிப் பெய ராக மாறியதாகும். நாயகன் என்ருல் சம்ஸ்கிருதத்தில் தலைவன் என்று பொருள்படும்; கதாநாயகன் என்பதைக் காண்க. இப் பெயர் பெரும் பாலும், விஜயநகர அரசர்கள், தமிழ்நாட்டை ஜெயித்த காலத்திற்குப் பிறகுதான் அதிகமாக உபயோகிக்கப்பட்டிருக்கிறது; திருமலை நாயகர், சொக்கநாத நாயகர் என்கிற பெயர்களைக் காண்க. நாயகர் என்பது சேனைத் தலைவர்களுக்கு அறிவிக்கப்பட்ட பட்டப் பெயராகும்; பிறகு அவர்களது வம்சத்தார்களெல்லாம் நாயகர் பெயரையே உபயோகிக்க ஆரம்பித்தனர்போலும் **நாய்க்கர்** என்பது நாயகர் என்னும் மொழியின் திரிபாம். தற்காலம் வன்னியர் முதலிய ஜாதியர்களும் இப்பெயரைப் பூண்பதைக் காண்க. மலையாளத்திலுள்ள சூத்திரர்களுக்குப் பெய ராகிய **நாயர்** என்பதும் நாயகர் என்பதின் மருவேயாம். நாயர் ஜாதி யார் ஆதிகாலத்தில் படை வீரர்களாயிருந்தது கவனிக்கத்தக்கது. தெலுங்கில் **நாயுடு** என்னும் பதமும் இதன் மருவேயாம்.

(6) **கைக்கோளா** கையினுல் தொழில் செய்பவர், நெசவுத் தொழில் செய்பவர் என்று பொருள்படும். கைக்கோல் என்கிற பதம் நெசவுத் தொழிலில் உபயோகப்படும் ஒரு மரத் துண்டின் பெயராம்;

கைக்கோலன் என்றும் இப்பெயர் உபயோகிக்கப்பட்டிருப்பதைக் காண்க.

(7) **கம்மாளன்** இது தொண்டைமண்டல சதகத்திலும், ஏரெழுபதிலும் கண்ணாளன் என்று உபயோகிக்கப்பட்டிருக்கிறது. கம்+ஆளன்=வேலை செய்பவன் என்று பொருளாம். இரும்பு முதலிய லோகங்களில் வேலை செய்பவர்களாகும்; கருமான் என்பதைக் காண்க. கருமான் என்பது கர்மாரன் எனும் சம்ஸ்கிருத மொழியின் சிதைவாம்.

(8) **வாணியன்** வணிகன் என்னும் மொழியின் சிதைவாம். வாணிபம்=வர்த்தகம் செய்பவன், வணிகன். ஆதியில் எந்த வர்த்தகம் செய்பவர்களுக்கும் இப்பெயர் இருந்தது; கூல வாணிகர் சாத்தனூர் என்பதைக் காண்க. தற்காலம் எண்ணெய் வர்த்தகஞ் செய்பவர்களுக்கே பெரும்பாலும் இப்பெயர் வழங்கப்படுகிறது.

(9) **வன்னியர்** என்பது வன்னி அல்லது அக்னி யென்பதின் திரிபென்று எண்ணப்படுகிறது. இச்சாதியார் அக்னியில் வந்தவர் என்று கூறிக் கொள்வதை கவனிக்க.

(12) **கன்னடியர்** கன்னட தேசத்தவர், கன்னட பாஷை பேசுபவர் என்று பொருள்படும். கன்னடம் என்பது கர்நாடகம் என்பதின் திரிபாம். சென்னை முதலிய ஊர்களில் தயிர் மோர் முதலிய விற்பவர்கள் இப்பாஷை பேசுவதால் கன்னடியர் என்று அழைக்கப்படுகின்றனர், கன்னட+இடையர்=கன்னடியர் என்றாயது என்று எண்ணுவதற்கும் இடமுண்டு.

(13) **செட்டி** என்பது சிரேஷ்டி என்பதின் திரிபாம். சிரேஷ்டமானவன் என்று பொருள்படும். இது முற்காலத்தில் வர்த்தகம் செய்பவர்களுக்குப் பட்டப்பெயராக அளிக்கப்பட்டதாம். வேளான் செட்டி யென்பதைக் காண்க. பிற்காலத்தில் செட்டி யென்றும் ஜாதிப் பெயராக மாறியது. சில தெலுங்கு பேசும் ஜாதியாரும் செட்டி யென்கிற பெயரைக் கொண்டிருத்தல்காண்க. சிரேஷ்டி என்பது சமஸ்கிருத மொழியாம். பெரும்பாலும் வியாபாரம் செய்யும் கோமுட்டி ஜாதியாரும் செட்டி எனும் பெயரைவைத்துக் கொள்ளுதல் கவனிக்கத்தக்கது.

(14) **சாத்தாணி** என்பது சாத்தாதவன் என்னும் பதத்தின் சிதைவென்று எண்ணப்படுகிறது, அதாவது பூநூல் சாத்தாவர் என்று பெயராகும். ஆயினும் இச்சாதியார் தற்காலம் தவருது பூணூ நூல் பூணுகிறதைக் கவனிக்க ; இப்பதத்திற்கு .தலையில் முடியில் லாதவர் என்றும் பொருள் செய்யப்பட்டிருக்கிறது

(15) **போத்தி** என்னும் மலையாளப் பெயர் போற்றி என்பதின் மருவாம். பூசிக்கத் தக்கவர் என்று பொருளாம்.

(16) **பட்டினவர்,** செம்படவர், மீன் பிடிப்பவர், இப்பெயர் இவர்கள் பட்டினங்களில் பெரும்பாலும் வசிப்பதால் வந்திருக்க வேண்டும். இதை பட்டனவர் என்று கொண்டு பட்டு நெய்பவர் என்று சிலர் கூறியிருப்பது தவருகும்.

(17) **படையாச்சி,** படையாட்சி. படை+ஆட்சி. படை என்ருல் சைனியம் இதனின்று இப்பெயர் வந்திருக்க வேண்டும்.

(18) **கணக்கர்** எனும் ஜாதிப் பெயர் கணக்கு எனும் மொழி யினின்றும் வந்ததாம் ஆதிகாலத்தில் கணக்கு எழுதியவர்களுக்கு இப் பெயர் கொடுக்கப்பட்டது. பிறகு பரம்பரையாக இத்தொழில் அவர் களால் செய்யப்பட்டு வந்தபொழுது, இது சாதிப்பெயராக மாறியது.

(19) **பூசாரி**. பூசை செய்பவன் கிராமதேவதைகளின் கோயில் களில் பூசை புரியும் சூத்திரர். பரம்பரையாக இத்தொழில் புரிந்தவர் இது ஜாதிப்பெயராயிற்று.

(20) **சாணர்** இச்சாதியார் இம்மொழி சான்றோர் என்பதின் மருவு என்கின்றனர் : இது அத்துணை உசிதமாகத் தோன்றவில்லை இவர்களுக்கு நாடார் என்னும் பெயர் சாதாரணமாக வழங்கப்படு கிறது. நாடு என்னும் பதத்தினின்றும் பிறந்ததுபோலும்.

(21) **ரெட்டி.** என்கிற பதத்திற்கு பூர்வகாலத்தில் அரசர் என்று அர்த்தம் என்று எட்வர்ட் தர்ஸ்டன் துரை எழுதியிருக்கிருர் இது ஒரு பட்டப்பெயராம், ரெட்டி நாயுடு என்பதைக் காண்க.

(22) **வண்ணூர்.** வண்ணம் என்கிற பதத்தினின்றும் இப் பெயர் வந்ததாகச் சிலர் கூறுகின்றனர்.

(23) **சாக்கியர்** இவர்கள் பழைய காலத்து சாக்கைக் கூத்தினர் பிரிவாம். தற்காலமும் மலையாளத்தில் இப்பெயர் கொண்ட ஜாதியர் இருக்கின்றனர். இம்மொழி சிலாக்கியம் என்பதின் திரிபு என சிலர் கூறுகின்றனர்.

(24) **சக்கிலியர்** இவர்கள் தமிழ் நாட்டில் தோலில் வேலை செய்யும் ஜாதியர் ; பழய நூல்களிலாவது பழய கல்வெட்டுகளிலாவது இவர்கள் ஜாதிப் பெயர் கிடைக்கவில்லை; இவர்கள் தெலுங்கு கன்னட தேசத்திலிருந்து வந்தவர்களாகக் காணப்படுகின்றனர். இவர்கள் பெயர் ஷட்குலி எனும் சமஸ்கிருத பதத்தினின்றும் வந்ததாக எண்ணப்படுகிறது.

(25) **கிராமணீ** கிராம, மணிய வேலை பார்க்கிறவன் என்று பொருள் படும்; ஆயினும் தற்காலம் மது வியாபாரம் செய்பவர்களுக்கே இப்பெயர் தமிழ் நாட்டில் வழங்கப்படுகிறது.

(26) **ஓச்சன்.** உவச்சன் என்பது பழய மொழியாம். இம்மொழி ஓசை என்பதினின்றும் வந்ததாக சிலர் மதிக்கின்றனர்.

(27) **சோனகர்** என்பது யவனர் என்னும் மொழியின் திருபு என்று சிலர் மதிக்கின்றனர்.

(28) **தாசி.** தாசன் என்பதின் பெண்பால், வேலைக்காரி என்று பொருள்படும் சமஸ்கிருதபதமாம். கோயில் வேலை செய்பவர்களுக்கு தேவதாசிகள் என்று பெயர், அவர்கள் சாதாரணமாக கற்பின் வரம்பைக் கடந்தவர்களாய் இருந்தமையால், தாசி என்கிற பதம் விலைமாது எனும் அர்த்தத்தில் வழங்கலாயிற்று. தேவடியாள் தேவர்+அடியாள் என்பதைக் காண்க.

(29) **மரக்காயர்.** தென் இந்தியாவில் தமிழைத் தமது தாய் பாஷையாகப் பேசும் சில மகம்மதியர்களுக்கு இப்பெயர் உண்டு. இவர்கள் பெரும்பாலும் ஆதியில் அரேபியா தேசத்திலிருந்து வர்த்தகர்களாக இங்கு வந்தவர்களுடைய சந்ததியார்கள். இப்பெயர் அராபிய பாஷைச் சொல்லாகிய **மரக்காய** என்பதினின்றும் வந்ததாம், மரக்காயர் என்றால் படகு என்று பொருள்படும். படகு என்பதற்கு ஆதி தமிழ் மரக்கலம் என்று பெயரிருப்பது இங்கு கவனிக்கத்தக்கது. இவர்

களுள் சிலருக்கு **சோனகர்** என்றும் பெயர் உண்டு ; சோனகம் என்பது அரபிய தேசத்திற்கு ஓர் பூர்வீகப் பெயராம். இவர்களுள் இன்னும் சிலருக்கு **காயலார்** என்கிற பெயர் உண்டு. காயல் என்றால் கழி, கழிமுகம் என்று பொருள் படும். சமுத்திரக் கரையோரம், சமுத்திர ஜலம் சில இடங்களில் தங்கியிருந்தால் அதற்குக் காயல் என்று பெயர். காயல் பட்டனம் என்பதைக் காண்க. காயல்களில் வசிக்கும் ஜனங்களுக்கு காயலார் என்று பெயராம்.

(30) **துலுக்கர்** இது சாதாரணமாக தமிழ் நாட்டில் மகம்மதியர்களைக் குறிக்கும் சொல்லாம். இம்மொழி **துர்க் (Turk)** என்பதினின்றும் வந்ததாகும். மகம்மதியர் தமிழ் நாட்டின்மீது படையெடுத்த போது அவர்களது தலைவர்களெல்லாம் பெரும்பாலும் துலுக்கர்களாயிருந்தனர் ; அதனின்றும் மகம்மதியர்களுக்கெல்லாம் துலுக்கர் அல்லது துருக்கர் என்று பெயர் வழங்கலாயிற்று.

(31) **மேஸ்திரி** இது கொல்லர் முதலிய ஜாதியாருக்குள் பட்டப் பெயராக வழங்குகிறது. கொல்லத்து மேஸ்திரி என்பதைக் காண்க. முக்கியமாய் கொல்லன் என்று பொருள்படும். இம்மொழி போர்த்துகேய பாஷையிலுள்ள மெயிஸ்டர் (Maester) என்னும் பதத்தின் மருவாம் ; கைத்தொழிலில் கை தேர்ந்தவனுக்குக் கொடுக்கும் பட்டப் பெயராம் ; தையக்கார மேஸ்திரி, உப்பரவ மேஸ்திரி என்பதைக் காண்க.

(33) தட்டான். பொன் வெள்ளியைத் தட்டுபவன் என்பதாயிருக்கலாம்.

(34) கொல்லத்துக்காரன்—கொல்லற்றுக்காரன், கொல்லறு என்னும் ஆயுதத்தை உபயோகிப்பவனும்.

(35) தச்சர்—தக்ஷர் என்னும் சமஸ்கிருத மொழியின் சிதைவாம்.

(36) **ஈழவர்** பூர்வகாலத்தில் ஈழ நாடு அல்லது சிங்களத்திலிருந்து வந்தமையால் இவர்களுக்கு இப்பெயர் வந்ததாம். சிங்களம் என்பது சிலோன், இலங்கைத் தீவாம்.

(37) **பறையர்** என்றால் பறையடிப்பவர் என்று பொருள்படும். பறை என்பது புராதனமான ஓர் வகைத் தோற்கருவி; ஆதிகாலத்தில் அரசர்களது ஆக்ஞைகளை சாதாரண ஜனங்களுக்கு பறையறைவித்து தான் தெரியப்படுத்தினர். தற்காலமும் கிராம தேவதைகளின் உற்சவாதிகளை பறை சாற்றித் தெரிவித்தல் என்கிற வழக்கத்தைக் கவனிக்க. மாட்டின் தோலை உறித்து பறைகள் செய்து அவற்றை முழக்கும் ஆதி ஜனங்களுக்கு பறையர் என்று பெயர் வந்ததாம்; ஆகவே ஆதிகாலத்தில் இவர்கள் கீழ்ப்பட்ட ஜாதியாராக மதிக்கப்பட்டனர். இவர்கள் திராவிடர்களால் ஜெயிக்கப்பட்ட ஆதி ஜாதியார் என்று சிலர் எண்ணுகின்றனர்; தற்காலம் இவர்களும் நாகரீகம் அடைந்த பிறகு இவர்களை ஆதிதிராவிடர்களென்று அழைக்க வேண்டும் என்று ராஜாங்கத்தார் உத்தரவு செய்திருப்பதைக் கவனிக்க.

(38) **புலையன்**. புலால் = மாமிசம் உண்பவன் புலையன்.

முத்தரையர் என்பது முத்தேசத்து அரசர் என்பதின் குறுகலான பட்டப் பெயர். இவர்கள் சந்ததியார்களுக்கு முத்தரையர் என்று பெயரென சிலர் கூறுகின்றனர்.

அம்பலக்காரர் அம்பலம் = வெளியிடம், சபை கூடுமிடம், அல்லது கட்டடம் என்றும் பொருள்படும். இதிலிருந்து அச்சபைகளைக் கூட்டும் ஊர்த் தலைவனுக்கு அம்பலக்காரன் என்று பெயராயது.

வலங்கை இடங்கை ஜாதிகள்

தமிழ் நாட்டில் வழங்கும் ஜாதிப் பெயர்களை ஆராயுங்கால் முக்கியமாக தொண்டைமண்டலத்தில் வலங்கை இடங்கை ஜாதிகள் என்று இரு பிரிவாக்கப்பட்டிருப்பதை நாம் கவனிக்கவேண்டியது அவசியமாகிறது.

வலங்கை ஜாதிகள்-உதாரணம்	**இடங்கை ஜாதிகள்-உதாரணம்**
வெள்ளாழர்	வடுகுசெட்டிகள்
ரெட்டிகள்	வன்னியர்
கோமட்டிகள்	பள்ளிகள்
கம்மவார்	கருமார்

பொங்திலியர்
வீரமுஷ்டிகள்
குயவர்
பண்டாரங்கள்
தமிழ் செட்டிகள்
சேணியர்
கணக்கர்
சாத்தாணியர்
தச்சர்
அம்பட்டர்
கன்னர்
செம்படவர்
சக்கிலியர்
கைக்கோளர்
கல்தச்சர்
கருமார்

வலங்கை, இடங்கை என்னும் வலது பக்கம், இடது பக்கம் என்று பொருள்படும்; இவ்விரண்டு பிரிவுகள் வந்ததற்குக் காரணம் தமிழரசர்கள் சபையில் அவர்கள் அரசரது எதிரில் உட்கார வேண்டி வந்தபொழுது, இன்னின்ன ஜாதியார் வலதுபுறமும், இன்னின்ன ஜாதியார் இடதுபுறமும் உட்கார வேண்டுமென்று, வகுத்திருக்க வேண்டுமென்று தோன்றுகிறது. அன்றேல், யுத்தத்திற்குச் செல்லுங்கால், வலதுபுறம் இருந்தே யுத்தம் செய்தவர்கள், இடதுபுறமிருந்து யுத்தம் புரிந்தவர்கள் என்று பிரிக்கப்பட்டிருக்கலாம். தற்காலமும் தமிழ் நாட்டில் பூர்வீக நகர்களில் ஒன்றுகிய காஞ்சீபுரத்தில், ஏகாம்பரீஸ்வரர் உற்சவத்தில் வலதுபுறம் நிற்கவேண்டிய தாசிகள் சில ஜாதியார், இடதுபுறம் நிற்கவேண்டிய தாசிகள் சில ஜாதியார், என்று வகுக்கப்பட்டிருப்பதைக் காண்க. இதில் கவனிக்க வேண்டிய விந்தையென்னவென்ருல் கைக்கோளர் இடங்கையைச் சேர்ந்தவர்கள், கைக்கோள தாசிகள் வலங்கையைச் சேர்ந்தவர்களாம்! இதற்குக் காரணம் தெரியவில்லை.

அர்த்தம் மாறிய தமிழ் மொழிகள்

காலப்போக்கில் சில தமிழ் மொழிகள் பூர்வீக அர்த்தம் மாறி, வேறு அர்த்தத்தைக் கொடுப்பனவாயிருக்கின்றன; அவற்றுள் சிலவற்றை ஆராய்வோம்.

(1) **கோயில்** ஆதியில் கோ = அரசர் + இல் = வீடு என்று அர்த்தமுடையதாயிருந்தது; ஆதி காலத்தில் இது அசர்களுடைய

இருப்பிடத்தையே குறிப்பதாயிருந்தது. மேற்கு நாட்டிற் கிடைத்த சில பழய தமிழ்க் கல்வெட்டுகளில் கோயில் என்னும் பதம் அரசனது மாளிகை என்கிற அர்த்தத்திலேயே உபயோகிக்கப் பட்டிருக்கிறது. அன்றியும் அங்குள்ள சில யூதர்களுடைய சாசனங் களிலும் தமிழ் அர்த்தத்தில் உபயோகிக்கப்பட்டிருக்கிறது. தற்கால மும் மலையாளத்தில் கோயில் தம்புரான் என்னும் சொற்றொடரைக் கவனிக்க. தற்காலம் தமிழ் நாட்டில் இப்பதம் தேவாலயம் எனும் அர்த்தத்தில்தான் வழங்கப்படுகிறது. இவ்வாறு இம்மொழி அர்த்தம் மாறியதற்கு இரண்டு காரணங்களிருக்கலாம். ஒன்று ஆதிகாலத்தில் அரசரது இருப்பிடங்களில் தெய்வங்கள் வைக்கப்பட்டு, பூசிக்கப்பட் டிருத்தலால் கோயில் என்பது தெய்வமிருக்குமிடம் என்று அர்த்தம் மாறி யிருக்கலாம், அல்லது அரசர்களுக்கெல்லாம் அரசனனவர் ஈசன் ஆனபடியால் அவர் இருப்பிடத்திற்கு சிறப்புப்பெயராக கோயில் என்பது வழங்கப்பட்டிருக்கலாம்.

(2) **பலஹாரம்.** பலம் + ஆஹாரம் = பலஹாரமாயது. அதா வது பலங்களைச் சாப்பிடுவது என்று பொருள்படும். பலம் என்றால் பழம். ஆகவே பழவர்க்கங்களை மாத்திரம் புசிப்பது என்று அர்த்த மாகும். இதைவிட்டு இப்பதத்திற்கு தற்காலம், அரிசிச் சாப்பாட்டை விட்டு வேறு எதையும் புசிப்பது எனும் அர்த்தத்தில் இம்மொழி உப யோகிக்கப்படுகிறது. அதாவது அரிசியை புசிப்பதைவிட்டு, போளி ஆமவடை, சர்க்கரைப் பொங்கல், லட்டு, பாயசம் முதலிய எல்லா பட்சணங்களையும் புசிக்கலாம் என்று எண்ணப்படுகிறது. இச்சந்தர்ப் பத்தில் **ஒருபொழுது** என்பதையும் கவனிக்க. பதத்திற்குப் பொருள் ஒரே வேளை புசிப்பது என்றும்; அதைவிட்டு தற்காலம் ஒருபொழுது என்றால், ஒரு வேளை அரிசிச் சாதம் புசித்துவிட்டு, மற்ற வேளைக்குப் பட்டினியாயிராது, பாதுமைஹல்வா, பால் கோவா, பகோடா, கார பூந்தி முதலியவற்றை புசிக்கும் வழக்கத்திற்கு இப்பதம் உபயோகப் படுகிறது.

(3) **சகுனம்** இது சமஸ்கிருத மொழியாம்; பட்சி என்று பொருள்படும். ஆதியில் கருடன், காகம், வல்லூறு முதலிய பட்சிகள் வலமிருந்து இடம்போனால், அல்லது இடமிருந்து வலம் போனால் இன்னின்ன நேரிடும் என்று பட்சி சாஸ்திரத்தில் கூறப்பட்டிருக் கிறது; ஆகவே எதாவது காரியத்தை ஆரம்பிக்கும்போது சகுனம்

பார்ப்பதென்றால், பட்சிகள் எப்படிப் போகின்றன என்பதை கவ்னித்து தாங்கள் மேற் கண்ட காரியம் சித்தியாகுமா ஆகாதா என்று கவனிப்பது வழக்கமாயிருந்தது. தற்காலத்தில், இப்பதத்தின் ஆதி அர்த்தத்தை மறந்து தும்பல், மழை பெய்தல், ஒற்றை பிராமணன் எதிர் வரல், பூனை குறுக்கிடல் முதலிய எல்லாவற்றிற்கும் சகுனம் என்னும் பதம் உபயோகிக்கப்பட்டு வருகிறது.

(4) **நாற்றம்** என்றால் வாசனை என்றுதான் அர்த்தம் பொதுவில்; அது நல்ல நாற்றம், துர்நாற்றம் இரண்டையும் குறிக்கும் சொல்லாம். **வாசனை** என்கிற சொல்லும் நல்ல வாசனை கெட்ட வாசனை இரண்டையும் குறிக்கும் மொழியாம். ஆயினும் நாளாவர்த்தத்தில் நாற்றம் என்றால் கெட்ட நாற்றம் என்கிற அர்த்தத்திலேயே உபயோகிக்கப்படுகிறது. பழய நூலில் "பொன் மலர் நாற்றமுடைத்து" என்பதில் நாற்றம் என்பது நல்ல வாசனையுடையது என்னும் அர்த்தத்தில் உபயோகிக்கப்பட்டிருப்பதைக் காண்க. தற்காலத்தில் நாற்றம் அடிக்கிறது என்றால் கெட்ட நாற்றம் வீசுகிறது என்றப் பொருளையே தரும். இங்ஙனமே வாசனை என்கிற பதம் நல்ல மணத்தையே தற்காலம் குறிக்கிறது. **மணம்** என்கிற பதமும் இத்தகைத்தே. நல்ல வாசனையைக் குறிப்பதானால் பூர்விகர்கள் நறுமணம் என்று உபயோகித்திருக்கின்றனர். தற்காலம் மணம் என்றால் நல்ல வாசனைக்குத் தான் உபயோகிக்கப்படுகிறது, சாக்கடை மணம் வீசுகிறது என்று சொல்வாரில்லை.

(5) **ஸ்தனம்** என்பது சமஸ்கிருதத்திலிருந்துவந்த மொழியாம். ராமாயணம் முதலிய பழைய சம்ஸ்கிருத நூல்களில் இப்பதம் ஆண் மக்கள், ஸ்திரீகள் இருவர்களுடைய மார்பிற்கும் பொதுவாக உபயோகிக்கப்பட்டிருக்கிறது. ஸ்தனுந்தரே என்று ராவணன், லட்சுமணர் முதலியவர்களுடைய மார்பிற்கு உபயோகப்பட்டிருக்கிறது. தமிழில் இம்மொழி உபயோகத்திற்கு வந்த பிறகு பெண்டிருடைய அவயவத்திற்கே உரித்தான பதமாக மாற்றப்பட்டிருக்கிறது. ஆண் மக்களுடைய அவயவத்திற்கு மார்பு என்பது வழங்கலானது.

(6) **நாரி** என்னும் பதம் ஸ்திரீ என்னும் அர்த்தமுடைய சமஸ்கிருத மொழியாம்; இதற்குப் பொதுவில் பெண்பால் என்றே அர்த்தமாகும். நாரீ மணி என்றால் ஸ்திரீ ரத்தினம் என்று பொருள்

படும். ஆயினும் தற்காலம் ஒரு ஸ்திரீயைப் பார்த்து ஒருவன் நாறி என்று அழைப்பானுனல், அது வசையாக மதிக்கப்படும்; இதை நாரி என்று வல்லினத்துடன் உபசரித்து வசையாக்கியதை ஆராய்ந்து அறிந்துகொள்க.

(7) **பரதேசி** என்கிற பதத்திற்கு வேறு தேசத்திலிருந்துவந்தவன் என்பதே முதற் பொருளாம்; அதாவது வேற்றூரார் என்பதாம்; அவன் பணக்காரனுயிருக்கலாம்; ஏழையாயிருக்கலாம். ஆயினும் தற்காலம் இம்மொழி, ஏழை, பிச்சைக்காரன் என்கிற பொருளிலேயே உபயோகப்படுகிறது. இதற்குக் காரணம் சாதாரணமாக ஒருவன் ஒரு தேசத்தைவிட்டு மற்றெரு தேசத்திற்குப் போய் வாழப் பார்ப்பவன், பெரும்பாலும் ஏழையாய்த்தானிருப்பான் என்பதாம்.

(8) **பஜாரி** என்பது பஜார் எனும் ஹிந்துஸ்தானி பதத்திலிருந்து தமிழுக்கு வந்த மொழியாம். பஜாரி என்ருல் கடைக்காரி என்று பொருள்படும். தற்காலம் பஜாரி என்ருல் சண்டைக்காரி எனும் பொருளில் வழங்கப்படுகிறது; சாதாரணமாக கடைக்காரிகள் சண்டைக்காரிகளாயிருப்பதால் இம்மாதிரியான அர்த்தத்திற்கு இடங் கொடுக்கலாயிற்று என்பதற்கு சந்தேகமில்லை; தண்டு பஜாரி எனும் சொற்றெடரையும் காண்க; சாதாரணக் கடைக்காரிகளே சண்டைக்காரிகளாயிருந்தால், தண்டு அல்லது சைனியத்துடன் செல்லும் சண்டைக்காரிகள் இன்னும் அதிக கூச்சலிட்டு சச்சரவிடும் பெண்டிராயிருப்பார்கள் என்பது அனைவரும் அறிந்த விஷயமே.

(9) **சீமை** என்ருல் தேசம் என்று பொதுவில், பொருள்படும் ஆயினும் தற்காலம் அது வேறு தேசத்தைக் குறிப்பதாக உபயோகப்பட்டு வருகிறது. சீமையிலிருந்து வந்ததென்ருல், வேறு தேசத்திலிருந்து வந்தது என்று அர்த்தமாகும். சீமைச் சரக்கு, சீமைப் பெருச்சாளி, சீமைக்கரி, சீமைச் சுண்ணும்பு என்பதைக் காண்க; அதிலும் மேற்கிலுள்ள வேறு தேசங்களுக்குத்தான் இப்பெயர் அடைமொழியாக உபயோகிக்கப்பட்டு வருகிறது. சாதாரணமாக சீமை என்ருல் இங்கிலாண்டு தேசத்தைத்தான் குறிப்பதாகும். சீமைக்குப் போகிருன் என்ருல் இங்கிலாண்டுக்குப் போகிருன் என்றுதான் அர்த்தமாகும். இதற்குக் காரணம் நமது அரசாங்கத்தார் அங்கிருந்து வந்தவர்களாதல் பற்றி, என்பது கூருமலே தெரியும்.

(15) **எண்ணெய்** எனும்பதம் எள்+நெய் எண்ணெய் என் பதாம் எள்ளினின்றும் எடுக்கப்பட்ட நெய் அல்லது சாரம் என்று பொருள்படும். பிறகு இந்த அர்த்தத்தை மறந்தவர்களாகி தமிழர் தேங்காய் எண்ணெய், ஆமணக்கு எண்ணெய், மண்ணெண்ணெய், பாதுமை எண்ணெய் என்று வழங்கலாயினர்.

(16) **எசமானன்** இப்பதம் சமஸ்கிருதத்திலிருந்து வந்தது. இதன் பூர்வீக அர்த்தம் யாகம் செய்பவன் யாகத்தலைவன் என்பதாம். தமிழ் பாஷையில் இது நுழைந்த பிறகு, இதை மறந்தவர்களாய் பொதுவாகத் தலைவன் என்கிற பொருளில் உபயோகப்பட்டுவருகிறது.

(17) **தளிச்சேரி** என்பது ஓர் பூர்வீக தமிழ்ப் பதமாம். தளி என்றால் கோயில். (ஓணகாந்தளி என்பதைக் காண்க) தளிச் சேரி என்றால் கோயிலைச்சார்ந்த இடம் என்று பொருள்படும். ஆயினும் நாளாவட்டத்தில் கோயிலுக்கருகில் தேவதாசிகள் வசிக்குமிடம் சாதா. ரணமாயிருப்பதால், தளிச்சேரி என்றால் விலைமாதர் வசிக்குமிடத்தைக் குறிப்பதாயது.

சிறப்புக் காரணப் பெயர்கள்

இங்கு நாம் சிறப்புக் காரணப்பெயர்கள் எனும் மொழிகளைக் கவ னிக்க வேண்டியவர்களாயிருக்கிறோம். சிறப்புக் காரணப்பெயர் என் னும் ஒரு மொழி பலவற்றைக் குறிப்பதாயினும் சிறப்புக் காரணத் தால், ஒன்றையோ ஒருவரையோ குறிப்பதாம், உதாரணங்களாக :—

" **வரதன்** என்றால் வரத்தைக் கொடுப்பவன் என்று பொருளாம் இப்பெயர் மஹாவிஷ்ணுவுக்கும் சிவபெருமானுக்கும் பொதுவில் உப யோகிக்கலாம், வரத்தைக் கொடுக்கும் எந்த தெய்வத்திற்கும் உபயோ கிக்கலாம்; தேவாரத்தில் நமச்சிவாயத் திருப்பதிகத்தில் " வரதநாம நமச்சிவாயவே " என்றிருப்பதைக காண்க. ஆயினும் தற்கால வழக் கத்தில் வரதன் என்றால் விஷ்ணுவின் பெயராகவே கொள்ளப்படு கிறது,

தோகை என்றால் வால் என்று அர்த்தம். வாலையுடைய அநேக பட்சிகள் இருக்க, அழகிய வாலையுடைய மயிலுக்கே இப்பெயர் உரித்ததானது சிறப்புக் காரணம் பற்றியேயாம்,

பதங்களின் சரித்திரம்.

டாக்டர் டிரென்ச்(Dr. Trench) என்னும் ஆங்கிலவித்வான் தான் எழுதிய ஓர் புத்தகத்தில் "ஒரு பாஷையிலுள்ள பதங்களை எடுத்துக் கொண்டு, அவைகளை ஆராய்வோமாயின், அப்பாஷை பேசுபவர்களுடைய பூர்வீக நாகரீகம் முதலியவற்றைப் பற்றி நமக்கு அப்பதங்கள் அநேக விஷயங்களைத் தெரிவிக்கும்" என்று கூறியுள்ளார், இதன்பிரகாரம் சில தமிழ் மொழிகளை எடுத்துக்கொண்டு தமிழர்களுடைய பூர்வீக நிலை முதலியவற்றைப் பற்றி அவைகள் நமக்கு என்ன தெரிவிக்கக் கூடும் என்று பார்ப்போம்.

(6) தமிழ். முதலில் தமிழ் என்னும் மொழியையே எடுத்துக் கொள்வோம்; இது நமது தாய் பாஷையின் பெயர்; தமிழ் என்பது இயற்பெயராக அமைந்தது என்று சிலர் கூறுகின்றனர், அதாவது இது ஒரு காரணப்பெயரல்ல. ஆகவே, அதற்கு அர்த்தம் கூறப்புகில் பிரயோசனமற்ற காரியம் என்று நினைக்கின்றனர். இப்பாஷைக்கே உரிய ழகரம் கூடிய சொல்லாதலையே இதற்கு ஒரு நியாயமாகக் கொள்கின்றனர். டாக்டர் போப் எனும் தமிழ் அறிஞர் தென்+மொழி =தென்மொழி தெற்கு தேசத்தில் பேசப்பட்ட பாஷை; தென்மொழி தமிழ் என மாறியது என்று எண்ணுகிருர். வடமொழி என்பது சமஸ்கிருதத்தைக் குறிப்பதால் தென்மொழி என்பது இப்பாஷையைக் குறிப்பதாம், என்பர். இன்னும் சிலர் ஒரு ஜாதியார்க்கோ, அல்லது அவர்கள் பாஷைக்கோ அவர்களே பெயர் வைத்துக்கொள்வது வழக்கமன்று, ஏனையர் தாம் அவர்களுக்கும் அவர்களுடைய பாஷைக்கும் பெயரிடுவது வழக்கம். வடமொழியார் தமிழ் நாட்டை திராவிடமென்று அழைத்திருக்கின்றனர், பூர்வீக சம்ஸ்கிருத நூலாசிரியராகிய பாணினியும் திராவிடம் என்று இந்நாட்டைக் குறித்திருக்கின்றனர், திராவிடம் எனும் இப்பதம் பிராகிருதபாஷையில் தமிளம் என்ருயது, அதிலிருந்து தமிழ் என்ருயது, என்று எண்ணுகின்றனர். திராவிடத்தின் பாஷை திராவிட பாஷையாம், டாக்டர் கால்ட்வெல் துரை இவ்வாறு நினைக்கின்றனர். பழைய சரித்திர ஆராய்ச்சி செய்த பி. டி. ஸ்ரீனிவாசாச்சாரியாரும் இவ்வாறே எண்ணுகின்றனர்: இதற்கு நேர் விரோதமாக தமிழ் எனும் மொழியே திராவிடம் என மாறியது என்பார் சிலர்; டாக்டர் ஆபர்ட் துரை திருமன்றம் என்பது சிதைந்து, திரிமளிப், தமிழ் என்ருயது என்று கூறியுள்ளார். மற்றும் சில வித்வான்கள் தமிழ் என்ருல் இனிமை என்று அர்த்தம். ஆகவே, இது மிகவும் இனிமையான

பாஷையாதலால், இதற்கு இப்பெயர் வந்தது என்று கூறுவர். தேன்+மொழி. தமிழ் என்றுயது என்பாருமுளர். சிங்களத்தில் எழுதப்பட்ட மஹாவம்ஸோ (Mahavamso) என்னும் பரிபாஷை நூலில் தமிள்ளோ (Dammilo) என்று இப்பாஷையைக் குறிப்பிட்டிருக்கிறது. இவ்வாறு பல அறிஞர் பலவிதமாய்க் கூறியிருப்பதில் இதுதான் நிச்சயமான கொள்கை எனக் கூறுவது கஷ்டமாயிருக்கிறது. இது இன்னும் ஆராய்ந்து அறிய வேண்டிய விஷயம்.

(1) **அரவம்** இது தமிழ் பாஷைக்கு மற்றொரு பெயர். இம் மொழி தெலுங்கர் இப்பாஷைக்கு வைத்த பெயராம். இதற்குக் காரணம் தெலுங்கு பாஷை பேசப்படும் தேசத்திற்கு அருகாமையிலிருந்த பூர்வீக தமிழ் பாஷை பேசப்பட்ட நாடாகிய அருவாநாடு அல்லது அரவநாடு என்னும் பதத்திலிருந்து வந்திருக்க வேண்டும் என்று தோன்றுகிறது. அரவநாட்டிலுள்ளார் பேசும் பாஷைக்கு அரவபாஷை என்று பெயர் வந்திருக்க வேண்டுமென்று ஊகிக்கலாம்.

(3) **எழுத்து** எழுது என்னும் சொல்லிலிருந்து வந்ததாம்; எழுதப்படுவது என்று பொருள்படும். பழைய நூலாகிய தொல்காப்பியத்தில் எழுத்ததிகாரம் என்னும் பிரிவு இருப்பதைக் காண்க. அக்காலத்தில் தமிழ் பாஷை எழுதப்பட்ட பாஷையா யிருந்ததென்பதற்குச் சந்தேகமில்லை. கிறிஸ்து பிறப்பதற்கு பல நூற்றுண்டுகளுக்கு முன்னர் எகிப்து முதலிய தேசங்களுடன் வர்த்தகம் செய்த தமிழர்கள் அங்கிருந்த ஓர் வகை லிபியைக் கற்று, தமிழ் நாட்டில் அதைப் பரவச் செய்தனர் என்றும், சமஸ்கிருதமானது. அதன் பிறகே எழுத ஆரம்பிக்கப்பட்ட தென்றும் சில சாஸ்திர அறிஞர் எண்ணுகின்றனர். டாக்டர் பர்னல் (Dr. Burnell) என்பவரும் இம்மாதிரியாகவே எண்ணுகின்றனர். வட இந்தியாவில் வழங்கும் லட் (Lut) எழுத்துக்கள் திராவிட எழுத்துக்களினின்றும் பிறந்தவை என்று எட்வர்ட் தாமஸ் (Edward Thomas) என்பவர் நினைக்கின்றார். ஆகவே ஆரியக் கலப்பு உண்டாவதற்கு முன்னேயே தமிழர்கள் எழுத்துக்களை எழுதும் முறையை அறிந்திருந்தார் என்று நாம் நிச்சயிக்க இடமுண்டு. எழுத்து என்பது சுத்த தமிழ் மொழியாம். சமஸ்கிருதத்திலிருந்து வந்ததன்று. சமஸ்கிருத எழுத்துகள் தேவநாகரி, கிரந்தம் என்று இருவகைப்பட்டன. தேவநாகரி என்பது நாகஜாதியாரிடமிருந்து கற்றதென்றும், பூர்வீகத் தமிழர்களுக்கு நாகர் என்று ஒருபெயர் இருந்த

தென்றும், பாஷா தத்துவ சாஸ்திரிகளில் (Philogists) சிலர் கூறுகின்றனர். நாகர்களிடமிருந்து ஆரியர்கள் எழுத்துக்களைக் கற்றனர் என்று தமிழ் வித்வான் கனகசுந்தரம்பிள்ளை அவர்கள் எண்ணுகின்ருர். நாகர் என்பவர் ஓர் திராவிட ஜாதியேயாம். கிரந்தம் என்ருல் புஸ்தகம் என்று பொருள்படும். கிரந்த எழுத்துக்கள் பெரும்பாலும் தமிழ் எழுத்துக்களினின்று வந்தன என்று பழய எழுத்தாராய்ச்சி அறிஞர் (Epigraphists) கூறுகின்ருர்.

ஆகவே சமஸ்கிருத பாஷையும் தனது எழுத்துக்கள், தமிழினின்றும் ஓர் வகையில் கொண்டது என எண்ண இடமுண்டு.

(4) **ஓலை** என்பதற்கு புஸ்தகம் என்று ஒரு பொருள் உண்டு. அன்றியும் பனை முதலிய மரங்களின் இதழ்களுக்கும் இப்பெயர் உண்டு. இதனுல் ஆதிகாலத்தில் தமிழ் புத்தகங்களும் கடிதங்களும் ஓலைகளில் எழுதப்பட்டன வென்று அறிகிருேம். ஓலைகளை துண்டுகளாக வெட்டி அவற்றின்மீது கூருகச் செய்யப்பட்ட ஆணிகளால் (எழுத்தாணிகளால்) தமிழ் மொழிகளை நமது பூர்வீகர் வரைந்தனர். ஆகவே ஓலை என்ருல் புஸ்தகம் என்று அர்த்தமாயது. இதற்கு மற்ருெருபதம் சுவடி என்பதாம், சுவடி என்பது சுவடு என்னும் பதத்தினின்றும் பிறந்ததாம். சுவடு என்ருல் பதித்தலால் உண்டாகும் குறி என்ரும் நூல் என்றும் புஸ்தகத்திற்கு ஒரு பழம் பெயர்உளது. (புஸ்தகம் என்பது சமஸ்கிருத மொழியாம்)பழைய ஓலைச் சுவடிகளை நூலில் கோர்த்துக் கட்டி வைக்கும் வழக்கத்திலிருந்து ஆகுபெயராக நூல் என்பது புஸ்தகத்திற்கும் பெயராயது.

(6) **வாசல்** புது வாயில் என்னும் பூர்வீக தமிழ் பதத்தின் மருவாம். வாய்+இல்=வாயில் என்ருயது, இல்லத்தின் (**வீட்டின்**)வாய், வாயில் என்ருயது; கடைப்புறம் புறம் கடை என்ருயது போல. வீட்டிற்கு, உட்புகவும், வெளிவரவும் மார்க்கமாதலால் வீட்டின்வாய் அல்லது வாயில் ஏன்ருயது. அன்றியும் பூர்வீக தமிழர்களது வீடுகளைக் கட்டும் முறைப்படி வீட்டில் ஒவ்வொரு கட்டிற்கும், ஒவ்வொரு வாயில் இருக்க வேண்டுமென்று விதித்திருப்பதைக் கவனிக்க.

(7) **பலகணி** என்ருல் சன்னல். சன்னல் என்பது போர்த்துகேய பாஷையிலிருந்து வந்ததால் இதற்குப் பழய தமிழ்மொழி பலகணி என்பது; பல+கண்ணி=பலகண்களையுடையது என்று பொருள்

படும். இப்பொழுதும் பழய கோயில்கள் முதலிய கட்டிடங்களைக் கவனிப்போமாயின் அங்கு காற்றும், வெளிச்சமும் புகுவதற்காக, ஏற்படுத்தப்பட்ட சன்னல்கள், பல கண்களைப் போன்ற துவாரங்களையுடையவைகளாகக் காணப்படும். சமஸ்கிருதத்தில் இதற்கு கவாட்சம் என்று பெயர், கவாட்சம் என்ருல் பசுவின் கண் என்று பொருள்படும். பசுவின் கண்களைப் போன்ற' துவாரங்கள் அமைக்கப்பட்டதால். அப்பெயர் வந்ததை கவனிக்க. மான் கண்களும் போன்ற துவாரங்களையுடைய சன்னல்கள் பூர்வகாலத்தில் இருந்ததாக சீவக சிந்தாமணியில் கூறப்பட்டிருப்பதைக் கவனிக்க.

(9) **கொடி** என்கிற பதம் செடியின் படர் கொடிக்கும் உபயோகப்படுகிறது. ஆடைகளை உலர்த்தும் கொடிக்கும் உபயோகப்படுகிறது. பூர்வ காலத்தில் மரங்களின் அல்லது செடிகளின் நீண்ட கொடிகளிலேயே ஆடைகளை உலர்த்தும் வழக்கம் இருந்திருக்க வேண்டும். அதன்பின் கயிறுகளையும் மூங்கில்களையும் இதற்காக உபயோகித்தபோதிலும், பழய வழக்கத்தால் இவைகளுக்கும் கொடி என்ற பெயர் வழங்கலாயிற்று என்று ஊகிக்கலாம்.

(10) **சிங்கநாதம்** சாதாரணமாக யாராவது அட்டகாசம் டம்பம் பண்ணினுல், என்ன சிங்கநாதம் பண்ணுகிருன் என்று சொல்கிரேம்; சிங்கநாதம் என்பது, சிருங்கம்+நாதம் என்கிற இரு சொற்களாலாயது. சிருங்கம் என்ருல் மிருகத்தின் கொம்பு. முற் காலத்தில் அரசர்களோ அல்லது பெரிய கனவான்களோ புறப்பட்டால் மிருகங்களின் கொம்புகளாலாகிய தாரைகள்—ஊது கொம்புகள்—முழங்குவது வழக்கம். ஊது கொம்புகளை ஊதிக்கொண்டு அட்டகாசமாய் மனிதர்கள் வருவதினின்றும், யாராவது ஒருவன் டம்பமாக ஏதாவது செய்தால், என்ன சிங்கநாதம் செய்கிருன் என்றும் சொற்ருெடர் உண்டாயிருக்க வேண்டும்.

(11) **திருவிளக்குச் சீட்டு** ஏதாவது இரண்டிலொன்றை நிர்ணயிக்க வேண்டுமென்ருல், தற்காலம் சிலர் இரண்டு கடிதங்களில் அவற்றை எழுதி, கோயிலில் ஸ்வாமியின் சந்நிதானத்திலோ, அல்லது, வீட்டில் செய்வதென்ருல் விளக்கின் முன்பாகவோ, அவைகளை வைத்து, ஒன்றுமறியாத சிறு குழந்தையை, அவற்றுள் ஒன்றை எடுக்கும்படிச் செய்யும் வழக்கமுண்டு. அநேகம் வீடுகளில் தற்காலத்தில்

பூஜாக் கிரஹமும், பூஜிக்கப்படும் விக்ரஹங்களோ, படங்களோ இல்லா விட்டால், சாயங்காலங்களில் குத்து விளக்கையேற்றி, அதன்முன் பெண்டிர் தொழுவதைக் காணலாம். இப்பழக்கத்தினின்றும், திருவுளச் சீட்டு திருஉள்ள+சீட்டு (ஸ்வாமியின் உள்ளத்தை யறியும் சீட்டு) வந்திருக்க வேண்டும். திருஉள்ள சீட்டு போய் திருவிளக்குச் சீட்டாகியது.

(12) **ஐம்பால்** என்றால் மகளிர் கூந்தல் என்று அர்த்தம். பூர்வ காலத்தில் தமிழ்நாட்டுப் பெண்கள் தங்கள் கூந்தலை ஐந்துவிதமாக (கொண்டை, சுருள், குழல், பணிச்சை, முடி) கட்டிய வழக்கத்தினின் றும் இப்பெயர் வந்தது என்பது நிச்சயம்.

(14) **மட்டிப்பால்** இது மட்டுப் பால் என்பதின் மருவாம். மட்டு என்றால் வாசனை. "மட்டுவார் குழலி" என்பதைக் காண்க. இதை யறியாது மட்டுப்பால் என்கிற பதம் மட்டிப்பால் அல்லது மட்டு சாம்பிராணி என்பதும் மட்டி சாம்பிராணி ஆயினதைக் கவனிக்க இதனின்றும் மட்டி என்றால் மடையன் என்கிற பொருளில், மட்டி சாம்பிராணி எனும் வகைச் சொல் வந்ததைப் பார்க்க.

(15) **பட்டுப பூச்சி** பட்டு+பூச்சி, பட்டையுண்டாக்கும் பூச்சி அல்லது புழு என்பதாம், பட்டு என்பது தமிழ் மொழி; ஓர்வகைப் பூச்சியினின்றும் பட்டு உண்டாகிறது என்னும் உண்மையை ஐரோப்பிய சீனர்களிடமிருந்து கற்கு முன்னரே தமிழ்நாட்டார் அதை அறிந்துளார் என்கிறதை இதனால் ஊகிக்கலாம்.

(16) **அம்மிகுழவி** குழவி என்றால் குழந்தை அப்படியிருக்க குழவி என்பது சிறு கல்லுக்கு எப்படி பெயராயிற்று? முன் காலத்தில் பெரிய கல்லின்மீது ஏதாவது ஒரு பதார்த்தத்தை வைத்து, அதை அரைக்கவோ, நசுக்கவோ, சிறு கல்லொன்றை உபயோகிப்பது வழக்கம் நாளா வர்த்தத்தில் அவைகளிலிருந்து, சற்றேறக்குறைய நீண்ட சதுரமாயிருக்கும் அம்மியும், உருளையாயிருக்கும் குழவியும் உற்பத்தியாயின. தாயைவிட்டு குழந்தை பிரியாதிருப்பதுபோல், அம்மியை விட்டு, அதன்மீது அறைக்கும் சிறுகல் பிரியாதிருப்பதால், அச்சிறு கல்லிற்கு குழவி என்று பெயர் வந்திருக்க வேண்டும்.

(17) **ஜோடுதவலை** தவலை என்றால் பெரிய பாத்திரம். அதினின்றும் தண்ணீரை எடுத்துக்கொள்ள உபயோகப்படும் சிறு பாத்த

ரத்திற்கு ஜோடுதவலை என்று பெயர். சாதாரணமாக தவலையின் பக்கத்தில் எப்பொழுதும் வைக்கப்பட்டிருப்பதால், தவலையின் ஜோடு, தவலையுடன் இருப்பது, தவலையைப் பிரியாதிருப்பது, எனும் அர்த்தத்தில் ஜோடுதவலை எனும் சொற்ருெடர் வழங்கலாயிற்று.

(19) **சொம்பு** தற்காலத்தில் இம்மொழி எந்த லோகத்தினுலும் செய்யப்பட்ட சிறு பாத்திரத்தைக் குறிப்பதாயிருக்கிறது. வெள்ளிச் சொம்பு, பித்தளைச் சொம்பு, வெண்கலச் சொம்பு என்பவற்றைக் காண்க. ஆதி காலத்தில் தமிழகத்தில் பாத்திரங்களெல்லாம் செம்பினுல் செய்யப் பட்டமையால், அதனின்றும் சொம்பு என்ற பெயர் பாத்திரங்களுக்கு உபயோகிக்கப்பட்டது. செம்பு—சொம்பாயது என்னலாம்.

(24) **பழம், பழுத்தது.** சாதாரணமாகத் தமிழர் ஒரு காரியம், காயா, பழமா ? என்றுங் கூறுகிற வழக்கமுண்டு. பலிதமாயதா, வியர்த்தமாயதா? அதாவது பலன் (பழம்) கொடுத்ததா ? பிரயோஜனமின்றிப் போயதா ? என்னும் அர்த்தத்தில் உபயோகப்படுத்துகிருர்கள். இப்படியிருக்க **பழுத்தது** அல்லது பழுத்துப் போயிற்று என்ருல் பிரயோஜனமற்றதாயது என்னும் அர்த்தத்தில் எப்படி வழங்கலாயிற்று, இந்த அர்த்தத்தில் பழுத்தது என்கிற மொழி, பழம் என்கிற பதத்திலிருந்து வந்ததல்ல; பழுத்தது என்ருல் இச்சந்தர்ப்பத்தில் பழுப்பு நிறமடைந்தது என்று சில பொருளில் உபயோகிக்கப்பட்டிருக்கிறது என்று கொண்டால் அர்த்தம் சரியாக வெளியாகும்; அதாவது நெற் பயிரோ, அல்லது பச்சை நிறமாயிருக்கும் எந்த பயிரோ, திடீரென்று பழுப்பு நிறம் அடைந்துவிட்டால் (சாவியாகப் போய்விட்டால்) பிறகு பலன் தராது, இந்த அர்த்தத்தில் காரியம் பழுத்துப் போயிற்று என்ருல் நிஷ்பிரயோஜனமாகிவிட்டது என்று அர்த்தம் கொடுக்கும்.

(28) **தாலி** இது சுத்தத் தமிழ் மொழியாம்; மாங்கல்யம் என்பது வட சொல்; அச்சொல் மங்களகரமானது என்று பொருள்படும்; மாங்கல்ய சூத்திரம் என்று தாலிக்கு பெயராகச் சொல்லப்பட்டிருக்கிறது; அதாவது மங்களகரமான கயிறு என்பதாம், பிராம்மணர்கள் முதலிய ஆரியர்களுடைய விவாகத்தில் தாலி கட்டுகிறதைப் பற்றி வேத வாக்கியம் ஒன்றும் கிடையாது; கிருஹ்ய சூத்திரங்களிலும் கிடையாது ஆகவே தாலி கட்டுதல் பூர்வீக தமிழர்களுக்குரிய வழக்

கமேயாம் என்று ஊகிக்கலாம். தமிழர்களிடமிருந்து இங்கு குடியேறிய ஆரியர்கள் கற்ற வழக்கங்களில் இது ஒன்றாகும். பழய தமிழ் நூல்களில் **புலிப்பற்றாலி** என்று சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. புலியினது பல்லாலாகிய அல்லது புலியின் பல்லைப் போன்ற தாலி என்று பொருள்படும். இதனால் ஆப்பிரிக்கா முதலிய தேசங்களில் பூர்வீக ஜனங்களின் வழக்கம்போல, தமிழ்நாட்டிலும் முற்காலத்தில், ஒருவன் ஒரு பெண்ணை விவாகம் புரிவதென்றால், தன் வீரத்தைக் காட்ட வேண்டுமென்பது அர்த்தமாகும். பூர்வீகத் தமிழன் புலியொன்றைக் கொன்று அதன் பல்லை அதற்கடையாளமாகத் தாலியாகத் தன் காதலியின் கழுத்தில் கட்டினன்போலும். தற்காலத்திலும் வேளாளர்களில் சில ஜாதியார் உபயோகிக்கும் தாலியானது புலிப் பல்லைப் போல் பொன்னாற் செய்யப்பட்டிருப்பதைக் காண்க.

(29) **குடவோலை** இச்சொல் குடம் + ஓலை = குடவோலை என்பதாம். குடத்திலிடப்பட்ட ஓலைத் துண்டு என்று பொருள்படும். முற்காலத்தில் தமிழ் அகத்தில் கோயில் காரியங்களைப் பார்க்கவோ, அல்லது வேறு ஏதாவது கிராமப் பொது வேலைகளைச் செய்யவோ, ஒருவனைத் தேர்ந்து எடுக்கவேண்டியிருந்தால், அக்கிராமத்தார், கோயில் முற்றம் முதலிய இடங்களில் கூடி, ஒரு குடத்தை அங்கு வைத்து, ஓலைத் துண்டுகளில் ஒவ்வொருவனும்தான் அவ்வேலைக்கு விரும்பும் மனிதனுடைய பெயரை, எழுதி அக்குடத்திலிட, பிறகு அவ்வோலைத் துண்டுகளையெல்லாம் கணக்கிட்டுப் பார்த்து யாருடைய பெயர் அதிகமாக நியமிக்கப்பட்டிருக்கிறது என்று தேர்ந்து எடுக்கும் வழக்கம் பூர்வ காலத்திலேயே உண்டு என்பதை இப்பதம் நமக்கு நன்றாய்த் தெரிவிக்கிறது. தற்காலத்தில் இதை ஆங்கிலத்தில் வோட்பை பாலட் (Vote by Ballot) என்பார்கள்.

(30) **ஏனம்** இம்மொழி தற்காலத்தில் எவ்விதமான பாத்திரத்திற்கும் உபயோகப்படுகிறது. திவாகரத்தில் இம்மொழிக்குப் பொருள், ஓலைக்கலம், அதாவது ஓலையினாற் செய்யப்பட்ட பாத்திரம் என்று கூறப்பட்டிருக்கிறது. மிகவும் பூர்வீக காலத்தில் ஆதி தமிழர்கள் காடுகளில் வசித்துக்கொண்டிருந்தபொழுது, ஓலைகளைக் கட்டி பாத்திரங்களாக உபயோகப்படுத்திருக்க வேண்டுமென்பது திண்ணம், அவற்றிற்கு ஏனம் எனும் பெயர் இருந்தது. தற்காலத்திலும் வாழை இலை முதலியவற்றைக் கொண்டு தொன்னைகள் செய்து உபயோகிப்பு

லதைக் காண்க. பிற்காலம் மண்ணாலும், செம்பு, வெண்கலம், வெள்ளி முதலியவற்றால் ஏனங்கள் செய்யப்பட்டன.

(31) **படியாள்-படியளந்தல்** படியாள் என்றால் கூலியாள் படியளத்தல் என்றால் கூலி கொடுத்தல் என்று தற்காலம் பொருள் படும். அகம்படியாள் என்பதைக் காண்க. ஆதி காலத்தில் நெல் வயல்களில் வேலை செய்தவர்களுக்கும் வீட்டு வேலை முதலியவை களைச் செய்த வேலைக்காரர்களுக்கும், கூலி படியினால் அளக்கப் பட்ட தானியங்களேயாம் என்பதை இதனால் அறியலாம். தற்காலமும் சில கிராமங்களில் வேலைக்காரர்கள் கூலியை தானியங்களிலேயே பெறுகிறார்கள் கூலியாகக் காசு கொடுக்கும் வழக்கம் பிற்காலத்தில் வந்ததாம்.

(32) **வடகலை—தென்கலை** கலை என்றால் கல்வியாம். வடகலை என்பது சமஸ்கிருதமாம்; தென்கலை தமிழாம்; இம்மொழிகள் தென் னாட்டில் வசிக்கும் வைஷ்ணவ பிராம்மணர்களுக்குள் உள்ள முக்கிய மான இரண்டு பிரிவுகளைக் குறிக்கின்றன. மற்ற பேதங்களுடன்; முக் கியமாக இவ்விரண்டு பிரிவினர்க்குமுள்ள பேதம் என்னவெனின், வடகலையார் வேதத்தை முதன்மையாகக் கொண்டு, விஷ்ணு கோயில் களில் உறசவாதிகளில் சமஸ்கிருத வேத பாராயணம் செய்கின்றனர்; தென்கலையார் அச்சமயங்களில் தமிழ் வேதமாகச் சொல்லப்பட்ட நாலாயிர பிரபந்தங்களை பாராயணம் செய்கின்றனர்.

(33) **பாளயக்காரர்:** பாளயம் + காரர் அகராதியைப் பார்ப்போ மாயின் இப்பதத்திற்கு "விஜயநகர வேந்தர் ஆட்சியில் அதிபராக ஆண்டுவந்த தலைவர்கள்" என்று கூறப்பட்டிருக்கிறது. இப்பெயர் எப்படி வந்ததென ஆராய்வோம். பாளயம் என்றால் சேனை. பாரதத் தில் "இரு பாளயத்தினிடம்தோறும்" என்று கூறப்பட்டிருப்ப தைக் காண்க.

(34) **போக்கிரி:** இது போக்கிலி எனும் தமிழ் மொழியின் திரி பாம். போக்கு + இலி லகரத்திற்கு ரகரம் போலி என்பதை தமிழ் மாணவர் அறிவார்கள். பந்தல், பந்தர் என்பதைக் காண்க. போக்கு இலி எங்கும் போக்கில்லாதவன் என்று பொருள்படும். ஒரு போக்கு மில்லாதவன் சாதாரணமாக துஷ்டனாயிருப்பதைப் பற்றி, போக்கிலி

அல்லது போக்கிரி; துஷ்டன் என்கிற அர்த்தத்தில் உபயோகிக்கப் பட்டதாம்.

(35) **வாசாங்கள்ளி:** இது வாசாங்கள்ளி என்கிற சொற்றொடரின் திரிபாம். அதாவது வாசாவில் = வார்த்தையில், கள்ளத்தனம் செய்கிறவள். அல்லது வார்த்தையை மாற்றிப் பேசுகிறவள்; வார்த்தையில் திருட்டுத்தனம் செய்கிறவள் என்று பொருள்படும்.

(36) **கிரஹசாரம்:** இது சமஸ்கிருதத்திலிருந்து வந்ததாம். கிரஹம் + சாரம்; அதாவது கிரஹத்தின் பலன்; இங்கு கிரஹம் என்றால் சூர்ய சந்திரர்கள் முதலான நவக்கிரஹங்களைக் குறிப்பதாம். இதற்கு பூர்வீக தமிழ் பெயர் கோள் என்பதாம். "கோளறு திருப்பதிகம்" என்னும் திருஞான சம்பந்த ஸ்வாமிகள் பாடிய பாடலைக் காண்க. சூரியன் செல்லும் ஆகாய வீதியை பன்னிரண்டாக வகுத்து, அவைகள் ஒவ்வொன்றையும் ஒவ்வொரு கிரஹம் அல்லது வீடு என்று அழைக்கின்றனர் வான சாஸ்திர அறிஞர். தற்காலமும் சந்திரன் எந்த வீட்டில் இருக்கிறன்? என்று ஜாதகம் கணிக்கும்போது கவனிப்பதை நோக்குக. இந்த கிரஹங்களில் சஞ்சரிப்பதினால் அங்காரகன், பிரஹஸ்பதி முதலிய நட்சத்திரங்களுக்கு கிரஹங்கள் என்று பெயர் வழங்கலாயிற்று; நவக்கிரஹங்கள் என்பதைக் கவனிக்க. நமது ஜோதிஷ சாஸ்திரப் பிரகாரம் இந்த கிரஹங்களெல்லாம் ஒவ்வொரு மனிதனுக்கும் நன்மை தீமையைப் பயப்பதாகக் கருதப்படுகிறபடியால் கிரஹசாரம் என்றால் கிரஹத்தின் பலன் என்னும் அர்த்தத்தில் வழங்கலாயிற்று. இச்சந்தர்ப்பத்தில் கிரஹசாரம் என்றும் சாதாரணமாகக் கெட்ட அர்த்தத்திலேயே உபயோகிக்கப்படுகிறதைக் கவனிக்கவும்.

(37) **ஈரொட்டு:** இப்பதம் சாதாரணத்தில் ஈரெட்டு என்று வழங்கப்படுகிறது. தமிழ் அகராதியில் இப்பதத்தை இரண்டு ஒட்டு என்று பிரித்திருக்கிறது; இரண்டில் ஒன்று என்று பொருள்படும்; ஆகவே நிச்சயமின்மையைக் குறிப்பதாம். ஈரெட்டாகச் சொன்னான் என்றால் இரண்டில் ஒன்றாகச் சொன்னான்; நிச்சயமாகச் கூறாமல் சந்தேகமாய்ச் சொன்னான் என்று அர்த்தம் தரும். ஒரு பொருளை ஈரெட்டாக வாங்கிக்கொண்டு போனான் என்றால், முடிவாக வாங்கிக்கொண்டு போகவில்லை; வாங்கிக் கொண்டாலும் வாங்கிக் கொள்வான், திருப்பிக் கொடுத்தாலும் கொடுத்துவிடுவான் என்கிற பொருளைத் தருவதாம்.

(38) **துபாசி:** இப்பதம் ஆதிகாலத்தில் தரகன் என்கிற அர்த்தத்தில் உபயோகப்பட்டிருக்கிறது. இதற்கு அகராதியில் "ஐரோப்பியரின் வியாபாரத்தில் இடை நின்றுதவும் தரகன்" என்று அர்த்தம் செய்யப்பட்டிருக்கிறது. இப்பதத்திற்கு இந்த அர்த்தம் எப்படி வந்ததென்று சற்று ஆராய்வோம். துபாஷி என்பது இந்துஸ்தானி பதம். தோ+பாஷி அல்லது துவி+பாஷி—அதாவது இரண்டு பாஷை பேசுகிறவன் என்று பொருள்படும். ஆதிகாலத்தில் ஐரோப்பியர் தென் இந்தியாவிற்கு வந்து வர்த்தகம் செய்ய ஆரம்பித்தபோது அவர்களுடன் வாங்கல் கொடுக்கல் எனும் லேவாதேவி செய்பவர்களுடைய பாஷை அவர்களுக்குத் தெரியாமலிருந்தது; ஆகவே தமிழ்நாட்டுப் பாஷையும் ஆங்கிலமும் இரண்டும் தெரிந்தவர்கள். அவர்களுக்கிடையிலிருந்து, ஒருவர் பேசுவதை மற்றொருவருக்குத் தெரிவித்து, வியாபாரத்தை முடித்துவைக்க வேண்டியதாயிருந்தது; ஆகவே இரண்டு பாஷை கற்றவர்கள் இத்தொழிலுக்கு ஏற்றவர்களாயிருந்தனர். தமிழில் ஷாவானது இல்லாதபடியால் துபாசி என்றாயது. மேற்கண்டபடி இருதிறத்தார்க்கும் வாங்கல் கொடுக்கல் முடித்துவைப்பதில், இருதிறத்தாரிடமிருந்து அவர்கள் ஊதியம் பெற்றபடியால் (Commission) துபாசி என்கிற பதத்திற்கு தற்காலம் தரகன் என்கிற அர்த்தம் கிடைக்கலாயிற்று.

(39) **நாமம் போடல்** என்றால் தற்காலம் ஏமாற்றல் என்று உபயோகப்படுகிறது; அவனுக்கு நாமம் போட்டான் என்றால் அவனை ஏமாற்றிவிட்டான் என்று அர்த்தமாகிறது. இச்சொற்றொடருக்கு இந்த அர்த்தம் வந்ததற்குக் காரணம் அடியில் வருமாறாக இருக்கலாம் என்று ஊகிக்க இடம் கொடுக்கிறது. ஆதியில் தமிழ்நாட்டில் சைவர்களாயிருந்த சிலர் ராமானுஜாசாரியர் காலத்தில் வைஷ்ணவர்களாக மாற்றப்பட்டபோது அவர்கள் நாமம் அணியலாயினர். அக்காலத்தில் சைவர்கள் 'அவனுக்கு நாமம் போட்டுவிட்டார்கள்' என்று வழங்கியிருக்கலாம். இதனின்றும் நாமம் போடல் என்றால் ஏமாற்றல் என்கிற பொருள் வந்திருக்கலாம் எனத் தோன்றுகிறது. இச்சந்தர்ப்பத்தில், இதைப்போன்ற, இதே அர்த்தத்தைத் தரும்படியான, தொப்பி போடுதல், குல்லாய்ப் போடுதல், என்கிற இரண்டு சொற்றொடர்களையும் ஆராய்ந்து பார்க்க தொப்பி அல்லது டொப்பி என்பது சாதாரணமாக கிறிஸ்தவர்கள் அணியும் சிரோ பூஷணமாம். குல்லாய் என்பது மகம்மதியர்கள் அணிவதாம். ஒரு ஹிந்து மதத்தைச் சார்ந்தவன் கிறிஸ்தவ

ஞல் சர்தார்ணமாக டொப்பி அணிகிருன். மகம்மதிய மதத்தைச் சார்ந்தால் குல்லாயணிகிருன். இவ்விரண்டு சொற்ருெடர்களுக்கும் தற்காலம் ஏமாற்றுதல் எனும் அர்த்தமிருப்பதைக் காண்க.

(40) குத்து விளக்கு என்பது குத்து+விளக்கு பூர்வ காலத்தில் மண்ணுல் கட்டப்பட்ட வீடுகளின், தரையில் தண்டுகளைக் குத்தி வைக்கப்பட்ட விளக்குகளுக்குப் பெயராயிருந்தது.

(41) **எச்சிற்கல்லே** எச்சில்+கல்லே. கல்லேயென்ருல் இலேயிஞற் செய்த கலம் என்று அர்த்தமாகிறது. தற்காலம் இது சாப்பிட்ட இலேக்கு உபயோகிக்கப்படுகிறது.

(42) **அப்பாணே** அப்பன்+ஆணே; தகப்பனுருடைய உத்திரவு அல்லது கட்டளே. தற்காலம் இப்பதம் சத்தியம் என்கிற அர்த்தத்தில் உபயோகிக்கப்படுகிறது. மொழியின் பூர்வோத்திரத்தை ஆராய்ந்து பார்த்தால் நமது பூர்வீக தமிழர்கள் தகப்பனுருடைய கட்டளேக்கு எவ்வளவு கௌரவம் கொடுத்தனர் என்பதை அறிவோம்.

(43) **அத்தான். அம்மான்ஜி.** அத்தான் என்பது அத்தை மகன் என்பதாம். அம்மான்ஜி என்பது அம்மான்+சேய்=அம்மான் மகன் என்பதாம், பின்கண்ட பதம் சாதாரணமாக பிராம்மணர்களுக்குள்தான் வழங்கப்படுகிறது.

(44) **ஓரகத்தி, சக்களத்தி**. ஓரகத்தி என்பது ஓர் அகத்தில் வாழ்பவள் என்று பொருள்படும். ஒரே குடும்பத்தில், ஓர் வீட்டில் வாழும் அண்ணன் தம்பிகளுடைய மனேவிகளுக்கு அக்காரணம் பற்றி ஓரகத்தி எனும் பெயர் வழங்கலாயிற்று. சக+களத்தி களம் என்ருல் மனேவியாம். சக்களத்தி என்ருல், தன் புருஷனுடைய இரண்டாம் மனேவியைக் குறிக்கும் பதமாயிற்று.

(45) **மனேவி** என்னும் மொழி மனேயிலிருப்பவளேக் குறிப்பதாம். அகமுடையாள், அகத்திலிருப்பவள், வீட்டிலிருப்பவள் என்பதைக் கவனிக்க. அகம்=வீடு இல்லாள் என்பதையும் பார்க்க; இல்=வீடு.

(46) **காப்பு** என்பது தற்காலத்தில் கையிலணியும் ஓர் ஆபரணத்தைக் குறிக்கும். காப்பு என்ருல் ரட்சை என்று பொருளாம்; பூர்வ காலத்தில் இரட்சையாக விவாக காலத்திலோ, யாக காலத்திலோ மற்

றும் இதர சடங்குகள் நடக்கும்பொழுதோ, ரட்சையாக கயிறோ கொடியோ கட்டப்பட்டிருக்க வேண்டும். பிறகு பொன் வெள்ளியி ஞல் அவைகள் செய்யப்பட்டிருக்க வேண்டும். பிறகு தமிழர்கள் பொன் காப்புகளைச் சாதாரணமாக ஆபரணமாக அணியத் தலைப்பட்ட னர். இச்சந்தர்ப்பத்தில் **வளையல்** என்பதையும் கவனிக்க வளையல் என்பது வளை என்கிற மொழியினின்றும் வந்ததாம். ஆதிகாலத்தில் எதையாவது வளைத்து கையில் அணிந்திருக்க வேண்டும். பிறகு பொன் வெள்ளிகளாகிய வளையல்களை ஆபரணங்களாக அணியும் வழக்கம் உண்டாயிருக்க வேண்டும்; தற்காலம் ரவை கெம்பு வளையல் கள் உபயோகிக்கப்படுவதைக் காண்க.

(47) **கம்மல்:** இது பெண்கள் காதில் அணியும் ஆபரணமாய் தற்காலம் வழங்கப்படுகிறது; கம்மா என்ருல் ஓலை என்று பொருள் படும். ஆதிகாலத்தில் தமிழகத்து மாதர்கள் ஓலைச் சுருள்களைத்தான் காதில் அணிந்திருக்க வேண்டும்; பிறகு பொன்ஞல் செய்யப்பட்டு, தற்காலத்தில் மலையாள தேசத்தில் இன்னமும் வழக்கத்திலிருக்கும். காதணிகளைப்போல், உபயோகத்திற்கு வந்திருக்க வேண்டும்; பிறகு கெம்பு, ரவை முதலியவைகள் இழைத்த காதணிகளாக மாறியிருக்க வேண்டும். தற்காலமும் **வயிர ஓலை** என்று வயிரக் கம்மலுக்கு தெற் கில் வழங்கப்படுகிறதைக் காண்க. அன்றியும் கம்மல், ஓலை என்கிற மேற்கண்ட பதங்களைக் கொண்டு ஆதிகாலத்தில் தமிழ்நாட்டு ஸ்திரீகள் தற்காலத்தில் திருநெல்வேலி, மலையாளம் முதலிய இடங் களில் ஸ்திரீகள் தங்கள் காதுகளில் பெரும் துவாரமாக்கி, அவைகள் தொங்கும்படியாக வளரவிட்டுக் கொண்டிருந்தனர் என்பது புலப் படும். பூர்வீக சித்திரங்களையும் சிலைகளையும் ஆராய்ந்து பார்ப்போ மாயின் இதன் உண்மை வெளியாகும்.

(48) **மரக்கால்** என்பது தானியத்தை அளக்கும் ஓர் அள வைக் கருவியாம். மரம் + கால் = மரக்கால் ஆபது. அதாவது பூர்வத் தில் மரங்களின் அடி பாகத்தைக் குடைந்து அதைக் கொண்டு அரிசி முதலியவற்றை அளந்திருக்க வேண்டும்; பிறகு இரும்பு முதலியவற் ருல் அவைகள் செய்யப்பட்டிருக்க வேண்டுமல்லவா ? பழைய சேர சோழ பாண்டியர்கள் காலத்தில் மரக்கால் முதலிய அளவைக் கருவிகளுக்கு பெயர்கள் உண்டு. வீரபாண்டியன், ஆடவல்லான் என் கிற பெயர்களைக் காண்க. மரக்காலுக்கு மரக்கால் அளவில் வித்யாசப்

படுமாகையால், அப்படிக்கில்லாதபடி, ஒரே அளவைக் குறிக்கும்வண்ணம், அவ்வரசர்கள் காலத்தில் முகத்தலளவைக் கருவிகள் ஏற்படுத்தப்பட்டு, அவைகள் கோயில்களில் சாதாரணமாக வைக்கப்பட்டிருந்தன; அவைகளைக் கொண்டு கோயில வரும்படி தானியங்களையும், ராஜாங்க வசூல் தானியங்களையும் அளக்கும் வழக்கம் இருந்தது.

(49) **அடி, சாண், முழம், அங்குலம்** என்னும் நீட்டலளவு பதங்கள் நமது தேசத்திலுள்ள அவயவங்களினின்றும் பிறந்தவை என்று சுலபமாய்ப் புலப்படும்.

(50) **கூவொலி** என்பது ஓர் பூர்வீக தமிழ் மொழியாம். கூப்பிடு தூரம் என்பது தற்காலம் வழங்கும் மொழி. ஒருவன் உரத்தக் கூவிஞல் எவ்வளவு தூரம் கேட்குமோ அவ்வளவு தூரம் என்று பொருள்படும்.

(51) **காணிக்கை.** அரசர் முதலிய பெரியோர்களைக் காணும் பொழுது ஒருவன் சமர்ப்பிக்கும் பொருளுக்கு காணிக்கை என்று பெயராயது போலும்.

(52) **அமுது** என்பது அமிர்தம் எனும் சமஸ்கிருத பதத்தின் திரிபாம். பிறகு உணவு எனும் பொதுப் பெயராக உபயோகிக்கப்பட்டதாம். திருக்கண்ண மது என்பது திரு+கண்ணன் (கிருஷ்ணன்)+ அமுது என்பதாம். அமுது பொடி என்பது அரிசி என்று வழங்கலாயிற்று.

(53) **பச்சடி** என்பது தமிழர்கள் சாதாரணமாக வழங்கும் ஓர் பதமாம் இது பச்சையென்னும் மொழியினின்றும் வந்தது என்பதற்குத் தடையில்லை. பச்சை அதாவது பசுமை நிறமுடையது. வேக வைக்காதது என்று பொருள்படும். வேக வைத்தால் பதார்த்தங்களின் நிறம் கொஞ்சம் மாறுமன்றே? ஆகவே பச்சடி என்பது எந்த பதார்த்தத்தை யாவது அடுப்பில் வேக வைத்துச் சித்தம் செய்யாததாம். தற்காலத்து மேனாட்டு சுகாதார சாஸ்திர நூல்களில், நமது தேக ஆரோக்கியத்திற்கு தினம் ஏதாவது பச்சை நிறமமைந்த காய்கறிகளை, அப்படியே, தீயில் வாட்டாது புசித்தல் நலமென்று கூறுகின்றனரல்லவா? இந்த உண்மையை நமது முன்னோர்கள் முன்பே அறிந்திருந்தனர் என்பதற்கு அவர்கள் உண்ட பச்சடிகளே சான்ருகும்.

(54) **நீச்சத் தண்ணீர்.** இது கிராமாந்தரங்களில் சூத்திரர்கள் சாதாரணமாக காலையில் அருந்துவதாம். இதன் சரியான பதம் நிசித் தண்ணீர் என்பதாம். நிசி என்றால் இரவு. முன்னாள் இரவு சோற்றுடன் கலந்துவைக்கப்பட்ட தண்ணீர் என்று புலப்படும்.

(55) **குப்பன்.** இப்பெயர் தமிழ்நாட்டில் சாதாரணமாக எல்லா ஜாதியார்களுக்கும் பெயராக உபயோகப்படுகிறது; குப்பையர், குப்பையங்கார், குப்பாசாரி, குப்பு ராவ், குப்புசாமி முதலியார், குப்புசாமி நாயுடு, குப்புசாமி பிள்ளை என்பவற்றைக் காண்க; அன்றியும் பெண்பாலார்க்கும் சாதாரணமாக குப்பம்மாள் எனும் பெயர் பல ஜாதிகளில் உண்டு. இப்பெயர் எப்படி வழங்கலாயிற்று என்று விசாரிப்பது வேடிக்கையாயிருக்கும். இப்பெயர் குப்பை எனும் பதத்தினின்றும் பிறந்ததென்பதற்குச் சந்தேகமில்லை. தமிழ்நாட்டில் ஓர் பூர்வீக வழக்கமென்னவென்றால், ஒரு தம்பதிகளுக்கு, பல குழந்தைகள் பிறந்து இறந்துபோனால், பிறகு பிறக்கும் குழந்தையை குப்பையில் எறிந்து விடுவதுபோல் எறிந்துவிட்டு, பிறகு அதையெடுத்து குப்பையர், குப்புசாமி, குப்பம்மாள் என்று பெயர் வைப்பதாம். இப்படிச் செய்வதினால் அந்த தோஷம் நீங்கி நெடு நாள் ஜீவித்திருக்கும் என்பது அவர்கள் கொள்கை.

(56) **அம்பட்டன். பரியாரி.** அம்பட்டன் என்பது அம்பஷ்டன் எனும் சமஸ்கிருதத்தின் மருவாம். இது சாதாரணமாக சென்னைக் கருகில் உள்ளவரால்தான் உபயோகிக்கப்படுகிறது. மதுரை, தஞ்சாவூர், திருநெல்வேலி முதலிய பிராந்தங்களில் பரியாரி எனும் பதம் தான் உபயோகத்திலிருக்கிறது. பரியாரி என்பது பரிஹாரி என்பதின் மருவுபோலும். நோய்க்கு பரிஹாரம் செய்பவன், அல்லது வயித்தியன் எனப் பொருள்படும். அம்பட்டர்கள் தற்காலமும் சாதாரணமாக வைத்தியர்களாயிருப்பதைக் கவனிக்க. அம்பட்டத்தி என்றால் பிரசவ காலத்தில் வயித்தியம் செய்பவளுக்குத் தற்காலப் பெயராம்.

(57) **கேப்மாறி.** இது கேப் அல்லது காப் (Cap) என்னும் ஆங்கில பதத்தினின்றும் பிறந்ததாம். காப் என்றால் குல்லாய், குல்லாயை மாற்றுகிறவன், அதாவது அயோக்கியன். மோசக்காரன் என்று பொருள்படும். "தலைப்பா மாற்றி" என்கிற இதைப் போன்ற சொற்றொடரையும் கவனிக்க. இச்சந்தர்ப்பத்தில் நாம் கவனிக்கவேண்டியது இன்னொன்றுண்டு. காப், டொப்பி ஆங்கில பதங்

களாம். குல்லாய் பாகை என்பது உர்து பதங்களாம். ஆகவே இவை களையெல்லாம் அணியும் வழக்கம் தமிழ்நாட்டில் பின் வந்ததாம். பூர்வத்தில் தமிழர்கள் அணிந்தது தலைகுட்டையென்பதைக் கவனிக்க; சிரோ பூஷணம் உஷ்ணீஷம் என்பவை சமஸ்கிருத மொழிகளாம்.

ஒன்பது என்பது ஆதியில் தொன்பது என்றிருந்ததாக எண்ணப்படுகிறது. தொள்+பத்து=ஒன்று குறையபத்து. தொண்ணூறு, தொள்ளாயிரம் என்பதைக் கவனிக்க.

(58) **ஆப்பம்** என்பது அப்பம் எனும் தமிழ் மொழியினின்று வந்ததாகும்.

(59) **ஆமவடை** என்பது தமிழர்கள் சாதாரணமாக அருந்தும் பட்சணமாம். இது ஆமம்+வடை; அதாவது பச்சைத் தயிரில் இட்ட வடையென்று பொருள்படலாம். ஆமம் என்றால் கடலைக்குப் பெயர் ஆகவே கடலையால் செய்ததாம் என்பாருமுளர்.

(60) **கெடாரங்காய்** என்பது கடு+நாரங்காய் கடு என்றால் துவர்ப்பு. துவர்ப்புக் கிச்சிலிக்காய் என்றும் நாரங்காய் என்பது நாரஞ்சி எனும் மேல்நாட்டு பதத்திலிருந்து வந்ததாம்.

சில வேடிக்கையான மொழிகள்

(61) **ஓடக்கால்** இது சென்னையில் சில வருடங்களுக்கு முன் பாம்பஸ் பிராட்வே (Pophams Broadway) என்னும் வீதியருகிலுள்ள ஒரு வீதியின் பெயராயிருந்தது. இங்கு நெடு நாளாக மிகவும் இழிந்த விலை மாதர் வசித்து வந்தனர். ஓடக்கால் என்று ஒரு ஸ்திரீயைக் கூப்பிட்டால் அது ஒரு பெரிய வசையாயிருந்தது. இவ்வீதிக்கு இப்பெயர் ஏன் வந்தது என்று பல வர்த்தமானப் பத்திரிகைகளில் பலர் தங்கள் அபிப்பிராயங்கள் எழுதினர் (ஒருவர் Why do you call என்னும் ஆங்கிலத்தின் திரிபு என்றுகூட எழுதினர்!) இந்த தமிழ் பதத்தை ஆராய்ந்து பார்த்திருந்தால் இதன் உண்மையான அர்த்தம் வெளியாயிருக்கும். ஓடம் (அல்லது ஓடை)+கால். ஓடக்கால். ஓடம் என்றால் படகு; கால் என்றால் கால்வாய். படகுகள் விடும் கால்வாய் என்று பொருள்படும். (தற்காலமும் ராமநாதபுரம் ஜில்லாவில் ஓடைக்கால் என்கிற ஒரு கிராமம் இருப்பதைக் காண்க.)

ஆயினும் நீர்நிலை இங்கு ஒன்றுமில்லாத இடத்திற்கு இப்பெயர் வருவா னேன் என்று கேட்கலாம். சுமார் 300 வருடங்களுக்குமுன் சென்ன பட்டணம் எப்படியிருந்தது என்பதை ஆராய்ந்து பார்த்தால் இந்த சந்தே கம் நிவர்த்தியாகும். அக்காலத்திய படம் (Map) ஒன்றை எடுத்துப் பார்த்தால், தற்காலம் பிராட்வே என்று சொல்லப்பட்ட வீதி வழியாக ஒரு சிறு அருவியானது ஓடிக்கொண்டிருந்தது என்பதை அறிவோம் அது கோட்டையின் வடபுறமாக அச்சமயம் பாய்ந்துகொண்டிருந்த கூவத்தின் ஒரு கிளையிற் போய்க் கலந்ததைக் காணலாம். பிறகு ஓடக்கால் என்று கூறப்பட்ட வீதியானது அச்சிற்றருவியிலிருந்து ஓடங் கள் கட்டிவைப்பதற்காக. ஏற்படுத்தப்பட்ட கால்வாயாகும். வர்த்தக ஓடங்கள் இரவுகளில் தங்கும் இடங்களிலெல்லாம் சாதாரணமாக குச் சுக்காரிகள் (இழிகுல மாதர்கள்) வசிப்பது வழக்கமாம். பிறகு இவ் வாய்க்காலும், இச்சிறு அருவியும் அடைக்கப்பட்டபோது, அந்த இடத் திற்கு பிராட்வே எனும் பெயராகி, இந்த இடத்திற்கு ஓடக்கால் வீதி என்று பெயராயது.

இனி சில நாணயங்களின் பெயர்களை ஆராய்வோம்

(62) **வராஹன்** என்பது சில வருடங்களுக்கு முன்பாக $3\frac{1}{2}$ ரூபாயாக மதிக்கப்பட்டிருந்தது. இது மத்திம காலத்தில் வழங்கிய ஒரு பொன் நாணயத்தின் பெயராம். இதற்கு அப்பெயர் வந்ததற்குக் கார ணம் அதன் பேரில் ஒரு வராஹத்தின் உருவம் அமைக்கப்பட்டிருந்த தாகும், வராஹம் என்றால் பன்றி. இது சாளுக்கியர்களுடைய பிருதாம். தமிழ்நாட்டில் இடைக்காலத்தில் சாளுக்கியர்கள் அரசாண்டதை நாம் சரித்திர மூலமாக அறிகிறோம். ஆகவே இந்த வராஹன் எனும் நாணய மானது அவர்கள் காலத்தில் தமிழ்நாட்டில் வழங்கலாயிற்று.

(63) **சவரன்.** இது ஆங்கிலேயர் வந்த பிறகு இந்நாட்டிற்கு வந்த நாணயமாம். சவரன் என்பது சாவ்ரன் எனும் ஆங்கில மொழி யின் திரிபாம் சாவ்ரன் என்றால் அரசன் என்று ஒரு அர்த்தமுண்டு. அந்நாணயத்தின்மீது அரசருடைய உருவம் அமைக்கப்பட்டதால் அப் பெயர் வந்ததாம்.

(77) **பகோடா** இது ஈஸ்ட் இந்தியா கம்பெனியார் (East India Co) இங்கு ஆண்ட காலத்தில் வழங்கிய ஓர் பொன் நாணய

மாம். பகோடா என்ருல் கோயில் என்று பொருள் ஆகும். அந்நாணயங்களின் மீது கோபுரம் பொறிக்கப்பட்டபடியால் அப்பெயர் வந்தது. தென்னாட்டில் கோபுரங்கள் விசேஷம் என்பதை கவனிக்க. பொன் நாணயங்களில் கோபுரங்களை முத்திரிக்கும் வழக்கம் விஜயநகர அரசர்கள் காலத்திலிருந்து வந்ததாக நாம் அறிகிருேம்.

(78) **காசிமாலை** என்பது காசுமாலை யென்பதின் திரிபாம். காசு என்பது பழைய தமிழ்நாட்டில் வழங்கிய நாணயப் பெயராம். பொற் காசு, செப்புக் காசு எண்பதைக் காண்க. இக்காசுகளாலாகிய மாலைக்கு காசு மாலை எனப் பெயர் வந்தது. காசி க்ஷேத்திரத்திற்கும் இதற்கும் சம்பந்தமில்லை.

(79) **ரூபாய்** என்பது ருப்யம் என்றும் சமஸ்கிருத மொழியினின்றும், ஹிந்துஸ்தானி வழியாக வந்ததாம். ருப்யம் என்ருல் வெள்ளி. இது மகம்மதியர்கள் தமிழ்நாட்டிற்கு வந்த பிறகுதான் பெரும்பாலும் வழங்கலாயிற்று.

(80) **சுங்கம்** கி. பி. பதிஞேராம் நூற்ருண்டில் சில நாணயங்களின் பேரில் ' சுங்க ' என்று பொறிக்கப்பட்டிருந்தது. இது சுங்கம் எனும் பதத்தின் முதல் மூன்று எழுத்துக்களாகும். அக்காலத்தில் அரசாண்ட குலோத்துங்க சோழனுக்கு ' சுங்கம் தீர்த்தவர் ' என்று விருதுப் பெயர். ஆகவே அவன் நாணயங்களில் மேற்சொன்ன எழுத்துகள் பொறிக்கப்பட்டனவாம்.

தமிழர்களுடைய பூர்வீக சிறந்த நாகரீகத்தை விளக்கும் மொழிகள்

(81) **கலங்கரை** இப்பதம் பெரும்பாணுற்றுப் படையில் உபயோகிக்கப்பட்டிருக்கிறது. இதன் பொருள் ' இங்கு கரையுள்ளது என்று மாலுமிகள் அறியும்பொருட்டு உயரமாக விளக்கு வைக்கப்பட்ட இடம்; என்பதாம். ஜீவகசிந்தாமணியில் கலங்கரை விளக்கம் என்று கூறப்பட்டிருக்கிறது; அன்றியும் சிலப்பதிகாரத்தில் ' **தீகா** ' என்றும் கூறப்பட்டிருக்கிறது. இதன் பொருள், கப்பல்கள் திசை தப்பாமலிருப்பதற்காக பனைகளைக் காலாக நாட்டி அதன் மீது மண் வைத்து எரிக்கும் விளக்கு என்று கூறப்பட்டிருக்கிறது. இதனுல் பூர்வ

காலத்தில் தமிழர்கள் கப்பல் யாத்திரை சாதாரணமாகச் செய்தனர் என்றும், அதற்காகவேண்டிய சௌகர்யங்களை யெல்லாம் செய்து கொண்டனர் என்றும் ஸ்பஷ்டமாகிறது. கலங்கரை **விளக்கம்** என்பது கலங்+கரை+விளக்கம் என்று பிரியும், கப்பல்களுக்கு கரையருகி லுள்ளது என்று தெரியப்படுத்தும் வெளிச்சமாம். தீநா என்னும் மொழி மிகவும் அழகாய் அமைக்கப்பட்டிருப்பதைப் பார்க்க; கப்பலில் தூரத்திலிருந்து பார்ப்பவர்களுக்கு இது ஒரு தீயினுலாகிய நாக்கைப் போல் தோன்றுமல்லவா ?

(82) **காரானை** என்ருல் கடலின் மீதிருந்து கீழிறங்கி நீரை முகந்து பெருந் தூணைப்போல் நிற்கும் மேகம் என்று பொருள். இதனை ஆங்கிலர் வாடர் ஸ்பௌட் (Water Spout) என்பர். இது சாதாரண மாகக் கப்பல் யாத்திரை செய்பவர்களுக்குத்தான் தெரியும். இது கட லில் அபூர்வமாகக் காணப்படும் காட்சியாம். இப்பூர்வீக பதத்தினுல் நமது முன்னோர்கள் இதை நன்ருயறிந்திருந்தனர் என்பது வெளி யாகும்.

(83) **காவிதி** இது ஒரு பூர்வீகமாக பதம், தற்காலம் வழக்கி லில்லை. இது வேளாளர்க்கு பாண்டிய அரசர்கள் கொடுத்த பட்டம் என்பதை தொல்காப்பியத்தின் உரையினின்றும் அறிகிருேம்; அன்றி யும், இப்பட்டம் பெற்றவர் அரசர்களிடமிருந்து அப்பட்டத்திற்கு அறி குறியாக ஒரு பொன் பூவையும் பெற்றனராம். அதற்குக் **காவிதிப்பூ** என்று பெயராம். தற்காலமும் ஆங்கில ராஜாங்கத்தார் ராவ் சாயபு, ராவ்பகதூர், திவான்பகதூர் முதலிய பட்டங்கள் அளித்து, அப்பட்டங் களுக்கு அறிகுறியாக வெள்ளி, பொன் பதக்கங்களையும் அளிப்பது போல, ஏறக்குறைய இரண்டாயிர வருடங்களுக்கு முன்னமே தமிழ் நாட்டில் இத்தகைய வழக்கம் இருந்தது என்பதை இதனுல் நாம் அறி கிருேம். அன்றியும் மேற்சொன்ன தமிழ் பட்டம் வைசிய மாதர்களுக் கும் தமிழ் அரசர்களால் அளிக்கப்பட்டது என்பதை ' பெருங் கதை ' மூலமாக அறிகிருேம். " எட்டி காவிதிப் பட்டந் தாங்கிய மயிலியன் மாதர் " என்று கூறியிருப்பதைக் காண்க. ஸ்திரீகளும் தமிழகத்தில் ஆதி காலத்தில் எவ்வளவு உயர்வாக மதிக்கப்பட்டனர் என்பதை இதனுல் அறிகிருேம். **சேரகோன், செம்பியன், தமிழ்வேள்** என்கிற பட்டங்கள் பிற்காலத்து தமிழ் அரசர்களால் அளிக்கப்பட்ட பட்டப் பெயர்களாம். தென்னவன் பிரமராயன்

என்று மாணிக்கவாசக ஸ்வாமிகளுக்குப் பட்டப் பெயர் அளிக்கப் பட்டதைக் காண்க.

(84) **எட்டி** என்பது பூர்விக தமிழ் அரசர்கள் வைசியர்களுக்குக் கொடுத்த பட்டப் பெயராகும். எட்டிப் பூ என்பது அப்பட்டம் பெற்றவர்களுக்குக் கொடுக்கப்பட்ட பொற் பூவின் பெயராகும். இது பூர்வீக கிரந்தமாகிய மணிமேகலையினின்றும் நாம் அறிவதாகும்; அன்றியும் எட்டிப் பெயர்பெற்ற வைசியருடைய மனைவிகளும் எட்டி எனும் பட்டம் பெற்றதைக் கவனிக்க. தற்காலம் 'சர்' எனும் பட்டம் பெற்றவருடைய மனைவிக்கு 'லேடி' என்று வழங்குவதுபோல் அக்காலமும் அந்த கௌரவம் ஸ்திரீ களுக்குக் கொடுக்கப்பட்டது என்பது நாம் அறிகிறோம்.

(85) **ஏனாதி** என்பது பழைய தமிழ் அரசர்களால் தங்கள் மந்திரிகளுக்குக் கொடுக்கப்பட்ட, பட்டப் பெயராம். ஏனாதி மோதிரம் என்றால் ஏனாதி பட்டம் பெற்றவர்கட்கு அரசனளிக்கும் மோதிரம் என்பதாம். இதற்குத் திருக்கைச் சிறப்பு என்றும் பூர்வீக பெயர் உண்டு ஜீவக சிந்தாமணியின் உரையில் இதைப் பற்றி காண்க.

(86) **மெய்க்காப்பு.** மெய்+காப்பு. உடலைக் காப்பான் என்று பொருள்படும். மெய்க்காப்பாளன் என்றால் அத்தொழிலை அருகிலிருந்து செய்பவன் என்றும் பூர்வ காலத்தில் பாண்டிய மன்னர்கட்கு எந்நேரமும் அவர்களருகிலிருந்து அவர்களைக் காப்பவர்கட்கு இப்பெயர் கொடுக்கப்பட்டது. தற்காலமும் அவ்வழக்கம் பற்றி மதுரை மீனாட்சி சுந்தரேஸ்வரர் கோயிலில் பட்டாபிஷேக காலத்தில், பாண்டிய அரசனாக வரும் பட்டருடன், மெய்க்காப்பாளன் என்று ஒருவன் வேடம் தரித்து வருவதைக் காண்க. அன்றியும் " **உடனிலைக்** குதிரைச் சேவகர் " என்று பூர்வீக தமிழர் கல் வெட்டுகளில் கூறப்பட்டிருக்கிறது. இச்சொற்றொடர்க்கும் பொருள், பரியேறும் மெய்க்காவலர் என்பதாம்; தற்காலத்தில் அரசர்க்கும் ராஜப்பிரதிநிதிகள் முதலியோருக்கும் பாடிகார்ட் (**Body Guard**) என்றிருப்பதுபோல் அக்காலத்திலும் தமிழ் நாட்டிலிருந்தது என்பதை இச்சொற்களால் நாம் நன்கு அறிகிறோம்.

(87) **ஊராளன்தேர்** என்னும் பதத்தை மணிமேகலையில் காண்கிறோம். இதற்கு ஆகாய விமானம் என்று பொருள் செய்யப்பட்டிருக்கிறது; அதாவது பூமியின் பேரில் செல்லாத தேர் என்று, ராமா

யண் காலத்தில் புஷ்பகம் முதலிய ஆகாய விமானங்களை அறிந்திருந்தது உண்மையாயின், மணிமேகலை காலத்தில், தமிழர்கள் ஆகாயத் தேர்களை ஏன் அறிந்திருக்கலாகாது எனும் கேள்வி நாம் கேட்கக் கூடும்.

(88) **சிவிளி** என்றால் நீரை வீசும் கருவியாம். தற்காலத்தில் நீரைத் தெருக்களில் தெளிப்பதற்காக யந்திரங்கள் இருப்பதுபோல் பழைய காலத்திலும் தமிழ்நாட்டில் இருந்திருக்க வேண்டும்.

(89) **கரந்து வரல் எழினி-பொருமுக வெழினி.** எழினி என்றால் பூர்வீகத்தில் திரைக்குப் பெயராம். கரந்துவரல் எழினி என்றால் மேலே மறைந்து, கீழே இறங்கும் திரைக்குப் பெயராம்; பொருமுக வெழினி என்றால் திரை இரண்டாகப் பிரிந்து மறுபடியும் விழும் போது எதிர்த்து சந்திக்கும் திரையாம். பூர்வ காலத்தில் மூவகைத் திரைகள் தமிழ் நாடகங்களில் உபயோகப்பட்டதாக அறிகிறோம். இதைக் கொண்டு அக்காலத்தில் தமிழ் நாடகங்கள் எவ்வளவு சீர் திருத்தம் உடையனவாயிருந்தன வென்பதை ஊகிக்கலாம். சமஸ்கிருத நாடகங்களில் நேபத்தியத்தில் ஒரே திரை குறிக்கப்பட்டிருப்பதைக் கவனிக்க.

(90) **திங்கள்** என்றால் சந்திரன் என்று அர்த்தம். திங்கட் கிழமை சந்திரனுடைய கிழமையாம். திங்கள் என்றால் மாசம் என்றும் பொருள்படும். தொல்காப்பியத்தில் திங்கள் என்றால் மாசம் என்கிற அர்த்தத்திலேயே உபயோகிக்கப்பட்டிருக்கிறது. ஆகவே பண்டைக் காலத்தில் தமிழர்கள் சாந்திர மாசத்தையே கணித்தனர் என்று கூறலாம். ' ஐயிரண்டு திங்கள் " என்று திருவெண்காட்டடிகள் கூறியிருப்பதையும் காண்க. தற்காலமும் ஸ்திரீகள் பிரசவ காலத்தை 10 மாதம் என்று வழங்குவது சாந்திர மாசக் கணக்கைப் பொறுத்ததாகும். **திங்கட் காசு** என்று மாதம்தோறும் தண்டப்படும் ஓர் பூர்வீக வரிக்கும் பெயராகும்.

(91) **வீராக்கல்.** இதற்குப் பொருள் கல்லில் வீரனுடைய பெயரும் பெருமையும் எழுதி அல்லது பொறித்து நட்டக் கல்லாம். இது தமிழகத்தில் மிகவும் பூர்வீகமான ஓர் வழக்கத்தை குறிப்பதாம். பூர்வ காலத்தில் ஒருவன் யுத்தத்திலோ, அல்லது தன் அரசனுயிரினைக் காப்பதிலோ, பெரும் வீரச் செய்கை செய்து, தன் உயிரை விட்டவனாயின், அவன் பெயரும் வீரச் செயலும் மழுங்காதிருக்கும் வண்ணம்,

அவனைப்போன்ற உருவத்தை சிலையில் பொறித்து, அதில் அவன் பெயரையும் பொறித்து வைத்தல் வழக்கமாம். பொறித்தல் என்றால் கல்லில் செதுக்கிவைத்தல் என்று பொருள்படும்.

(92) **சாலேஸ்வரம்.** இது சாலீஸ் எனும் வடச் சொல்லி லிருந்து பிறந்தது. சாலிஸ் என்றால் ஹிந்துஸ்தானியில் 40 என்று அர்த்தம். 40 ஆம் வயதில் மனிதர்களுக்கு கண்களில் உண்டாம் ஓர் நோய்.

(93) **மண்சேய்** என்று செவ்வாய்க்குப் பெயர். மண்=பூமி, சேய்,=புத்திரன். பூமியினின்றும் ஒரு துண்டம் செவ்வாய் எனும் கிரகமானது என்று சில வான சாஸ்திரிகள் தற்காலம் கூறுகின்றனர். இந்த சூட்சுமம் தமிழர்க்கு முன்பே தெரிந்திருந்தது போலும்.

ஒரு பாஷை பேசப்படும் நாட்டில், சில பகுதிகளில் மாத் திரம் அப்பாஷையைச் சார்ந்த சில மொழிகள் உபயோகப்படு கின்றன. இதற்கு ஆங்கிலத்தில் புரோவின்ஷலிஸம் (Provincialism) என்று பெயர். சென்னை ராஜதானியில் தற்காலம் தமிழ் வழங்கும் ஜில் லாக்கள் செங்கல்பட்டு, தஞ்சாவூர், மதுரை, ராமநாதபுரம், திருநெல் வேலி, கோயமுத்தூர், தென் ஆற்காடு, சித்தூரின் சில பாகம், வட ஆற்காட்டின் சிறிது பாகமாம்; இலங்கையில் யாழ்ப்பாணத்தை இத னுடன் சேர்க்கவேண்டும். இவற்றுள் சுத்தமான தமிழ் பேசுமிடங்கள் மதுரை, திருநெல்வேலி, யாழ்ப்பாணம், ராமநாதபுரமாம்; தஞ்சாவூர், கோயமுத்தூர், ஆற்காடு முதலிய இடங்களில் பேசப்படும் தமிழ் கொஞ்சம் கலப்படமாயிருக்கும். சுத்தமாயிராது; செங்கல்பட்டு, சித் தூர், வட ஆற்காடு, சென்னபட்டணம், முதலிய இடங்களில் பேசப் படும் தமிழ் எல்லாவற்றிற்கும் கீழ்ப்பட்டதாம் என்று ஒப்புக்கொள்ள வேண்டும் நாம் மொத்தமாகக் கூறுமிடத்து தெற்கத்திய தமிழ் வடக் கத்திய தமிழைவிட சுத்தமானது என்பதற்குச் சந்தேகமில்லை. சில ஜில்லாக்களில் மாத்திரம் உபயோகப்படும் சில தமிழ் மொழிகளைக் கருதுவோம்.

மதுரை	திருநெல்வேலி	யாழ்ப்பானம்
அங்கிட்டு—அங்கே	நாட்சோறு=மணவிருந்து	திரும்ப—மறுப்பு
	மாடி=மெத்தை	

சொளகு—முரம்
நொடி....பள்ளம் கேப்பை—கேழ்வரகு தியாக்கியம்...பொரி அரிசி
மகா ருத்திரன்-இடையன்

விளக்குமாறு—துடப்பம் ஊருணி—கிணறு
ஒசி—அமிஞ்சி, இரவல் முடை—தேவை
ஆலி—கோயில் உற்சா
வதிகளில் கொண்டுபோகும்
ஆண் பெண் பூதங்கள்

பைய—மெல்ல

சென்னை. சில தமிழ் பதங்கள், சென்னையிலும் அதன் சுற்றுப் புறத்திலும் மாத்திரம் வழங்கப்படுகின்றன. தெற்கிலுள்ள தமிழர்கள் அவற்றின் அர்த்தத்தை அறிய அகராதிகளைத்தான் எடுத்துப் பார்க்க வேணும் உதாரணமாக :—

தொத்தா	சிறிய தாயார்
தேட்டக்காரன்	திருடன்
கருக்காய் கொடுத்தல்	மோசம் செய்தல்
சுற்றிக்கொண்டு போதல்	திருடிக்கொண்டுபோதல்
புழுக்கம்	வியர்வை

சென்னையில் வீடு முதலியவற்றை சுத்தம் செய்வதற்கு பெருக்கல் என்கிறார்கள்; தெற்கே. கூட்டல் என்கிறார்கள்.

தமிழ் மொழிகளில் ஜாதிகளைப் பொறுத்த பேதங்கள்

தமிழ் பாஷையில் இடங்களைப் பொறுத்த பேதங்களன்றி, ஜாதிகளைப் பொறுத்த பேதங்களுமுண்டு. கீழே குறித்த மொழிகள் சாதாரணமாக பிராம்மணர்களால் உபயோகிக்கப்படுகின்றன. மற்ற ஜாதியார் இவைகளை அவ்வளவாக உபயோகிப்பதில்லை; இவ்வாறு ஒரு ஜாதியார் அல்லது கூட்டத்தார் மட்டும் உபயோகிக்கும் பதங்களுக்கு பரி பாஷை யெனும் பெயருண்டு ;—

அத்திம் பேர்	(அத்தை அன்பர்)
பிம்மாலே	(பின்மாலே)
அமுதுபொடி	அரிசி
அகம்	வீடு
கூட்டமது	கூட்டுக்கறி
சாற்றமது	ரசம்
தளிகை	சமையல்

குழூஉக்குறி மொழிகள்

சில ஜாதியார் ரகசியமான அர்த்தத்தில் உபயோகிக்கும் மொழிகளுக்கு அவர்களது குழூஉக்குறி என்று பெயர். அக்கூட்டத்தார் அல்லது ஜாதியார் ஒருவரோடொருவர் ரகசியமாகப் பேசிக்கொள்ள வேண்டுமென்றால் இம்மொழிகள் உபயோகிப்பார்கள்.

(1) நாட்டுக்கோட்டைச் செட்டியார்கள் வழங்கும் மொழிகள்.

மதி	ஒன்று	மனது ஒன்றாயதல் பற்றி
வினை	இரண்டு	தீவினை நல்வினை
குணம்	மூன்று	முக்குணம்
ஸ்ருதி	நான்கு	நான்கு வேதங்கள்
சரம்	ஐந்து	பஞ்ச சரம்
மதம்	ஆறு	ஷண் மதம்
திரை	ஏழு	எழு கடல்
கிரி	எட்டு	அஷ்டகுலாசலம்
மணி	ஒன்பது	நவமணி
திசை	பத்து	பத்துதிசை

(2) திருச்சிராப்பள்ளி *ஜில்*லாவில் வழங்குவன.

முந்திரி அணா	ஒரு அணா
ஏ அணா	இரண்டணா
பூ அணா	நான்கணா
மணி அணா	எட்டணா
முனு அணா	பன்னிரண்டணா

(3) சென்னையில் வழங்கும் மொழிகள்.

தீக்குச்சி	போலீஸ்காரன் (பழையதீக்குச்சிகள் தலையில் சிகப்பான கந்தகமுடைய வைகளாயிருந்ததால் போலீஸ்காரர்கள் சிகப்புதலை அணி அணிவதினால்)
சாரம்	பெண்பால் (பொது மகள்)
புலன் அறிதல்	துப்பறிதல்
தேட்டைபோடல்	அடித்தல்
மட்டம்போடுதல்	பள்ளிக்குப் போகாதிருத்தல்

சில தமிழ் மொழிகளும் அவைகளின் தாதுக்களும்

தாது என்பது சமஸ்கிருத மொழி, ஆங்கிலத்தில் இதை 'ரூட்' என்பர். ஒரு பதத்தினின்று மற்றொன்று பிறந்ததாயின், ஆதி பதத்திற்கு 'ரூட்' அல்லது தாது என்று பெயராம்.

(1) **வெள்ளி.** வெள் அல்லது வெண்மையிலிருந்து பிறந்ததாம் வெளிச்சம். வெள்ளி (நட்சத்திரம்) வெளுத்தல் என்னும் மொழிகளைக் காண்க.

(2) **ஓடம்** ஓடு என்பதினின்றும் பிறந்ததாம், அதாவது கடலின் மீது ஓடுவதாம். திரைகடலோடியும் திரவியம் தேடு, என்பதைக் காண்க.

(3) **மீன்** என்பது மின் என்பதினின்றும் வந்ததாம். மின் என்றால் வெளிச்சம் என்று பொருள்படும். மின்னல், விண்மீன் எனப்படுகிற மொழிகளைக் காண்க.

(4) **குதிரை** இது குதி எனும் தாதுவிலிருந்து பிறந்ததாக எண்ணப்படுகிறது. குதித்தோடும் மிருகம் குதிரையாம்.

(5) **செம்பு** செம் அல்லது செம்மை என்பதினின்றும் பிறந்ததாம். அதாவது செம்மை நிறமுடையது என்று பொருள்படும்.

(6) **கிழங்கு** கீழ் எனும் மொழியினின்றும் பிறந்ததாம். பூமியின் கீழிருந்து தோண்டி எடுக்கப்படுவது கிழங்காம்.

(7) **குறம்** குறி என்பதினின்றும் வந்ததாம். குறி அல்லது குறம் சொல்பவள் குறத்தி,

(8) **நரம்பு** உடலில் **நார்** போல் இருப்பது பற்றி நரம் பென்றாயது.

(9) **நயினு** நயனம் எனும் சமஸ்கிருத மொழியினின்றும் வந்ததாம் கண்ணைப் போன்றவன். அவ்வளவு அருமையானவன் எனப் பொருள்; ஆகவே இப்பதம் தகப்பனுக்கும் உபயோகப்படு கிறது, பிள்ளைக்கும் உபயோகப்படுகிறது.

(10) **கரை** நீரோட்டத்தினல் கரைக்கப்படுவது கரையாகும் ஆற்றங்கரை, சமுத்திரக்கரை என்னும் மொழிகளைக் காண்க.

(11) **அச்சாரம்** அச்சம்+வாரம் அதாவது அச்சத் (பயம்) திற்காகக் கொடுக்கப்படும் பணமாம், முன்பணம்.

குறுகிய தமிழ் மொழிகள்

எல்லா பாஷைகளிலும் அவைகளைப் பேசும் ஜனங்கள் அப் பாஷையிலுள்ள நீண்ட பதங்களைக் குறுக்கிச் சொல்கிற வழக்க முண்டு, ஆங்கிலத்தில் பைசிகல் என்ற பதத்தைக் குறுக்கி பைக் **(Bicycle, Bike)** என்று வழங்குகிறது போல், தமிழர்களும் பெரிய தமிழ் பதங்களைக் குறுக்குகிறவழக்கமுண்டு. உதாரணமாக:—

என் தங்கை	எங்கை
என் தம்பி	எம்பி
சட்டதம்பி	சட்டம்பி
சாத்தன்தந்தை	சாத்தந்தை
அருமருந்தன்ன பிள்ளை	அருமந்த பிள்ளை
ராயசிம்மபுரம்	ராசிபுரம்

ஒரு பொருளுக்கு பல பெயர்கள்

தமிழின் ஓர் சிறப்பு என்னவெனின் ஒரு பொருளுக்குபல பெயர் கள் உண்டு. இதற்கு சில உதாரணங்கள் இங்கு குறிப்போம்.

(4) **கக்ஷ** எனும் மொழிக்கு வாசனை, கலியாணம், புதுமை, விளக்கம், மிகுதி, விளாவு, பூசை, சிறப்பு, கூர்மை, இன்பம், ஓசை, அச்சம், அதிசயம், தேற்றம், சந்தேகம், சகிப்பு, காலம், ரூபாய், சிறு கொடி என்று இத்தனை அர்த்தங்கள் உள.

(5) **சாளம்** என்னும் சொல்லுக்கு, பாதம், வேதப்பகுதி அடைக்கலம். மருதநிலத்து நகரம், வீடு, அரசு, மயிற்றோகை, மயில் பெருங்காயம், முதலிய பல அர்த்தங்கள் உள.

இப்படிப்பட்ட உதாரணங்கள் நூற்றுக்கணக்காக அகராதிகளில் காணலாம். இங்கு ஒரு மொழிக்கு ஒரே அர்த்தம் இருப்பதுதான் நலமென முதலில் தோன்றியபோதிலும், ஒரு பாஷையின் புஷ்டிக்கு இப்படியிருத்தல் நலமென்றே ஆயுங்கால் அறிவோம். முக்கியமாக தமிழ் பாஷையில் **சிலேடை** என்பதைத் கவிகளில் உபயோகிப்பதற்கு இது இன்றியமையாததாம். இவ்வாறில்லாவிட்டால் கலம்பகங்கள் முதலிய கிரந்தங்களின் சில அடிகள் பெரும்பாகம் குறைந்து போகுமன்றோ,

நேர் விரோதமான அர்த்தங்களையுடைய தமிழ் மொழிகள்

தமிழில் ஒன்றன்றிஒன்று சம்பந்தமில்லாத நேர் விரோதமான அர்த்தங்களையுடைய சிலமொழிகள் உள. அவற்றிற்கு உதாரணமாக:–

(1) **எச்சம்** என்றால் பறவைகளின் மலத்துக்குப் பெயர்: ஓர் வாசனைப் பண்டத்திற்கும் பெயர் !

(2) **எட்டன்** என்றால் அரசனுக்குத் தொழில் புரியும் மங்கலப் பாடாகனுக்கும் பெயர், மடையனுக்கும் பெயர் !

(3) **பணம்** என்றால் திரவியத்திற்கும் பெயர், பாம்பின் படத்திற்கும் பெயர்.

(4) **காசம்** என்றால் அழகிய தாமரைக்குப் பெயர் ! மிகுந்த பயங்கரமான ஓர் வியாதிக்கும் பெயராம்.

(5) **இரிட்டம்** இது சுபத்திற்கும் அசுபத்திற்கும் உபயோகப் படுகிறது.

தமிழ் பாஷையில் சமஸ்கிருதத்திலிருப்பதுபோல சில எழுத்துக்கள் இல்லாமையால், சமஸ்கிருதத்தில் வெவ்வேருக இருக்கும் பதங்கள் தமிழில் ஒன்ருய்த் தோற்றுகின்றன. உதாரணமாக :—

(1) சமஸ்கிருதத்தில் ka. kha, ga, gha, என்னும் நான்கு எழுத்துக்களுக்கும் தமிழில் க ஒரே எழுத்துதானுண்டு.

(2) சமஸ்கிருதத்தில் pa, pha, ba, bha, என்னும் நான்கு எழுத்துகளுக்கும் ப என்று ஒரு தமிழ் எழுத்துதான் உண்டு.

(3) சமஸ்கிருதத்தில் ta, tha, da, dha, என்னும் நான்கு எழுத்துகளுக்கு தமிழில் த என்பது ஒன்றுதான் உண்டு.

இன்னும் இதர எழுத்துகளுக்கும் இப்படியே இருப்பதைக்கண்டு கொள்க. இப்படி இருப்பது தமிழ் பாஷைக்கு ஒரு குறையே என்று நாம் ஒப்புக்கொள்ள வேண்டியதுதான். இப்படி யிருத்தலால் வெவ்வேருக சமஸ்கிருத பதங்கள் தமிழில் வரும்பொழுது, உருவத்தில் வேறுபடாது அர்த்தத்தில் மாத்திரம் வேறுபட்டிருப்பதைக் காண்க. உதாரணமாக :—

தீரம்	(tha) தைரியம்
தீரம்	(ta) நதியின் கரை
பங்கம்	(pa, ka) சேர்
பங்கம்	(ba, bha) அவமானம்
சாபம்	(pa) வில்
சாபம்	(ba) சாபம் கொடுத்தல் எனும் அர்த்தத்திலும் உபயோகப்படுகிறது
பலம்	(ba) வன்மை
பலம்	(pa) பழம்
கதை	(ka) சரித்திரம்
கதை	(ga) ஓர் ஆயுதம்

சில தமிழ் மொழிகள் பெயர்ச் சொற்களாக உபயோகப்படும்பொழுது ஒரு பொருளையும், வினைச் சொற்களாக உபயோகப்படும்பொழுது வேறு பொருளையும் கொடுப்பனவாம் உதாரணமாக :—

பெயர்ச் சொல்	வினைச் சொல்
ஆடு = மேஷம்	ஆடு = நடி
கொள் = ஓர்வகை தானியம்	கொள் = வாங்கு
வில் = தனுசு	வில் = விற்பனைசெய்
கார் = மேகம்	கார் = காப்பாற்று
செல் = கரையான்	செல் = போ
வரை = மலை	வரை = எழுது

தமிழ் பாஷையில் இரண்டு ர கரங்கள் உண்டு. இடையின ரகரம் (ர) வல்லின றகரம் (ற) சமஸ்கிருதம் ஆங்கிலம் முதலிய பாஷை களில் இப்பேதமில்லை. தமிழ் பாஷையின் தத்துவத்தை யறியாதவர் கள் இரண்டு ர கரங்கள் இருப்பானேன், என்று கேட்கின்றனர். தமிழ் மொழிகளை எழுதும்பொழுது மாணவர்கள் இவ்விரண்டு ர கரங்களுக்கும் உள்ள பேதத்தை அறியாமல் சொற் பிழைகள் அதிகமாய் எழுது கின்றனர். இடையின ரகரம் ஒரு மொழியிலிருந்தால் அதற்கு ஒரு பொருளும் அதே உச்சரிப்பையுடைய மொழியில், வல்லின றகரம் இருந்தால் வேறு பொருளும் தருவதாம் உதாரணமாக :—

அரை	பாதி
அறை	சிற்றில், அறை என்ரேவல்
உரம்	மார்பு
உறம்	உறுதி
ஏராளர்	உழவோர்
ஏறாளர்	படை வீரர்
கரை	ஓரம்
கறை	களங்கம்
குரவர்	ஆசாரியர்
குறவர்	ஓர் ஜாதியார்
குரவை	ஓர் கூத்து
குறவை	ஓர் வகை மீன்

இங்ஙனமெ தமிழ் பாஷையில், தந்நகரம் என்றும் றன்னகரம் என்றும் இரண்டு எழுத்துக்கள் உள. இவைகளின் வித்தியாசம் தெரி யாது தமிழ் மாணவர்கள், எழுதுங்கால் பல பிழைகள் இழைக்கின்ற

னர். த எனும் எழுத்திற்கு முன்பாக வரும் நகரம் தந்நகரமாம்; ற எனும் எழுத்திற்கு முன்பாக வரும் நகரம் றன்னகரமாம். இதை மாற்றி எழுதுதல் தவறாகும். உதாரணமாக:—அந்த, இந்த, வந்தாள், என் பவை சரியான மொழிகளாம், இவைகள், அன்த, இன்த, வன்தான் என்று எழுதுவது தவறாகும்; இங்ஙனமே, சென்றாள், கொன்றை, கொன்றாள், இவைகள் சரியான பிரயோகங்களாம்; இவற்றை செந் றாள், கொந்றை, கொந்றார் என்று எழுதுவது தவறாகும், அன்றியும் ந எனும் எழுத்து மொழிக்கு கடைசியில் வராது; ன, எனும் எழுத்து மொழிக்கு முதலில் வராது இச்சந்தர்ப்பத்தில் அடியிற் கண்ட சில பதங்களின் வித்தியாச அர்த்தத்தைக் கவனிக்க :—

முன்னீர் என்றால் சமுத்திரமாம், அதாவது மூன்று வகையான நீர் என்று பொருள்படும், அதாவது ஆற்று நீர், ஊற்று நீர், வேற்று நீர், இவைகளாலாயது என்பதாம்.

முந்நீர் என்றால் முற்பட்ட நீர் என்று பொருள் தரும். மண்ணைப் படைத்தல், காத்தல், அழித்தல் எனும் மூன்று நீர்மையுடையதென வும் கூறப்பட்டிருக்கிறது.

முற்றீர் மண் தோன்றுதற்கு முன்பிருந்த நீர் என்னும் அர்த்தம் கூறப்பட்டிருக்கிறது.

முன்னூறு என்பது மூன்று நூறு என்பதாம்.

முந்நூறு என்பது முதல் நூறு என்று பொருள்படும்.

ஒரே உருவைக் கொண்ட தமிழ் மொழி. ஒரே சொல்லாகக் கரு தப்பட்டால் ஒரு அர்த்தத்தையும், இரண்டு சொற்கள் சேர்ந்ததாகக் கருதப்பட்டால் வேறு அர்த்தத்தையும் கொடுப்பதாகும். உதாரண மாக :—

வேங்கை	புலி
வேம்+கை	வேவுகிற கை
அம்புலி	சந்திரன்
அம்+புலி	அழகிய புலி

ஒரு மாவின்கீழ்....(1) ஒரு+மாவின்+கீழ்=ஒரு மரத்தடியில் (2) ஒரு மாவின்+கீழ்=ஒரு மா என்னும் எண்ணுக்குக் கீழாக.

மேற்கண்ட உதாரணங்கள் தமிழ் மொழிகளின் அழகினைக் குறிப்பனவாம். இவைகள் தமிழில் கவி பாடுங்கால் மிகவும் உபயோ

கப்படுவனவாம். முக்கியமாக கலம்பகங்களில் '' அம்மானை '' பாடுங்கால் இன்றியமையாதனவாம்.

இதுவரையில் இதர பாஷைகளிலிருந்து தமிழ் பாஷைக்குள் புகுந்த பதங்களை கவனித்தோம். இப்பொழுது தமிழிலிருந்து இதர பாஷைகளுக்குட் புகுந்த சில மொழிகளைஆராய்வோம்:—

தெலுங்கு, கன்னடம், மலையாளம், துளுவம் முதலிய பாஷைகள் தமிழிலிருந்து பிறந்தனவாகையால், அவைகளிலுள்ள தமிழ்ப் பதங்களைக் குறித்து இங்கே எழுதுவது மிகையாம்.

(1) **ஹீப்ரு பாஷை.** இப்பாஷையில் அடியிற் கண்ட தமிழ் மொழிகள் குடியேறியுள்ளன : தந்தம், குரங்கு, இஞ்சி, மிளகு, அரிசி, சந்தனக் கட்டை, தோகை.

(2) **கிரீக் பாஷை.** இதிலுள்ள Aryze என்பது தமிழ் அரிசி என்னும் பதமாம். இதனல் தமிழ்நாட்டிலிருந்து அரிசி கிரீஸ் (Grees) தேசத்திற்கு கொண்டுபோகப்பட்டதாக எண்ண இடமுண்டு. கிரீஸ் பாஷையிலுள்ள கார்ப்பிய (Karpea) என்பது கற்பூரம் எனும் தமிழ் மொழியினின்றும் பிறந்ததாம்.

(3) **துர்க்கி பாஷை.** இதிலுள்ள கான் (Khan) என்பது தமிழிலுள்ள கோள் என்னும் பதத்தினின்றும் வந்திருக்கலாம் என்று எண்ணப்படுகிறது.

(4) **சமஸ்கிருத பாஷை.** அடவி, ஆணி, (அச்சாணி), வளையல், அக்காள், ஆத்தா, அம்மா முதலிய பதங்கள் தமிழிலிருந்து சமஸ்கிருதத்துட் புகுந்ததாக டாக்டர் கால்ட்டுவல் துரை எண்ணுகிருர். டாக்டர் குண்டர்ட் (Gundert) என்பவர் இதற்கு உதாரணமாக கீழ்வரும் பதங்களைக் குறிக்கிருர் :—

தமிழ்	சமஸ்கிருதம்
சண்பகம்	Champaka
பெட்டி	Pitaka
முத்து	Mukthir
இரவு	Rathri

இன்னும் சிலர் முகிழ் என்னும் மொழியினின்றும் சமஸ்கிருத Mukulam பிறந்ததாக நினைக்கின்றனர்.

மீன்	மீனம்
துலா	துலாம்

அனல்	அனலா
கடுகு	கடுகா

(5) **பிரெஞ்சு பாஷை.** ஆயா எனும் தமிழ் மொழி இப்பாஷையில் புகுந்திருக்கிறது. ஆயா என்ருல் அப்பாஷையில் (போர்த்துகேய பாஷையினுமப்படியே) வேலைக்காரி என்று பொருள்படும். இவர்கள் இந்தியாவிற்கு முதலில் வந்தபொழுது அவர்களுக்கு வேலைக்காரிகளாக, முது வயதுடைய தமிழ் மாதர்கள் அமர்ந்தபடியால், ஆயா என்ருல் வேலைக்காரி எனும் அர்த்தத்தில் வழங்கப்பட்டது. தற்காலமும் ஒரு ஆங்கிலேய வீட்டில் 18 வயதுடைய தமிழ்ப் பெண் வேலை செய்தாலும் அவளுக்கு ஆயா என்றுதான் பெயர்.

(6) **இங்கிலீஷ் பாஷை**யில் அநேகம் தமிழ் பதங்கள் நுழைந்துள்ளன.

உதாரணமாக:—

தமிழ்	**இங்கிலீஷ்**
தேக்கு	Tecak
இஞ்சி	Ginger
கொப்பரை	Copra
கட்டு மரம்	Catamaram
மிளகு தண்ணீர்	Mulgatany
சுருட்டு	Cheroot
பந்தல்	Pandal
கறி	Curry
கூலி	Cooly

இச்சந்தர்ப்பத்தில் பெலுசிஸ்தானி (Baluchistan)ல் வசிக்கும் சில ஜாதியாரும், உதகமண்டலம் (Ootacamund) எனும் இடத்தில் வசிக்கும் தோடர்களும், ராஜமகாலில் வசிக்கும் சாந்தாளர்களும், அநேகம் தமிழ் மொழிகளை உபயோகிப்பதைக் கவனிக்கவும்,

இவ்வாராய்ச்சிப் பகுதியில் இன்னெரு விஷயம் நாம் கவனிக்க வேண்டும். அதாவது, இரண்டு பாஷைகளில் ஒரே ரூபத்தையுடைய மொழிகள் வழங்கப்பட்டால், ஒன்று முதல் பாஷையிலிருந்து இரண்டாவது பாஷைக்கு அவை போயிருக்கலாம். அல்லது இரண்டாவது பாஷையிலிருந்து முதல் பாஷைக்கு அவை போயிருக்கலாம்; அல்லது இவ்விரண்டு பாஷைகளுக்கும் தாய் பாஷையாகிய மூன்ரு

வது புராதனமான பாஷையிலிருந்து அவைகள் இவ்விரண்டு பாஷைகளுக்கும் வந்திருக்கலாம், அல்லது அவை உச்சரிப்பில் ஒன்ருகத் தோன்றியபோதிலும், அவைகளுக்கு ஒரு சம்பந்தமு மில்லாதிருக்கலாம். சற்று முன்னுல் தமிழிலிருந்து சமஸ்கிருதத்திற்குப் போன மொழிகள் என்று உதாஹரிக்கப்பட்ட வார்த்தைகள். மேற்கூறியபடி தமிழ் சமஸ்கிருதம் இரண்டிற்கும் தாய் பாஷையாயிருந்த ஒரு புராதன பாஷையிலிருந்து அவைகள் வந்திருக்கலாம் என்று சிலர் எண்ணுகின்றனர். மஹாவித்வான் ராகவ ஐயங்கார் அவர்கள் எப்படி இப்பாஷையில் பிறந்தன என்று நாம் அறியக்கூடாத அநேகம் தமிழ் பதங்களின் மூலத்தை நாம் ஆராய்வோமாயின், அவைகள் நம்மை **சீனபாஷைக்கு**க் கொண்டுபோய்விடும் என்றும், சிறிது சப்த வேறுபாடுகளையும் மாற்றங்களையும் கவனிப்போமாயின் சீனபாஷையிலுள்ள பல பதங்களும், தமிழ் பாஷையிலுள்ள பல பதங்களும், ஒன்ருயிருப்பதை அறியலாம் '' என்றும் எழுதியிருக்கிருர். இதற்கு உதாரணமாக அடியிற் கண்ட பதங்களைக் கூறலாம் :—

தமிழ் மொழி	சீன மொழியின் உச்சரிப்பு
நீ	நீ
நான்	ஞான் (மலையாளத்தில் இப்பதமேயிருப்பதைக் காண்க)
யாம்	யாம்
பெண்	பெண்
எ:கு	எ:
மை	மை
கண் (இடம்)	ங்கண்
இரண்டு	ஈர், (ஈரெட்டு முதலிய சொற்களில் இர் என்றே உபயோகிக்கப்பட்டிருப்பதை கவனிக்க)

புதிதாய் கண்டுபிடிக்கப்பட்ட விஞ்ஞான சாஸ்திர மொழிகள்

நமது தமிழ் பாஷையானது புஷ்டியடைந்து, அபிவிருத்தியடைய வேண்டுமானுல், மேநாட்டில் புதிதாய்க் கண்டுபிடிக்கப்படும் பல விஞ்ஞான சாஸ்திர மொழிகளை நாம் நமது தமிழ் பாஷையில் ஏற்றுக்கொள்ள வேண்டியது அவசியமே. இப்படிச் செய்வதில் இரண்டு கட்சிகள் பிறந்திருக்கின்றன. சில தமிழ் அபிமானிகள் அப்படியே

அப்பதங்களை அவைகளின் உச்சரிப்புடன் ஏற்றுக்கொள்ளலாம் என்று நினைக்கின்றனர்; இன்னும் சிலர் அவைகளுக்குத் தக்க தமிழ் மொழிகளைக் கண்டுபிடித்து, மொழி பெயர்த்து ஏற்க வேண்டும் என்று எண்ணுகின்றனர். எனது அபிப்பிராயம், சுலபமான தமிழ் மொழிக்களால் அவைகளை மொழி பெயர்க்கக் கூடுமாயின் அவ்வாறு செய்தல் உசிதம் ; அங்ஙனமில்லா மொழிகளை யெல்லாம் அப்படியே ஏற்றுக்கொள்ளல் நலம் என்பதாம்.

சுலபமாய் மொழி பெயர்க்கப்பட்டு, வழக்கத்திற்கு வந்த சில மொழிகளுக்கு உதாரணமாக :—

ஆங்கிலம்	தமிழ்
Gunpowder	வெடிமருந்து
Baloon	புகைக்கூண்டு
Steamer	புகைக்கப்பல்
Aeroplane	ஆகாயவிமானம்
Electricity	மின்சாரம்
Telegram	தந்தி

சில ஆங்கில பதங்கள் மொழி பெயர்க்கப்படாது, அப்படியே தமிழில் வழக்கத்துக்கு வந்துவிட்டன. இவைகளுக்கு நாம் மிகவும் கஷ்டப்பட்டுத் தமிழ் மொழி பெயர்ப்புகளைக் கூறலாம். ஆயினும் அவ்வாறு சொல்வது உசிதமன்று என்பது என் அபிப்பிராயம் ; அப்படிச் செய்தாலும், சாதாரண தமிழர்கள் தற்கால வழக்கச் சொற்களையே உபயோகிப்பார்களே யொழிய, கஷ்டப்பட்டு மொழி பெயர்த்த பதங்களை உபயோகிக்க மாட்டார்கள் என்பது என் அபிப்பிராயம் ; இவற்றிற்கு உதாரணமாக.

இங்கிலீஷ்	தமிழ்
Cigarette	சிகரெட்
Varnish	வார்னிஸ்
Circus	சர்க்கஸ்
Funnel	புனல்
Cycle	சைகில்
Cricket	கிரிகெட்

மேற்கண்ட உதாரணங்களில் ஒன்றை எடுத்துக் கொண்டு ஆராய்வோம். Funnel என்பது ஆங்கில பதம், அதைத் தமிழில்

புனல் என்று நமது ஸ்திரீகளும் உபயோகிக்கின்றனர்; இதற்கு "ஒடுக்கமான வாயுள்ள, திரவப்பொருளை ஊற்றும் கருவி" என்று மொழி பெயர்க்கலாம்; ஆயினும் புனல் என்று சொல்வதை விட்டு அம்மொழிபெயர்ப்பை எத்தனைபெயர் கையாளுவார்கள் தமிழ் உலகில்?

தமிழில் மொழி பெயர்ப்பதற்குக் கஷ்டமான மொழிகள்

இவைகள் அப்படியே உபயோகிப்படுமேயொழிய இவைகளின் மொழிபெயர்ப்புகள் வழக்கத்திற்கு வரமாட்டா என்பது என் அபிப்பிராயம்; உதாரணமாக:—

ஆங்கில பதம்	தமிழ்
Radium	ரேடியம்
Radio	ரேடியோ
Sacharine	சாக்ரைன்
Insulin	இன்சுலின்
Tram	டிராம்
Motor	மோட்டார் (வண்டி)
Coach	கோச்சு வண்டி
Phaeton	பீடன் வண்டி

ஆகவே சாதாரணமாக சாஸ்திர சம்பந்தமான புதிய ஆங்கில மொழிகள் அப்படியே உபயோகித்தல் நலமெனத் தோன்றுகிறது. ஆயினும் நமது கலாசாலைகளில் உயர்தரக் கல்வி பயிலும் மாணவர்கள், மேற்கத்திய விஞ்ஞான சாஸ்திர புஸ்தகங்கள் ஆங்கிலத்தில் படிப்பதைவிட்டு. தமிழில் அவைகளைப் படிக்குங் காலம் வந்தால்தான் இப்பொழுது வழங்கி வரும் எல்லா சாஸ்திர ஆங்கில மொழிகளுக்கும் தமிழ் மொழிபெயர்ப்புகள் வழக்கத்திற்கு வரலாகும் என்று தோன்றுகிறது. இதுவரையில் என் சிற்றறிவின் ஆராய்ச்சிக் குட்பட்ட பல விஷயங்களைப் பற்றி எழுதியுள்ளேன். இன்னும், தமிழ் மொழிகளில் ஆராய்ச்சி செய்ய வேண்டிய அநேகம் விஷயங்கள் இருககின்றன. அவைகளை எல்லாம் நன்கு ஆராய்ந்து தமிழ் அறிஞர்கள் நமது பாஷையின் அபிவிருத்திக்காக தமிழ் உலகத்திற்கு அளிக்க வேண்டுமென இறைவன் இன்னருளை பிரார்த்திக்கிறேன்.

ப. சம்பந்தம்.

முற்றிற்று.